MIKIS SPILEINAS

GINKLŲ DIENA

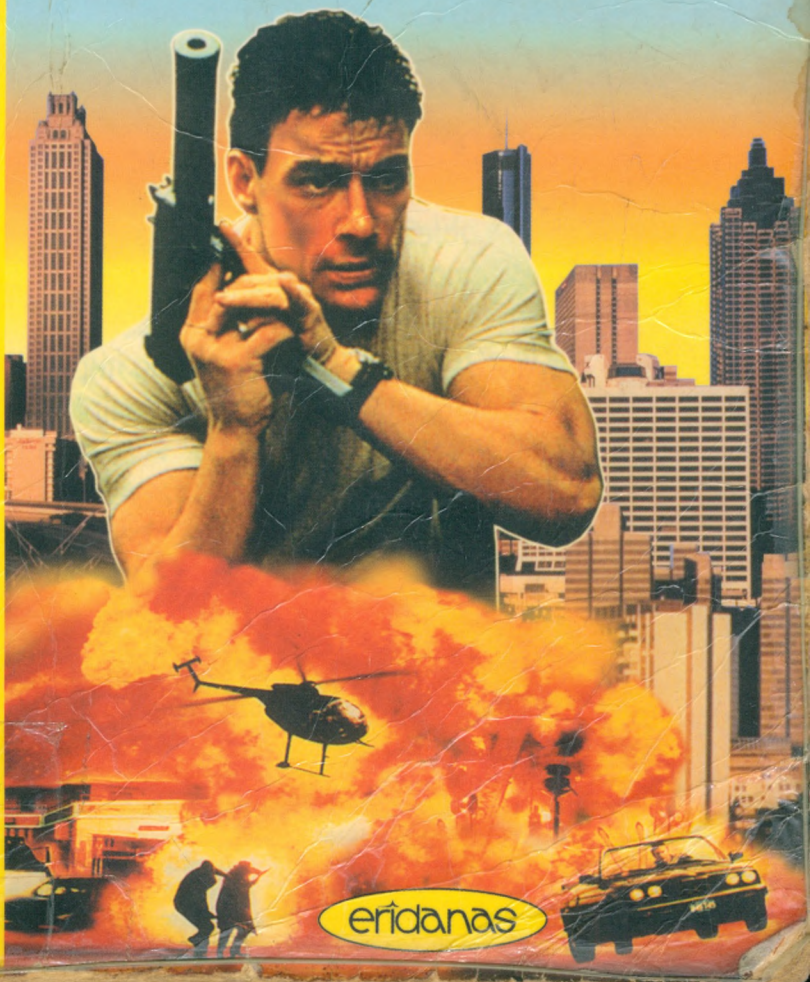

eridanas

DETEKTYVO MEISTRAI

5

Mikis Spileinas

GINKLŲ DIENA

Romanai

Vertė
EIGINTA ČEPIENĖ

Kaunas
1999

Serija **"DETEKTYVO MEISTRAI"**, V tomas

ISBN-9986-97-024-8

Vertimas į lietuvių kalbą ©,
leidykla "Eridanas", 1999

GINKLŲ DIENA

I

Besišnekėdamas su Voliu Gibonsu nejučiomis nužvelgiau moterį, įėjusią į "Ševaljė" restorano salę. Ji buvo tokia graži, kad visiems užgniaužė kvapą.

Jos kojos buvo ilgos ir grakščios, o kaštoninių plaukų garbanos krito ant juodos prigludusios suknelės. Gili trikampė iškirptė nuogino nepriekaištingą krūtinę.

Metrdotelis Pedras žemai nusilenkė moteriai ir palydėjo ją iki stalelio, prie kurio sėdėjo du pagyvenę ponai. Kai ji atsisėdo, už staliukų vėl pasigirdo kalbos, tik dabar tai buvo tam tikri juokeliai.

Volis pasmeigė šakute gabalėlį žuvies ir šyptelėjo:

- Pritrenkianti moteris, ar ne?

Aš kažką sumurmėjau atsakydamas ir ištiesiau ranką į taurę.

- Klausyk, Taigeri, neapsimesk davatka.

- Na... ji nieko.

- Kartais ji čia ateina. Ir kiekvieną kartą lankytojai apstulbsta. Sykį parašiau apie ją straipsnį. Ji dirba vertėja JTO. Užsienietė, sumani moteris, galvojanti ne apie meilę, o apie karjerą. Nors pasiūlymų jai, aišku, netrūksta.

Kažkas už baro ciniškai pajuokavo, ir visi nusikvatojo.

- Neatrodo, kad jai nepatiktų tokie pasiūlymai.

Volis papurtė galvą.

- Klysti, Taigeri. Ji neprieinama. Tos anglės kiekvieną priverčia trauktis dviem žodžiais ir vienu žvilgsniu, - jis šyptelėjo sumišęs. - Aš pats, senas vilkas, rūstus sensacingų straipsnių autorius, kartą pabandžiau.

- Ir ką?

- Ji atstūmė mane kaip berniūkštį.

- Užjaučiu.

- Dabar pabandyk tu.

- Kam?

- Žinai, nevykėliui visada malonu matyti, kaip amžinas nugalėtojas nors kartą gauna per nosį.

- Kažkodėl nesinori.

- Ne, nebijok, pabandyk. Velniai griebtų, juk kiti bandė, bet rezultatai buvo vienodi. Dabar visi laukia, kada ji pagaliau sutiks savo valdovą. Žinoma, jei tau pavyktų, visi mirtų iš pykčio, pagalvok, Taigeri, visą gyvenimą jie žiūrės į tave iš apačios.

- Tai skamba gana viliojančiai.

- Klausyk, Taigeri, - Volis pastūmė lėkštę. - Ji - Edita Kein. Gimė ir augo Londone, yra iš senos aristokratų giminės. Pinigų jai netrūksta, taigi šios priemonės nenaudok. Garsenybės jos taip pat netraukia - kartą mačiau, kaip ji atstūmė žinomą Holivudo aktorių. Belieka pasikliauti tik savo žavesiu.

- Nevark. Tu mane jau įkalbėjai.

Volis padėjo taurę ir šypsodamasis pažvelgė į mane.

- Niekaip negaliu tavęs suprasti, Taigeri. Susitinkame per metus kartą ar du, ir tu visada užmeni naują mįslę. Žiemą staiga pasirodai tamsiai įdegęs. Arba atsitiktinai vonioje aš pamatau ant tavo kūno naują randą nuo kulkos, gautos tikrai ne kare. Tu priklausai aukštuomenės sluoksniams, bet turi ir labai keistų, jei ne įtartinų, pažįstamų. Žurnalisto profesija išmokė mane apsieiti su žmonėmis, priversti juos išsikalbėti, bet apie tave nežinau nieko nuo tavo demobilizacijos iš armijos 1964 metais. Tiesą sakant, ar tu iš viso po to egzistuoji?

- Dabar aš bekūnė dvasia.

- Tai prisistatyk vidurnakty šiai ledi ir ištark lyg iš ano pasaulio: "Mis Edita Kein, leiskite prisistatyti - Taigeris Menas".

Pakratęs ledą tuščioje taurėje pasakiau:

- Prisistatyti nereikia. Mes pažįstami. Ši moteris ne Edita Kein, o Rondina Lund. Pagal gimimo vietą ji ne anglė, bet austrė, o karo metais dirbo vokiečių šnipe. 1945 metais ji padovanojo man dvi kulkas į krūtinę, ir aš ilgai išgulėjau mirties patale. Dėl to, kad kažkada buvau viena koja aname pasaulyje, kalta tik ji. Taigi, seni, mums prisistatyti nereikia.

Volis sustingo iš nuostabos. Jis žiūrėjo į mane kaip į beprotį. Norėjo kažko paklausti, bet apsigalvojo. Apmaudžiai mostelėjęs ranka jis pasakė:

- Vis juokauji! - Pastebėjęs tuščią mano taurę, pakvietė padavėją ir paprašė atnešti dar vieną "chaibolą". - Tu velniškai geras aktorius. Taip ir maniau. Po dvidešimties darbo Brodvėjuje metų mano akys įgudusios. Tikrai, kodėl tu nekeliauji į Holivudą? Ypač su savo laukiniu vardu.

- Sąskaitą, - pasakiau padavėjui, kai šis atnešė gėrimus.

- Ė, ne. Aš išdidus, seni, už pietus sumokėsiu pats, - pasakė Volis. - Tarp kitko, per pusmetį darbo JTO, Edita Kein gerokai pagarsėjo spaudoje. Aš ir mano kolegos iš savo redakcijų gavome užduotis parašyti apie ją straipsnius. Per Britanijos pasiuntinybę mes susisiekėme su Keinų šeima Londone, su uždara aristokratų mokykla ir su vienu Britanijos žvalgybos slaptu skyrium. Taip mes sužinojome, kad jai 27 metai, ji neištekėjusi ir nepasiekiama. Pagaliau tu pats tuo įsitikinsi.

Aš atsilošiau ir užsirūkiau.

- Jai 39 metai, ji austrė, ir 1945 metais ji bandė mane nužudyti.

- Puiku, Taigeri, papasakok man tą istoriją. Duodu tau dvi minutes, o po to turiu skubėti. Gal man pavyks parduoti tą istoriją "Paramauntui".

- Eik po velnių, - pasakiau aš.

Volis pažvelgė į padavėjo atneštą sąskaitą, užsimokėjo ir pasiėmė portfelį.

- Kada vėl pasimatysime?

- Nežinau. Paskambinsiu kada nors.

- Gerai, bet kuriuo metu. Man su tavim visada linksma. Jei sutiksi ką nors iš senų draugų, perduok linkėjimus. Ar eisi į kasmetinį mūsų susitikimą?

- Galbūt.

- Pasistenk, Taigeri. Teris Atkinsas ir Bobas Šiferis neateis. Teris daro tvarką Hondure, o Bobas buvo sužeistas, kai medžiojo narkotikų kontrabandininkų gaują Los Andžele.

- Girdėjau apie tai.

- Taip, policininkams nesaldu. Man visam gyvenimui užteko slaptos tarnybos gastrolių karo metais. Mano nervai per silpni.

- O kieno jie stiprūs?

- Pavyzdžiui, tavo, - atsakė jis šypsodamasis. - Na, iki, iki pasimatymo.

Volis išėjo, o aš pasilikau surūkyti cigaretės. Užgesinęs nuorūką, atsistojau.

Sprendžiant iš kostiumų ir brangių cigarų, pagyvenę vyriškiai, sėdėję už stalelio su ta moterimi, atrodė svarbūs asmenys. Jie elgėsi oriai ir pasitikėdami savimi, kaip žmonės, jaučiantys savo vertę. Man priėjus prie stalelio, jie išrinktųjų veidais svarstė bendrosios rinkos ir biržos naujienas.

Tik iš akių galėjai spėti juos laukiant malonumo: kol mane nuvys kaip ir visus kitus.

- Sveika, Rondina! - ištariau aš.

II

Ji garbingai atlaikė šį smūgį. Turiu pripažinti, geriau, negu aš tikėjausi. Jos šypsena liko rami. Vyrai nustebę susižvalgė, ir aš paaiškinau.

- Sena istorija.

Ji paspaudė mano ranką. Jos akys blizgėjo kaip žavingi ežerai. Žiūrėdamas į ją supratau, kodėl vyrai eina dėl jos iš proto. Ji buvo tikra moteris, subrendusi ir gundanti, pačiame grožio žydėjime.

- Seniai besimatėme, brangioji, - ištariau aš ir prisistačiau vyrams: - Taigeris Menas*. Įdomus vardas, bet kaltas dėl to mano tėvas.

Vienas iš pašnekovų vadinosi Bertonu Selviku, kitas - Vincentu Harliu Keizu. Abu pasižymėjo puikiomis manieromis ir buvo JTO britų delegacijos nariai. Jie pakvietė mane prisėsti prie jų staliuko. Pedras atnešė man kėdę, taurę viskio, ir mes išgėrėme į Rondinos sveikatą.

Selvikas pasiūlė man cigarą. Aš atsisakiau ir iškračiau iš pakelio paskutinę cigaretę.

- Jūs politikas, misteri Menai? - jo kalba išsiskyrė rūpestingai nušlifuota Oksfordo universiteto auklėtinio tartimi, kurioje vis dar kartais pasigirsdavo Dauningstrite įgytos įsakmios gaidelės.

---

* Taigeris - tigras, Menas - žmogus (*angl.*).

Aš prisidegiau nuo jo degtuko ir pro liepsną pažvelgiau į Rondiną. Ji sėdėjo palinkusi į priekį ir pasirėmusi smakrą ranka. Kitoje laikė cigaretę, žvelgdama į jos ugnelę su šypsena.

- Ne, ne politikas. Galima sakyti, tarptautiniai santykiai, - atsakiau aš.

- Suprantu.

Jis nieko nesuprato, tai buvo paprastas mandagumas.

- O kaip tau sekasi, brangioji?

- Gerai, misteri Menai.

- Anksčiau aš buvau paprasčiausiai Taigeris.

Jos šypsena kaip ir anksčiau buvo rami.

- Gerai, tebūnie Taigeris. O kaip tavo reikalai?

- Neblogai. Mane nustebino mūsų susitikimas.

Ji atsainiai mostelėjo.

- Žemė sukasi, laikas eina. Reikia gyventi ir pamiršti.

Aš vėl pajutau dviejų kulkų skausmą savo kūne.

- Viską pamiršti? - paklausiau aš.

Jos akys švytėjo. Aš bandžiau prisiminti, kaip ji atrodė savo mažame kambarėlyje Hamburge paskutinį kartą. Britų aviacija bombardavo miestą, o už poros minučių į kambarį turėjo įsiveržti Kolas Hagertis su automatiniu pistoletu ir ištaškyti į gabalus šį šnipų lizdą... Bet Rondina pralenkė Kolą: ji veikė greičiau ir naudojosi moteriškomis gudrybėmis. Nelengva šauti į gražią nuogą moterį. Kolas užsižiūrėjo ir nepastebėjo jos rankose "liugerio".

Vincentas Keizas žvilgtelėjo į laikrodį ir užgesino peleninėje cigaretę.

- Na, manau, kad mums geriau palikti jus vienus su jūsų prisiminimais. Mes dar užeisime į kontorą, bet visi posėdžiai atidėti kitai savaitei, taigi jūs galite pasilikti, brangioji. Buvo labai malonu susipažinti, misteri Menai.

Jo kalba skyrėsi nuo partnerio lengvu škotišku akcentu.

Bertonas Selvikas pasakė:

- Bijau, kad mano diena pasibaigė. Kai tau penkiasdešimt, greitai pavargsti, o jei dar ir skrandį paskauda, geriau skubėti namo, kur šildyklė ir šlepetės.

Rondina pažvelgė į jį su užuojauta.

- Jūs blogai jaučiatės?

- Ak, kaip visada. Tiesiog persidirbau, brangioji. Per daug bemiegių naktų, per daug atsakomybės. Džiaugiuosi, kad mane greitai pakeis.

- Gal pakviesti gydytoją?

Selvikas šypsodamasis mostelėjo.

- Jis nepasakytų nieko naujo. Amžius, brangioji. Bet nesirūpinkite, kelios tabletės, pora masažų, ir aš vėl sveikas kaip ridikas.

Atsisveikindami paspaudėme rankas.

- Džiaugiuosi susipažinęs, - pasakiau ir palydėjau vyriškius žvilgsniu.

Po to kaip paprastai išėmiau cigaretę iš auksinio Rondinos portsigaro, įdėjau jai į burną ir pridegiau.

- Taigeri, - švelniai pasakė ji.

- Taip, brangioji, - taip pat švelniai atsakiau aš. - O dabar turiu tau pranešti, kad tavo dainelė sudainuota: aš tave nužudysiu. Nužudysiu taip pat, kaip tu kadaise norėjai nužudyti mane.

Ji išpūtė debesėlį dūmų man į veidą ir tvirtai, be baimės pažvelgė į akis. Baimė visada buvo jai svetima. Ji galėjo būti rūsti ir švelni, bet niekada nebuvo silpna.

- Aš visada savęs klausiau: kada ateis šis momentas?

- Štai jis ir atėjo, brangioji.

- Žinau. Ar galėčiau tau paaiškinti...

- Ne.

- Kaip tu žadi mane nužudyti?

- Dar nežinau, - atsakiau aš. - Greičiausiai nušausiu.

- Kodėl?

Aš nusišypsojau, iš anksto gardžiuodamasis momentu, apie kurį svajojau dvidešimt metų.

- Svarbiausia, brangioji, ne praeitis, o dabartis. Tu tebedirbi. Greičiausiai, be manęs niekas to nežino, bet tu tokia pat, kaip ir anksčiau. Tu priklausai tiems, kurie visai žmonijai atnešė nelaimę. Tu mokeisi vienoje iš geriausių šnipinėjimo mokyklų, moki septynias kalbas, o dabar užimi puikias JTO vertėjos pareigas. Tavo dabartinės pareigos ne itin svarbios, bet padeda žinoti viską, kas tave domina. Tai geriausia agento pozicija. Tavo patirtis darbą paverčia vaikišku žaidimu. Tačiau dabar viskas baigsis.

- Kaip?

- Aš tave nužudysiu. Tu įvarei man dvi kulkas ir palikai paplūdusį krauju. Mane, seną vilką, žinantį visas moteriškas gudrybes, prisiviliojai į lovą. Galėjau tave likviduoti, bet buvau tau pasižadėjęs, o tu atsidėkojai dviem šūviais į krūtinę. Karas buvo beveik baigtas, ir mano mirtis nieko negalėjo pakeisti, bet tavo neapykanta buvo tokia stipri, kad negalėjai su manimi šiaip išsiskirti.

Aš užgesinau cigaretę ir atsilošiau kėdėje, lyg plepėčiau nekaltas užstalės kalbas.

- O dabar, mano džiaugsme, tu mirsi. Kad ir kaip besipriešintum, tu mirsi. Be to, nuo mano rankos, kaip mūsų velniškame amate priimta, nes areštas ir teismo procesas labai nepatikimi.

Rondina išbalo ir apsilaižė lūpas.

- Kada?

- Greitai. Galėčiau nužudyti tave ir dabar, bet pirmiausia noriu sužinoti, kokį žaidimą tu žaidi ir kodėl. O po to, mano puikioji žudike... aš iššausiu tiesiai tau į širdį.

- Taigeri...

- Keisk toną, šį aš gerai žinau, bet dabar jau neužkibsiu ant kabliuko. Priešais tave sėdi senas kareivis, perėjęs ugnį ir vandenį. Tavo dainelė sudainuota. Nuo šios minutės gali laikyti save mirusia.

Aš atsistojau, atstūmiau savo kėdę ir žiūrėdamas į ją iš viršaus pergalingai nusijuokiau. Staiga jos žvilgsnyje atsirado kažkokia keista išraiška.

- Tu buvai puiki meilužė, - pasakiau aš. - Prisimeni tą slėptuvę?

Jos akys pavirto į du siaurus plyšius, svaidančius žaibus.

- Prisimeni tą lietingą naktį, kai sumelavau, kad prancūzai tavęs nesuimtų?

Ji taip sugniaužė rankas, kad sąnariai pabalo.

- Jie būtų mane užmušę, jei būtų sužinoję, kad slepiu tave, Rondina. Bet mes mylėjome vienas kitą - tu, vokiečių šnipė, ir aš, amerikiečių žvalgas. Greitai tu pademonstravai, kokia tikra buvo tavo meilė. Mes atsigulėme į lovą, ir už dešimties minučių tu į mane iššovei. Du kartus iš arti. Po to, kai dejavai mano glėbyje ir šnibždėjai, kad nė su vienu vyru nebuvai tokia laiminga, tu

iššovei man į nuogą krūtinę. Tikra meilė. Pavėluotai dėkoju. Bet dabar - baigta.

Drėgnas jos akių blizgesys manęs netrikdė.

- Iki pasimatymo, Rondina. Mes greitai pasimatysime, ir tas pasimatymas bus tau liūdnas. Iki, - nusišypsojau aš.

Visi lankytojai žiūrėjo man į nugarą. Jie matė, kad man pasisekė tai, kas iki šiol nepavyko niekam: pasėdėti su šia moterimi už stalelio dviese. Prieš kelias minutes jie stebėjo nueinančius du jos palydovus, kurie buvo gero elgesio ir garbingumo įsikūnijimai, o dabar nuo jos staliuko ėjo toks tipas, už kurį jie nepastatytų nė cento. Kasdien besiskusdamas aš žvelgiu į veidrodį ir stengiuosi suprasti, kas manyje taip gąsdina žmones?

Svečiai tylėjo. Jie buvo nukauti vienu smūgiu.

Kaip ir tikėjausi, Rondinos agentai apsilankė tą pačią naktį. Mano planas suveikė kaip pelėkautai. Tai buvo senas triukas su manekenu lovoje. Man buvo įdomu, per kiek laiko jie užtiks manopėdsakus, nes viešai nebuvo informuota, kad aš Niujorke, ir niekas nežinojo, kokiame viešbutyje apsistojau.

Jie rado mane greitai. Bet jų kulkos manęs nekliudė.

Aš buvau pakibęs už lango atbrailos ant iš anksto prie rėmo pritvirtinto diržo, trisdešimties metrų aukštyje virš asfalto. Dėl viso pikto rankoje turėjau 45-ojo kalibro pistoletą.

Rondinos agentai visrakčiu atsirakino duris, nušvito nujausdami sėkmę ir įėję į kambarį išpyškino po visą apkabą į pagalvių kalną lovoje. Šūviai buvo panašūs į lengvus pliaukštelėjimus. Tie savimi pasitikintys idiotai taip skubėjo, kad net nepatikrino aukos. Jie tik šypsodamiesi žvilgtelėjo vienas į kitą ir išėjo.

Minutę palaukęs, aš atidariau langą, įlipau į kambarį ir ėmiau apžiūrinėti skylutes užvalkaluose. Kambarinė rytą tikriausiai nustebs. Keturiolika šūvių pagalves pavertė rėčiais, visas kambarys dvokė paraku.

Aš užstūmiau sklendę, du kartus pasukau raktą spynoje ir atsiguliau į nukentėjusią lovą.

Kita diena bus kupina netikėtumų. Bent jau Rondinai.

III

Tie, kurie niekada nebuvo JTO posėdžiuose arba nors jos pastate, net neįsivaizduoja, kiek daug prarado. Visus lankytojus sutinka užrašas iš Biblijos virš įėjimo apie tai, kad būtų neblogai kardus pakeisti kalbomis.

JTO delegatai buvo iškviesti iš atostogų į skubų posėdį, nes Ganoje vėl prasidėjo bruzdėjimai.

Aš paskambinau iš vestibiulio, ir manęs pasitikti nusileido dabitiškas tipas, kuris nuvedė į publikos ložę. Jis pažvelgė keistu žvilgsniu, kuriuo mane visada apdovanoja atidarydami užrakintas duris po slaptažodžio. Aš nieko neklausiau, bet jo veide atsispindėjo panieka, kai jis pakvietė mane sekti pãskui jį. Šiaip ar taip, jis nujautė mano profesiją.

Debatai manęs nedomino, ir aš greitai radau Rondiną.

Priėjęs iš nugaros, pasakiau:

- Na, kiek tai dar tęsis, brangioji?

Ji atlaikė šį netikėtumą taip pat tvirtai, kaip ir pirmąjį susitikimą. Nenustodama versti, ji lėtai pasuko galvą, tik jos vyzdžiai truputį išsiplėtė, o akys sudrėko. Aš savęs paklausiau, kaip moteris turi nekęsti vyro, kad apsiverktų, pamačiusi jį gyvą.

Pasižiūrėjau į laikrodį. Posėdis turėtų greitai baigtis.

- Palauksiu tavęs prie įėjimo, - pasakiau aš.

Ji pasirodė po penkiolikos minučių.

- Sveikas, Taigeri!

- Ar gali atskleisti man vieną paslaptį?

- Mielai.

- Kas tau padarė plastinę operaciją? Atrodai puikiai. Visai nesimato randų.

- O jų ir neturi būti.

- Jūsų geltonsnapiai vakar mane pražiopsojo. Tikiuosi, jie gaus papeikimus?

- Žinoma.

Ji nuleido akis.

- Vakar aš galėjau juos pribaigti, tai buvo visai nesunku. Perduok jiems, kad kitos tokios progos neduosiu. Ir tau taip pat.

- Taigeri!..

Ji vėl buvo anų laikų Rondina, puiki kaip pragaras, tikra moteris iki panagių. Aukšta, liekna, pačiame grožio žydėjime - būtent tokia moteris, kuri gali išvesti mane iš proto. Tik ne šį kartą.

- Taigeri, tai vis dar tave kankina?

- Dabar jau ne. Skausmas seniai praėjo.

- Vadinasi, tu trokšti keršto?

- Greičiau satisfakcijos. Nuo to laiko aš per dažnai miriau. Man reikia pamatyti, kaip mirsi tu.

- Prašau...

- O ne, tai nebus paprasta. Iš pradžių tu apie tai galvosi ir drebėsi, o po to aš tave nužudysiu.

Ji pasilenkė prie manęs taip greitai, kad aš nespėjau jai sutrukdyti. Rankomis apsivijo mano kaklą ir savo karštomis drėgnomis lūpomis prisilietė prie mano lūpų. Mane nupurtė drebulys, sekundę valia buvo paralyžiuota. Man dar nespėjus atšokti, Rondina atsitraukė ir švelniai nusišypsojo.

- Saugokis, Taigeri, - paslaptingai ištarė ji.

Aš atsakydamas nusišypsojau, ir ji piktai susiraukė, teisingai supratusi mano šypseną.

- Nesirūpink, aš tave pergyvensiu, - atsakiau jai.

Pastatas Penktojoje gatvėje buvo vienas iš tų betoninių išsigimėlių, kuriuos Manhetenas augina ir nuomoja kontoroms.

Šešioliktame aukšte buvo kontora, ant kurios durų kabėjo lentelė su užrašu: "Tomas Votfordas, importas ir eksportas". Įėjęs pasakiau sekretorei, kad man reikalingas misteris Votfordas. Ne, iš anksto dėl susitikimo nesitariau, bet jis mane priims. Sekretorė paskambino šefui ir pasiūlė man užeiti į jo kabinetą. Aš įėjau.

Ši firma - vienas iš Centrinės žvalgybos valdybos slaptųjų filialų, mūsų organizacijos santykiai su ja buvo įtempti.

Krėsle sėdėjo trumpai apsikirpęs subjektas mėlynu darbo kostiumu ir lūšies akimis.

- O štai ir jūs, Taigeri Menai, - pasakė jis, atsirėmęs į kėdės atlošą. - Prašau sėstis.

Aš atsisėdau.

- Mes jau žinojome, kad jūs mieste.

- Jūsų žmonės gerai informuoti.

- Tai nelabai sunku. Triukšmas, kurį jūs keliate, garsus.

- Ačiū už komplimentą.

Votfordas pasilenkė į priekį, ir aš savęs paklausiau, kiek žmonių jis išgąsdino tokiu lediniu žvilgsniu.

- Mes sužinojome, kad jūs, aplenkdami mūsų organizaciją, užsiėmėte vienu reikalu, - pasakė jis. - Tai mums nepatinka.

- Ką gi...

- Tai tiesa, Taigeri?

- Jūs geriau žinote. Juk jūs užvedėte mano bylą.

- Ir visos grupės, kuriai jūs atstovaujate. Pakankamai svarbios grupės. Jūs vadinate save patriotais, ar ne?

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Aš - ne. Galbūt anksčiau, bet ne dabar. Mane domina tik darbas. "Rausvieji" ir liberalai taip atkakliai mus puldinėjo, kad patriotizmas mane apleido. Aš jiems nepriklausau. Man patinka kovoti.

- Bet jūsų grupė bus svarstoma kongreso komisijoje.

- Tada ir pasikalbėsime.

- Bet paklausykite...

- Kas sutraiškė sukilėlių lizdą Nikaragvoje? Kas numalšino maištą Hondure? Kolumbijoje ir Panamoje tuos kvailus bruzdėjimus užgesinome taip pat mes. Jūsų darbas - popierinis karas ir piniginė pagalba. Paklausykite, drauguži, mes - tai jėga. Galime kautis. Todėl palikite mus ramybėje ir nesikiškite į mūsų reikalus. Jūs - slapta organizacija, ir nagrinėkite savo problemas.

Votfordas atsirėmė į kėdės atlošą, paėmė pieštuką ir pastuksėno juo į stalą.

- Mums žinomi jūsų planai.

- Tada turėtumėt suprasti, kad galime jus sunaikinti. Ir aš tai padarysiu, jei nepaliksite mūsų ramybėje. Bet jūs nepulsite mūsų demaskuoti, nes tada tektų pasirodyti patiems, o šito jūs negalite sau leisti. Per daug pastatyta ant kortos.

- Misteri Menai, jūs - savo šalies išdavikas.

- Ne, drauguži. Ir niekada juo nebūsiu. Galbūt jums taip atrodo, bet tarp mūsų tai atsitinka nedaugeliui, ir su jais mes susidorojame patys.

- Taigi, misteri Menai, kuo galiu jums padėti?

- JTO dirba vertėja Edita Kein. Noriu, kad ji būtų patikrinta, - pasakiau aš.

- Ji domina jus asmeniškai, Taigeri?

- Tikriausiai.

- Kur siųsti ataskaitą?

- Aš paskambinsiu, - ištariau ir išėjau.

Kulkas, išimtas iš pagalvių, nunešiau Erniui Bentliui ir po penkių minučių jau žinojau ekspertizės rezultatus. Jos buvo paleistos iš 7,65 kalibro "liugerio". Šie duomenys buvo užregistruoti ir perduoti į archyvą.

Padėkojęs Erniui, išėjau iš jo kontoros ir taksi parvažiavau į viešbutį.

IV

Edita Kein turėjo britanišką pasą. Jis atrodė kaip tikras ir buvo išduotas pagal gimimo liudijimą. Paskambinęs į Londoną įsitikinau, kad liudijimas tikras. Matyt, priešui pasisekė kokiu nors būdu gauti šį pasą, o vieną moterį pakeisti kita - nesunkus darbas. Tikroji Edita Kein mirė arba dingo, o jos vietoje atsirado Rondina. Dabar man buvo reikalingi įtikinantys įrodymai, kad tai ta pati asmenybė.

Niekas neabejojo Editos tapatumu. Iki darbo JTO jos niekas nepažinojo. Edita atvažiavo iš Londono, pradėjo dirbti, ir greitai prie jos priprato. Šis metodas man buvo žinomas. Pats ne kartą juo naudojausi karo metais.

Su Voliu Gibonsu susitikome išgerti po puodelį kavos, ir jis atsinešė keturias dideles Editos fotografijas. Atiduodamas jas man, pasakė:

- Ar tu negali pamiršti tos moters, Taigeri?

- Taip, seni.

Šypsena dingo nuo jo veido.

- Kam tau tos nuotraukos?

- Padauginsiu ir išsiuntinėsiu visiems Europos ir Amerikos plastinės chirurgijos specialistams.

- Kodėl?

- Noriu išsiaiškinti, kas darė plastinę operaciją. Ji padaryta meistriškai.

- Prasikrapštyk akis, Taigeri. Tai moteriai nereikalinga jokia operacija. Joje viskas tikra.

- Jei nerasiu chirurgo, vadinasi, operacija padaryta už "geležinės uždangos".

- Tu iš proto išsikraustei! Kai tu įsikali ką nors į galvą, mane apima jausmas, kad šnekuosi su nepažįstamu žmogumi. Vėl mįslės! Ar nenorėtum man ką nors paaiškinti?

- Kol kas ne.

Volis nugėrė kelis gurkšnius kavos ir susiraukęs pažvelgė į mane.

- Šį rytą skambinau tau į viešbutį.

- Ir?..

- Tavęs nebuvo, bet man uždavė kelis klausimus detektyvas Tibetas. Pasirodo, tvarkydama kambarį kambarinė aptiko kulkų žymes pagalvėse, bet kulkų nebuvo. Ką apie tai pasakysi?

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Tas viešbutis įtartinas. Kas žino, kas ten nutiko, kol manęs nebuvo. Ar kas nors girdėjo šūvius?

- Taigi, kad ne.

Aš užsisakiau dar kavos ir atsisukau į Volį.

- Padaryk man dar vieną paslaugą - sužinok, su kuo bendrauja Edita Kein.

- Asmeniškai ar...

- Ir asmeniškai, ir tarnyboje. Mane domina visi žmonės, su kuriais ji reguliariai susitinka. Galėsi tai sužinoti?

- Žinoma. Bet vėliau tu man papasakosi apie šį reikalą.

- Mielai.

- Puiku, plėšrūne!

Pulkininkas Čarlis Korbinetas buvo demobilizuotas iš armijos 1954 metais, turėdamas brigadininko laipsnį. Jis gavo vietą valstybės aparate, neatitinkančią jo gabumų, todėl greitai iš ten išėjo ir pradėjo dirbti "Rasel-Perkins Company", kur žarstė milijonus.

Čarlis beveik nepasikeitė nuo to laiko, kai dirbo žvalgybinių grupių, siunčiamų už fronto linijos, šefu. Jis tik šiek tiek paseno, o akys - išbluko.

Čarlis paspaudė man ranką ir ištarė:

- Na, Taigeri, džiaugiuosi jus gyvą matydamas.

- Gerų treniruočių dėka, pulkininke.

Mes abu nusijuokėm, ir niekas, matydamas šią sceną, nebūtų pagalvojęs, kad paskutinįkart buvome susitikę prieš dešimtį metų. Čarlis, įsakęs valandą mūsų netrukdyti, išsiuntė sekretorę, tada išėmė butelį, ledo, šeikerį ir pagamino "chaibolą".

Jis pakėlė savo taurę.

- Už senus gerus laikus, Taigeri!

- Ir už šiandieną, pulkininke.

Čarlis prisimerkė, po to linktelėjo galva, ir mes susidaužėm.

- Atrodo, jūs mane aplankėte ne tik dėl senos draugystės?

- Ne tik. Man reikalinga šiokia tokia informacija.

Pulkininkas atsisėdo ir mostelėjo į kitą kėdę.

- Suprantu. Jūs turbūt suvokiate, kad su tokiu prašymu į mane kreipiatės ne pirmas. Kai kas jau buvo prieš jus.

- Aš apie tai girdėjau, - atsakiau.

- O aš kai ką girdėjau apie jus. Žinoma, netiesiogiai, bet mano pareigos padeda man žinoti, kas vyksta, ir kai kurie įvykiai tikrai susiję su jumis. Panamoje užduotis buvo įvykdyta puikiai.

- Stengiamės.

- Jūsų grupė šiek tiek laiko bus labai nepopuliari.

- Tai jau prasidėjo.

Aš gurkštelėjau iš taurės. Kaip paprastai, pulkininkas gamino labai stiprų "chaibolą".

- Kuo galiu jums padėti?

- Mane domina, kas nutiko Rondinai Lund? Prisimenate ją?

Korbinetas šiek tiek patylėjo, sukiodamas rankoje taurę, ir susimąstęs apžiūrinėjo mane.

- Jūs buvote ją įsimylėjęs?

Pabandžiau nutaisyti nekaltą veido išraišką, bet išėjo tik grimasa.

- O jeigu taip? - paklausiau aš.

- Tai vos nesužlugdė jūsų užduoties. Gerai, kad karas jau buvo besibaigiąs.

- Aš brangiai sumokėjau už savo kvailumą.

- Po velnių, ji vos nenusiuntė jūsų į aną pasaulį!

- Tai kaip dėl Rondinos Lund?

Čarlis atsirėmė į kėdės atlošą ir sunėrė rankas už galvos.

- Ji dingo po mūsų kariuomenės išlaipinimo Normandijoje. Atrodo, pakliuvo į "maki" rankas.

- Tikrai?

Jis papurtė galvą.

- Ne. Tada tiek visko vyko, kad visų patikrinti nebuvo įmanoma. Atrodo, kad karo pabaigoje ją likvidavo. Kai apie tai sužinojau, jūs dar buvote ligoninėje.

- Iš kur sužinojote?

- Praidas Ričardsas iš "Intelidžens servis". Įsikalbėjome prie taurės viskio, ir jis apie tai užsiminė.

- Man reikia su juo pasimatyti... - pradėjau aš.

- Pavėlavai, - nutraukė mane pulkininkas. - Prieš trejus metus jis mirė.

- Kaip jums atrodo, ar su šia informacija galėsiu judėti pirmyn?

- Kodėl gi ne? - atsakė jis. - Svarbiausia - laikas. Nelengva rasti pėdsaką po dvidešimties metų. Be to, partizanai nieko neužrašinėjo. - Čarlis skėstelėjo rankomis. - Kaip pasielgsite su Rondina, jeigu ją surasite?

- Atsiteisiu už viską.

- Na, bet kol jūs ją rasite...

Aš atsistojau ir paėmiau skrybėlę.

- Pulkininke, man atrodo, kad jau radau ją.

Čarlis prisimerkė, lyg mintyse žvelgtų į Rondinos mums padarytų nemalonumų ir per ją žuvusių žmonių sąrašą. Pagaliau jis ištarė susimąstęs:

- Taip taip, tai Rondina...

- Privalau žinoti, pulkininke. Ar dar palaikote ryšius su žvalgyba?

- Tam tikra prasme taip, bet tegul tai lieka tarp mūsų. Mano padėtis tokia pati kaip ir jūsų.

Dabar buvo mano eilė pasižiūrėti atidžiau į jį. Kartu prisiminiau kalbas, girdėtas iš žvalgybos karininkų. Prisiminiau kai kurias nesenų operacijų smulkmenas ir iš jų pažinau gerai pažįstamą tvirtą braižą.

Nesulaikiau šypsenos.

- Vadinasi, vis dar verdate tame katile, pulkininke?

- Jūs pernelyg supratingas, Taigeri. Dabar viskas kitaip, negu buvo anksčiau. Sudėtingiau. Be reikalo nerizikuokite.

- Šito aš taip pat išmokau, pulkininke, - pasakiau aš. - Paskambinsiu jums po poros dienų.

- Būtinai.

Išeidamas ranka pridengiau duryse įmontuotą mažą objektyvą, kuriuo buvo fotografuojami lankytojai, ir šyptelėjau įsivaizduodamas, kokią grimasą susuks senis Korbinetas, pamatęs tuščią negatyvą. Tai taip pat buvo senas triukas.

Ketvirtą valandą paskambinau Voliui ir pasiteiravau, ką jam pavyko sužinoti. Jis išvardino žmones, nuolat susitikinėjančius su Edita. Tai buvo Bertonas Selvikas, su kuriuo ją siejo tarnybiniai santykiai, JTO vengrų kalbos vertėjas Gregoris Gofta, su kuriuo ji nuolat pasirodydavo visuomenėje, ir elegantiškasis anglas Džonas Frederikas Telbotas - britų pasiuntinybės darbuotojas. Be to, buvo dar viena moteris, su kuria Rondina dažnai pusryčiaudavo - JTO sekretorė Gretchen Lark. Aš užsirašiau adresus ir padėkojęs Voliui padėjau ragelį.

Kitas skambutis buvo Tomui Votfordui.

- Čia Taigeris Menas, - pasakiau aš. - Ar pavyko ką nors sužinoti apie Editą Kein?

- Tikriausiai, bet apie tai geriau ne telefonu.

Susitarėme susitikti po valandos Šeštojoje gatvėje. Taigi turėjau pakankamai laiko daugiau sužinoti apie pavardžių, gautų iš Volio, savininkus.

Aš paskambinau Barniui Dodžiui ir paaiškinau, kas mane domina. Pirmiausia jis papasakojo daugybę dalykų apie Bertoną Selviką, kuris iš tos trijulės atrodė svarbiausias, bent jau pagal

padėtį. Selvikas buvo iš tų nepakeičiamų žmonių, kurie tvarko tarpvalstybinius konfliktus ir sprendžia už vyriausybes. Dodžas aiškiai rėmėsi gerai informuotais šaltiniais. Akis į akį jis pažadėjo papasakoti daugiau.

Kitiems dviem Rondinos pažįstamiems jau nebeturėjau laiko. Kontorų tarnautojai pasruvo į gatves ir ėmė peštis dėl taksi. Užuot įsivėlęs į tas peštynes, pėsčias patraukiau į šiaurinę miesto dalį ir tiksliai po valandos pasiekiau barą, kuriame buvau susitaręs susitikti su Tomu Votfordu. Tai buvo klaida. Reikėjo ateiti anksčiau.

Bare manęs laukė du stambūs vaikinai - FTB agentai. Jie atėmė iš manęs 45-ojo kalibro pistoletą, leido išgerti alų ir draugiškai šypsodamiesi, įrėmę tarnybinius pistoletus į mano šonkaulius, išsivedė iš baro.

Mane nuvedė į tarnybinio pastato 4O-ojoje gatvėje kontorą dešimtame aukšte. Koridoriuje tvyrojo mirtina tyla, visi kambariai atrodė tušti. Ant durų, prie kurių mane atvedė, nebuvo jokio užrašo.

Abu vaikinai pasmerkė mane dviejų valandų tardymui, bet taip ir nesužinojo nieko, kas juos galėjo sudominti. Po to atsirado Votfordas.

- Ar tai dar ilgai tęsis? - paklausiau jo.

- Tol, kol sužinosime tiesą. Laiko turime.

- Aš taip pat. Gal dabar jūs man papasakosite apie Editą Kein?

- Kam jums šita informacija?

- Man asmeniškai. Kažkada buvome pažįstami.

- Nesąmonė. Mes patikrinome ją nuo gimimo dienos. Jūsų keliai niekados nesikirto.

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Ji Britanijos pilietė, Taigeri, ir jos pareigos delikačios. Anglai sukels didelį skandalą, jei imsime tikrinti jų personalą.

- Kodėl? Juk ji paprasta vertėja?

Aš atidžiai pasižiūrėjau į Votfordą.

- Jūsų klausimai pavojingi, - pasakė jis. - Negalime leisti, kad mūsų santykiai su anglais pablogėtų. Mes neleisime jiems padaryti kvailystės. Galų gale, ar jūs prakalbėsite?

Aš parodžiau į telefoną.

- Ar šis aparatas įjungtas?

- Taip. O kas yra?

- Tikriausiai žinote savo telefono kodą?

Votfordas nieko neatsakė.

- Paskambinkite į "Keptuvės" biurą ir paklauskite apie mane.

Votfordo veide atsispindėjo sumišimas. "Keptuvė" - pagrindinio biuro, koordinuojančio CŽV filialų darbą, kodinis pavadinimas. Pagalvojęs jis linktelėjo ir paėmė ragelį. Mačiau, kaip surinko tam tikrą numerį, suburbėjo savo kodą, uždavė kelis klausimus, įsitempęs išklausė atsakymą ir padėjo ragelį. Po to paraudusiu veidu atsisuko.

- Kaip jūs gavote jų paramą?

Aš šyptelėjau.

- Primygtinai prašydamas. Tai buvo nesudėtinga. Dabar domiuosi, kodėl manimi taip aktyviai rūpinatės?

Trijulė susižvalgė. Po to įsistebeilijo į mane.

- Velniai griebtų, nagi dėl informacijos nutekėjimo JTO.

Aš atsistojau ir nuėjau link durų. Ties slenksčiu atsisukau ir pasakiau:

- Pasiaiškinimas priimtas.

V

Džonas Frederikas Telbotas gyveno Grenersio parke - mažoje triukšmingo didelio miesto tylos oazėje. Jos gyventojai buvo pakankamai turtingi, galintys pasirūpinti, kad šį rajoną nuolat prižiūrėtų policija. Kad išvengčiau dokumentų patikrinimo, stengiausi atrodyti ramiai ir nestabčiodamas žengiau tiesiai prie reikalingo namo.

Paskambinęs telefonu iš anksto ir įsitikinęs, kad Telboto nėra namuose, paspaudžiau lauko durų skambutį. Atidariusiai duris moteriai prisistačiau Telboto draugu ir paklausiau, ar ji negalėtų perduoti jam laiškelį. Ji sutiko ir laikė lauko duris praviras taip ilgai, kad aš spėjau išjungti signalizaciją.

Mano laiškelyje nebuvo nieko ypatingo. Jį gavęs jis paprasčiausiai paskambins vyresnybei dėl naujų instrukcijų. Diplomatinėse tarnybose tokie dalykai dažni.

Apsukęs kvartalą aš grįžau prie namo, įėjau per ką tik paruoštas duris, sutaisiau signalizaciją ir užlipau į viršutiniame aukšte esantį Telboto butą. Su antru visrakčiu man pavyko įeiti.

Apsižvalgiau, pasišviesdamas miniatiūriniu kišeniniu žibintuvėliu ir įsitikinęs, kad bute yra atsarginis išėjimas, pradėjau kruopščiai tikrinti. Vos apsidairius pasidarė aišku, kad Džonas Frederikas Telbotas turi pinigų. Baldai ir asmeniniai daiktai - brangūs ir elegantiški. Jo įpročiai buvo liguistai tikslūs, ir aš supratau, kad jis naudoja visas atsargumo priemones, reikalingas jo padėčiai.

Virtuvės šiukšlių dėžėje radau dvi tuščias alaus skardines ir krūvelę juodų pelenų. Akivaizdu, jog jis sudegino kažkokį popierių - pasirūpino, kad nebūtų įmanoma jo perskaityti.

Galbūt, kad tai tik profesinis atsargumas, bet tai gali reikšti ir visai ką kita.

Po to dėkle radau užtaisytą koltą. Jis buvo įkištas į jodinėjimo batą. Dabar viskas nušvito kita šviesa. Smulkūs diplomatiniai tarnautojai nevaikšto po Niujorką ginkluoti.

Padėjęs revolverį į vietą, įsitikinau, kad kambaryje viskas kaip buvę, ir išėjau. Niekas nepastebėjo manęs nei ateinant, nei išeinant.

Prie artimiausio kampo sugavau taksi ir nuvažiavau pas Stefaną Midrosą. Tai buvo vengrų emigrantas, privačiai kovojęs už savo laisvę ir labai išgarsėjęs.

Žmogus, atidaręs duris, atrodė dešimčia metų vyresnis, negu buvo iš tikrųjų. Kalti buvo ne žili plaukai ar randas kairiajame skruoste, bet akių išraiška. Jos buvo pernelyg daug mačiusios.

- Stefanas Midrosas? - paklausiau aš.

- Taip.

- Aš - Taigeris Menas. Netrukus pasakysiu jums vieną vardą, ir, manau, to užteks.

Jis tebebuvo ramus.

- Prašau.

- Georgas Trečiasis.

Jo žvilgsnis pasidarė šiltesnis. Tai buvo slaptažodis, žinomas tik keliems išrinktiesiems. Jis neklausinėjo, iš kur aš jį žinau, o atsakė: "Iš tiesų". Ir ištiesė man ranką.

Susipažinimo ceremonija buvo baigta, ir kitą klausimą uždavė Midrosas, priešais mane pastatęs taurę vyno.

- Kuo galiu jums padėti?

- JTO dirba vengrų kalbos vertėjas Gregoris Gofta.

- Taip, aš jį pažįstu.

- Jis patikrintas?

Midrosas nustebęs kilstelėjo pečius.

- Iki šiol to neprireikė. O kodėl klausiate?

- Jį dažnai mato vienos vertėjos anglės draugijoje.

- Ak, štai kodėl, - šypsodamasis jis mane nutraukė. - Jūs kalbate apie Editą Kein?

- Taip.

Patylėjęs gurkštelėjau vyno.

- Jūsų dėmesys asmeninis ar politinis? - šyptelėjo jis.

Aš neatsakiau į jo šypseną.

- Tai asmeninio pobūdžio reikalas, bet gali turėti ir politines pasekmes. Mane domina Editos Kein aplinka. Iš JTO nuteka informacija. Gali būti, kad Edita Kein - viso to priežastis.

- Bet Gofta nėra vengrų komunistas, - skubiai paprieštaravo jis, - Gofta gimė Budapešte, tačiau jis jau seniai Amerikos pilietis. JTO dirba nuo koledžo baigimo.

- Gali būti, kad tai - puiki priedanga. Jums neturėčiau priminti, kad mūsų priešai žvelgia toli į ateitį.

Midrosas suraukė kaktą.

- Bet tai draugiški santykiai.

- Ką jūs apie juos žinote?

Jis baigė gerti savo vyną ir įsipylė dar.

- Dažnai matydavau juos vengrų restoranuose. Du kartus jie abu buvo mūsų vakaruose.

- Ar jie labai artimi?

Midrosas, nerasdamas žodžių, skėstelėjo rankomis.

- Na, sakyčiau, kad jie daugiau negu draugai, bet galiu ir apsirikti.

- Kiek žinau, jūsų organizacija turi ryšių?

- Turime informacijos šaltinių Vengrijoje, jei apie tai klausiate.

- Būtent apie tai. Ar galite ką nors sužinoti apie Golfą?

- Žinoma. Nuo kada?

- Pavyzdžiui, nuo jo išvažiavimo iš Vengrijos. Kitkuo užsiimsime mes.

Man daugiau nereikėjo nieko aiškinti. Midrosas pats matė sąsają su jų problemomis. Mąsliai linktelėjęs jis pasakė:

- Greičiausiai rytoj turėsiu jus dominančias žinias.

- Puiku.

Gatvėje pylė lietus. Asfaltą vanduo pavertė švytinčiu spalvų kaleidoskopu. Per lietų pasiekiau savo viešbutį. Nepaisydamas savo įpročio žvilgtelėjau į laiškų skyrių ir pamačiau ten rožinį laiškelį. Išlankstęs jį perskaičiau.

"Skambino Edita ir prašė tavo telefono numerio. Ji pareiškė, kad nuo 16 iki 18 ją galima rasti namuose, numeris EN 27-254. Volis."

Šyptelėjęs aš įėjau į telefono būdelę ir surinkau Čarlio Korbineto numerį. Jis pakėlė ragelį, ir aš jam pasakiau:

- Pulkininke, kalba Taigeris. Ar galėtumėte man padaryti nedidelę paslaugą?

- Kokią?

- Man reikia sužinoti adresą pagal telefono numerį EN 27-254.

- Gerai, po penkių minučių, - pulkininkas nieko neklausinėjo. Jis paskambino daug greičiau.

- Tai "Lions" baro telefonas. Daugiau nieko nereikia?

- Ačiū, tik tiek.

- Pagalba nereikalinga?

- Iš kur toks rūpestis?

- Na, kažkada buvo toks atvejis...

- Laikai keičiasi, pulkininke. Dar kartą dėkoju.

Aš pakabinau ragelį.

Rondina buvo bare su Bertonu Selviku. Jie sėdėjo už stalelio ir šnekėjosi. Aš stebėjau juos dvidešimt minučių, o po to užėjau į gretimą barą ir iš ten paskambinau. Kai ji priėjo prie telefono, pasakiau, kad dabar aš jos paslaugomis.

Kaip visada ji kalbėjo ramiai ir draugiškai, tik balse vos vos girdėjosi smalsumo gaidelės.

Ji nori su manimi pasikalbėti. Puiku, aš noriu to paties. Kur? Mano viešbutyje, po valandos. Velniai griebtų, ji pirma paskambino, vadinasi, pati turi pas mane ateiti.

Padėjęs ragelį grįžau į savo stebėjimo punktą šalia "Lions" baro.

Selvikas netrukus atsiskaitė ir išėjo. Aš jos nelaukiau - vis tiek po valandos bus pas mane. Selvikas susistabdė taksi, o aš sėdau į tą, kuris laukė manęs, ir nusekiau jį į Grinvič-Vilidžą. Jis užėjo į vieną namą ir greitai pasirodė iš ten su aukšta elegantiška brunete. Jie sėdo į taksi ir nuvažiavo į restoraną 14-ojoje gatvėje.

Lipdamas iš automobilio Selvikas susvyravo, sustojo ir griebėsi už šono. Moteris pasilenkė, rūpestingai paėmė jį už parankės ir nusivedė į restoraną. Jam aiškiai skaudėjo skrandį. Nieko nuostabaus. Bendravimas su gražuole žudike nepraeina be pėdsakų. Galbūt Rondina ėmė dirbti begarsiais metodais?

Artėjo mūsų susitikimo laikas. Grįžęs į viešbutį pakilau į savo kambarį, pristūmiau kėdę prie lango ir atsisėdęs užsikėliau kojas ant palangės. Stebėdamas apačioje judančią minią mintimis nuskriejau toli nuo čia, į kariaujančią Europą. Prisiminiau Rondinos veidą, jos nepakartojamą įprotį kilstelėti dešinį antakį, žodžius, kuriuos ji man šnibždėjo tamsoje.

Kiek proto reikia netekti, kad moters glėbyje užmirštum savo darbą!

Bet likimas dar suteikė man progą. Kai atsipeikėjau peršauta krūtine, galvoje sukosi tik viena mintis - atkeršyti. Tiksliau, ne tiek atkeršyti moteriai, kiek ištaisyti savo darbo klaidą.

Bet karas jau buvo pasibaigęs. Tada, Martinui Greidžiui pasiūlius, aš ėmiau dirbti vienoje civilinėje organizacijoje. Iš pradžių mūsų buvo keturiasdešimt. Dabar mūsų irgi keturiasdešimt, bet tik dėl to, kad priimta naujų narių, o "senukų" liko tik devyniolika. Ilgai dirbdamas mūsų organizacijoje žmogus įgaudavo patirties, ir jo šansai išlikti vis didėjo.

Žinoma, oficialūs Vašingtono sluoksniai žinojo apie mūsų egzistavimą. Jie įrašė mus į savo kartoteką, bet niekada nenutuokė apie mūsų darbus. Apie viską sužinodavo pavėluotai ir negalėdavo pareikšti pretenzijų, nes darbai būdavo atlikti profe-

sionaliai. Greičiausiai juos ėmė apmaudas, bet tai mūsų nė trupučio nejaudino. Dirbome pagal aplinkybes - greitai ir šiurkščiai. Sąmokslininkai žūdavo, vyriausybės žlugdavo. Mes įsikišdavome tik tada, kai paaiškėdavo, kad visos kitos priemonės - milijonai dolerių ir nesuskaičiuojamos žmonių aukos - nepadėdavo.

Anksčiau ar vėliau Martinas Greidis sužinos, ką aš veikiu, ir uždraus tai. Mat jis nemėgo, kai darbas susipina su asmenine neapykanta. Tačiau šį kartą tai manęs nejaudino. Rondina buvo svarbiau.

Į duris pasibeldė.

Aš pašokau, vienu šuoliu atsidūriau prie jungiklio, išjungiau šviesą ir įsitaisiau tamsiame kampe, nukreipęs į duris pistoleto vamzdį.

Rankena pasisuko, durys prasivėrė, ir ant slenksčio pasirodė ji, mano mylimoji Rondina, puiki kaip angelas ir pavojinga kaip velnias. Ji lėtai įėjo į kambarį ir uždarė duris. Mačiau tik grakštų siluetą.

Žinojau, kad ji manęs nemato, todėl atlaužiau gaiduką, kad išgirstų. Sausas spragtelėjimas.

- Aš čia, Rondina.

Ji suprato, ką laikau rankoje.

- Tai įvyks čia ir dabar, Taigeri?

- Galbūt. Noriu, kad tu išbaltum iš baimės, kad sudrebėtum.

Ji pasuko link manęs, stengdamasi neužkliūti už baldų. Akys nebuvo įpratusios prie tamsos, ir ji ne iš karto susirado kėdę. Atsisėdusi užmetė koją ant kojos. Žvilgtelėjęs į jos boluojančius kelius niūriai pagalvojau, kad šis malonumas Kolui kainavo gyvybę.

- Noriu tau kai ką paaiškinti, Taigeri.

- Ne, mažyte. Aš viską žinau.

- Bet...

- Jokių "bet". Tu nužudei mano draugą, o aš gavau nuo tavęs dvi kulkas į krūtinę. Tu dėl viso šito kalta, nes apvyniojai mane aplink pirštą, o aš įsimylėjau kaip kvailys. Nieko nereikia aiškinti. Tavo kulkas iš mano kūno išėmė, bet manyje liko įtūžies geluonis, kuris nuolat primindavo man apie tai ir saugojo nuo saldžių žodžių ir švelnių rankų. O, tada tau pavyko bučiniais užgesinti mano nepasitikėjimą. Karo pragare mes buvome nuostabi pora.

Meilė nugali viską, sakėme mes. Aš dovanojau tau gyvybę, o tu mane nušovei ar bent jau tikėjaisi, kad nušovei. Dvidešimt metų maniau, kad tu mirusi, ir gali įsivaizduoti mano niūrų džiaugsmą, išvydūs tave gyvą. Tu visai nepasikeitusi, jei nekalbėsime apie dažytus plaukus ir chirurgo pagalbą. Likai ta pati gražuolė šnipė ir žudikė. Ir vėl kaip seniau žavi vyrus žvilgsniais iš po blakstienų ir banguojančiais klubais, bet ant šito kabliuko aš jau neužkibsiu.

- Prašau tavęs, Taigeri...

- Patylėk. Dabar kalbu aš, o paskui prabils šis daikčiukas.

Ji matė mano veido išraišką ir pistoletą rankose. Lėtai išsitiesusi pasidėjo rankas ant kelių, lyg laukdama šūvio. Ant jos kaktos pasirodė prakaito lašeliai. Aš pasiekiau, ko norėjau.

- Ne, mano džiaugsme, dar ne dabar. Pirmiau turiu išsiaiškinti tavo bendrus ir vadovus, kad galėčiau ištaškyti jūsų organizacijos žiurkių lizdą. Pirmiausiai atliksiu tai, o malonumą pasiliksiu pabaigai. Bet nesitikėk, kad tau pavyks nuo manęs pasprukti. Ir nesiuntinėk pas mane savo geltonsnapių. Kitą kartą atsiteisiu su jais šūviais. O dabar išeik.

Atrodo, Rondina suprato, kad niekuo manęs nepavyks įtikinti. Ji lėtai atsistojo, bejėgiškai pažvelgė į mane ir nuėjo link durų. Nuo slenksčio atsisuko, lyg norėtų kažką pasakyti, bet apsigalvojo ir išėjo.

Nuleidau gaiduką ir įdėjau pistoletą į dėklą. Visa tai darydamas šypsojausi, nes buvau labai savimi patenkintas.

VI

Aš pasmeigiau ant kabliuko masalą, užmečiau meškeres, ir man beliko tiktai laukti. Dabar kažkur susirinko žmonės ir surengė karinį pasitarimą. Buvo ruošiama didelė medžioklė, o aš buvau žvėris. Medžiotojai priklausė skirtingoms, kartais net priešingoms stovykloms, turinčioms įvairių motyvų ir tikslų. Pjudydami mane jie turės būti labai atsargūs ir stengtis nesusikompromituoti.

Ramiai palaukiau dvi dienas. Antrosios dienos rytą į kambarį paskambino portjė ir pareiškė, kad su manimi nori pasikalbėti

misteris Tumis. Misteriui Tumiui pasakius slaptažodį, supratau, kad jis nuo Martino Greidžio.

Niekada negali žinoti, ko tikėtis iš Greidžio pasiuntinio. Pasirodė, kad misteris Tumis - mažas žmogutis, apsirengęs rūpestingai lyg dabita iš Medisono gatvės. Po pažastimi darbo portfelis, ant nosies akiniai be rėmelių - bendras persisotinimo, bet geraširdiškas vaizdas. Tiesa, jo išvaizda pasirodė apgaulinga. Žinojau, kad šis žmogus pasižymi visomis mūsų profesijos subtilybėmis, ir jeigu prireiktų, galėtų šaltakraujiškai nužudyti priešą.

Paklausiau, kokį įsakymą jis man atvežė. Atsisėdęs ant pasiūlytos kėdės Tumis lengviau atsiduso. Tuo pačiu jis atidžiai mane nužvelgė. Neabejojau, kad jis skaitė Greidžio dosjė apie mane ir susidarė įspūdį apie mano įpročius bei charakterį, išskyrus mažas paslaptis, kurių turime kiekvienas.

- Manau, kad jūs žinote, kodėl aš atvažiavau, misteri Menai?

- Taip. Aš jūsų laukiau.

- Suprantu. Taigi aš čia. Mes dar negavome iš jūsų jokios ataskaitos.

- Ir negausite.

- Misteris Greidis tai numatė.

- Tai kaip jis suformulavo įsakymą?

Tumis nusišypsojo.

- Manau, kad jūs nustebsite.

- Manęs niekas nestebina.

- Ir vis dėlto... - jo akys šelmiškai blykstelėjo. - Jūs galite tęsti, misteri Menai.

- Ką?

- Toks įsakymas. Matyt, jūs sujudinote širšių lizdą. Jūsų pasirodymas mieste kai kuriuose sluoksniuose sukėlė tokią sumaištį, kad tai būtina smulkiai ištyrinėti.

- Ar Martinas Greidis žino, kad šis reikalas turi asmeninį aspektą?

- Taip.

- Vadinasi, jis nori, kad aš pabūčiau masalu?

Tumis linktelėjo galva ir šyptelėjęs pastebėjo:

- Jei jūs norite, galite vadinti ir taip.

- Tokiu atveju aš turiu teisę naudotis centro pagalba.

- Be abejo.

Stengdamasis nuslėpti nuostabą užsirūkiau ir pasakiau:

- Dar vienas klausimas, misteri Tumi.

- Taip?

- Kokių prieš mane bus imtasi priemonių?

Jo šypsena dingo.

- Nenorėčiau savo pavardės išvysti tame sąraše, į kurį esate įtrauktas jūs.

- Tai sena istorija.

- Jūs - pirmasis kandidatas sunaikinimui.

- Ta garbė man suteikta prieš metus.

- Šiaip ar taip, jūs esate dviejų frontų ugnies susikirtime. Be to, Vašingtonas neprieštarautų, jei jums nutiktų nelaimingas atsitikimas... O ne, žinoma, ne mirtinas, bet toks, kuris bent trumpam paguldytų jus į lovą. O čia dar tie anglai. Žinote, kaip jie nemėgsta, kai kas nors kišasi į jų reikalus. Jie gali pridaryti jums daug nemalonumų. Garbės žodis, jei galėčiau rinktis komunistus ar anglus, pasirinkčiau pirmuosius. Jie ne tokie kietakakčiai, ir jų kėslus įmanoma numatyti. Taigi, misteri Menai, savo padėtį jūs žinote. Galite pagalvoti ir pats sau atsakyti į klausimą, kodėl jūsų taip nemėgsta.

- Galiu pasakyti iš karto.

Tumis papurtė galvą.

- Klystate, jūs šito dar nežinote.

- Tada palaukime.

- Misteris Greidis, atrodo, labai tiki jūsų sugebėjimais.

Aš prunkštelėjau ir užgesinau cigaretę.

- Jei kartais panorėtumėte su manimi pasikalbėti, aš gyvenu "Čester" viešbutyje, - pasakė Tumis. - Vilsonas ir Stendišas Niujorko įstaigoje laukia jūsų nurodymų.

- Pagalbininkų man nereikia.

Tumis atsistojo, atidarė savo portfelį ir padėjo ant stalo pluoštelį pinigų.

- Galbūt. Bet šitai jums reikalinga. Kai baigsit, paskambinkite.

- Puiku. Dėkoju.

Tumis paėmė portfelį.

- Taigi savo užduotį aš įvykdžiau. Dabar jūs įvykdykite savo.

Su Čarliu Korbinetu susitikau "Mėlynoje juostoje" 44-ojoje gatvėje. Mes pakilome į viršų, kad niekas netrukdytų. Belaukiant pusryčių, informavau jį apie padėtį. Negalėjau jam pasakyti visko, nes jis dirbo oficialų darbą. Mane tik domino, kodėl kai kurie mūsų žmonės norėjo pašalinti mane iš darbo, kurį pradėjau dirbti.

Kai baigiau kalbėti, Korbinetas palinko į priekį ir pasidėjo rankas ant stalo.

- JTO silpna vieta - ypatingos svarbos užduotis. Dabar mes daug pasiekėme ginklavimosi varžybose, todėl privalome sekti kitas šalis ir neleisti joms mūsų aplenkti. Kiekviena informacija apie mūsų užsienio politiką priešui leidžia pažengti į priekį. Tarptautiniuose santykiuose reikia žinoti tūkstančius įvairių aplinkybių, derinti mūsų užsienio politiką su Anglija ir kitomis šalimis. Kažkas iš JTO informuoja priešą apie pačius slapčiausius sprendimus, taip silpnindamas mūsų pozicijas. Komunistai mus lenkia, ir mes priversti laikytis gynybinių pozicijų. Daugelis slaptosios tarnybos skyrių ieško JTO informacijos nutekėjimo kanalo.

- Šis kanalas - Rondina, pulkininke.

- Gali būti.

- Aš tai įrodysiu. Nors nebus lengva. Jos išvaizda tokia nekalta kaip jūsų dukters, jei ją turite. Jos dokumentai ir reputacija tvarkingi, bet ne blogiau už mane žinote, kad tai nieko nereiškia.

- Skriskite į Angliją ir pasidairykite ten.

- Ne, pulkininke, tada galiu praleisti čionykščius įvykius. Dar man nespėjus rasti ką nors Londone, reikalai čia gali rimtai komplikuotis.

- Puiku, bet kažin ar ji dirba viena. Jei tai vis dėlto Rondina, žinias ji gauna iš pirmų rankų.

- Tam puikiai tinka jos pareigos.

Padavėjas atnešė pusryčius. Jam nuėjus, Čarlis pasakė:

- O jeigu Edita Kein ne Rondina?

Jis ėmė pjauti bifšteksą.

- Turiu tik vieną būdą įsitikinti jos asmenybės tapatumu.

- Kokį?

- Permiegoti su ja dar kartą. Bet man užtenka paskutinio karto.

Čarlis šyptelėjo.

- Visiškai sutinku.

Po valandos aš palydėjau jį į kontorą ir pasukau Brodvėjumi atgal. Gatvė per pastaruosius metus labai pasikeitė ir aš džiaugiausi, kad lyja lietus.

Į viešbutį paskambino Stefanas Midrosas ir pakvietė mane pietų į "Kublos" restoraną - vengrišką įstaigą vienoje iš šoninių Brodvėjaus gatvių.

Prieš pietus priguliau, kad sukaupčiau jėgų būsimiems siurprizams.

Apie septintą valandą aš įėjau į ryškiomis popierinėmis vėliavėlėmis papuoštą restoraną. Šoninėje nišoje pastebėjau Midrosą ir pasukau prie jo.

Šalia jo sėdėjo nepažįstamas vyras. Abejodamas stabtelėjau, bet Midrosas linktelėjo man ir pasakė:

- Misteri Menai, noriu jus supažindinti su Gregoriu Gofta.

Mes paspaudėme vienas kitam rankas. Šis vaikinas darė gerą įspūdį. Pernelyg gerą. Kosmopolito tipas. "Taigeri, būk pasiruošęs", - pasakiau sau.

Man atsisėdus, Midrosas pareiškė:

- Mes čia vieni, mūsų niekas neseka, galime ramiai pasikalbėti. Pirmiausiai, misteri Menai, jums paprašius aš patikrinau misterį Goftą, kiek įmanoma per tokį trumpą laiką. Jo buvimas čia rodo, jog misteris Gofta švarus, - jis nusišypsojo. - Tuo pačiu aš pasidomėjau ir jumis, misteri Menai. Jūsų reputacija, sakyčiau... na, gana neįprasta.

Žvilgtelėjau į Goftą. Šis linktelėjo ir pasakė:

- Aš ne prieš patikrinimus. Kartais šie dalykai būtini.

Aš kaip mokėdamas apsimečiau naiviu.

- Tai kam jį atsivedėte, misteri Midrosai?

- Jis pats pasakys.

Gofta linktelėjo ir pasidėjo rankas ant stalo.

- Kartais susidaro situacijos, kai tenka rizikuoti ir atidengti savo kortas.

- Aš tai žinau.

- Gerai. Aš jau devynis mėnesius dirbu "Keptuvės" kontoroje Vašingtone.

Tai tas pats oficialusis skyrius, kuriam priklausė Votfordas.

- Įrodykite.

Gofta sukryžiavo didįjį ir rodomąjį pirštus. Tai buvo pirmasis jų organizacijos atpažinimo ženklas.

- O jeigu jūsų rankos užimtos?

Jis triskart smakru patrynė petį. Viskas teisingai.

- Atrodo, jūs kai ką apie mus žinote, - pastebėjo jis.

- Kiek būtina, - atsakiau aš. - Ką gi, mes atsiteisę.

- Taip. Dabar apie reikalus. Ką žinote apie informacijos nutekėjimą iš JTO?

- Žinau, kad jis yra, ir gana didelis. Smulkmenų nežinau, bet suprantu, kad jei ši skylė nebus užadyta, sugrius pusiausvyra tarp Rytų ir Vakarų, be to, mūsų nenaudai.

- Hm.

- Ir žinau, kur ta skylė. - Gofta prisimerkęs laukė.

Aš papurčiau galvą.

- Bijau, kad norite išvaduoti mane nuo malonumo ją užadyti? Ar teisingai jus supratau?

Jis skėstelėjo rankomis.

- Jūsų padėtis labai pavojinga. Nejaugi nesuprantate, kas gali atsitikti?

- Puikiai suprantu. Bet dabar papasakokite, ką žinote jūs.

- Amerikos ir Anglijos saugumo tarnybos kartu ieško šitos silpnos vietos JTO. Nutekėjimas vyksta vienoje iš dviejų komisijų.

- O tiksliau? - paklausiau aš.

- Tiksliau nežinau. Informacija gali išeiti tik iš pasiuntinybės, JTO komisijos arba pačios vyriausybės. Šiaip ar taip, priešai visada žino mūsų tarptautinių klausimų planus ir kartais juos išardo. Neperdedu sakydamas, kad esant tokioms aplinkybėms mes galime pralaimėti šaltąjį karą.

- Netgi šitaip?

- Taip. Už poros dienų Saugumo Taryboje bus svarstomas vienas klausimas, ir jei rusai sužinos apie mūsų planus iš anksto, mes prarasime savo vertę pasaulyje. Jie gali pasielgti taip, kad mums teks pakeisti savo politiką. Todėl, misteri Menai... jei ką nors žinote, pats laikas apie tai pranešti.

- Ne.

- Nevalia, kad nuo vieno žmogaus norų priklausytų daugelio likimas.

- Ir vis dėlto ne.

Jis staigiai žvilgtelėjo į mane, atrodo, susitaikęs su mano "ne".

- Misteriui Midrosui jūs sakėte, kad domitės Edita Kein.

- O jūs ne? - paklausiau aš.

Jis šyptelėjo.

- Ja visi domisi.

- Labiau, negu jūs manote.

- Vadinasi, jūs ją įtariate, - konstatavo jis.

- Misteri, - pasakiau, - aš nieko neįtariu. Aš žinau tiksliai.

- Tada jūs pats pavojingas.

- Midrosai... - pradėjau aš.

- Taip, misteri Menai?

- Nejaugi mano reputacija tokia bloga, kad aš turiu šitai pakęsti?

Aš atsistojau ir pasiėmiau skrybėlę.

- Kartais tenka, sere, - pasakė jis.

- Bet ne šį kartą, - pastebėjau aš.

Atrodė, kad jis mato mane kiaurai.

- Taip, ne šį kartą, - pakartojo Midrosas.

VII

Prie viešbučio išlipęs iš taksi pastebėjau "uodegą". Jis buvo atsilikęs nuo manęs per kvartalą, ir aš supratau, kad mane seks visa grandinė agentų. Tai reiškė, kad jis veiks atsargiai.

Aš įsmukau į telefono būdelę, paskambinau į "Chester" viešbutį Tumiui ir pranešiau apie seklį. Pokalbis truko trumpiau negu pusę minutės, ir aš įėjau į viešbutį.

"Uodega" palydėjo mane iki įėjimo, o vestibiulyje ėmė sekti kitas agentas. Tačiau šis nenusekė manęs į viršų, o perdavė trečiam. Pastarąjį pamačiau per savo durų rakto skylutę.

Dabar kiekvieną minutę buvo galima tikėtis rimto įvykių posūkio.

Tačiau šį kartą aš nesiruošiau kabėti už lango. Šį aukštą pasirinkau viską gerai apgalvojęs: maždaug metru žemiau mano

lango visą namą juosė atbraila. Nusileidau ant jos ir stengdamasis išlaikyti pusiausvyrą perėjau į gretimą kambarį, kurį buvau išsinuomojęs iš anksto.

Pravėręs jo duris pamačiau trečiąjį agentą dirbantį: jis plūkėsi su mano pirmojo kambario spyna. Aš šūktelėjau: "Sveikas, vaikine!" Jis staigiai atsisuko ir griuvo ant grindų. Aš iššoviau iš pistoleto, bet nepataikiau (trečią kartą per dvidešimtį metų). Tada atėjo mano eilė kristi ant grindų, nes į sieną šalia galvos atsimušė kulka, o man nesinorėjo, kad kita pataikytų į galvą.

Dabar kulka sudaužė lemputę palubėje, ir tris sekundes apytamsis koridorius pavirto dundančiu pragaru. Kai dūmai išsisklaidė, pamačiau, kad kovos laukas ištuštėjo, tik aš gulėjau ant grindų ir Tumis stovėjo koridoriaus gale su pistoletu rankoje.

Buvo ir dar kai kas.

Šalia mano pirmojo kambario durų gulėjo 7,65 kalibro automatinis koltas 35 su kraujo dėmėmis.

- Velniai griebtų, jūs negaištate laiko veltui, - ištariau aš.

Tumis šyptelėjo ir padėjo man atsistoti.

- Mėgstu stebėti savo kolegas, kai jie dirba.

Pakėlęs pistoletą apžiūrėjau ir atidaviau Tumiui. Tai buvo gerai prižiūrėtas senas modelis.

- Neblogas žaisliukas, - konstatavau aš.

- Pernelyg pavojingas, - pastebėjo jis. - Ernis Bentlis papasakojo man apie paskutinius jūsų nuotykius. Ten taip pat buvo 7,65 kalibro pistoletas. Pažįstu daug žmonių, kurie nešiojasi šitokį daikčiuką.

- Aš taip pat, bet tai mums nepadės, - atsakiau aš.

- Kad ir kaip ten būtų, aš atiduosiu pistoletą į laboratoriją, kad nustatytų kraujo grupę. O dabar eime. Turime dingti iki policijos pasirodymo.

Laiptinėje jis sustabdė mane ranka.

- Čia taip pat kraujo pėdsakai! Štai čia jie leidosi.

Bet greitai pėdsakai dingo.

- Kiek yra išėjimų iš viešbučio? - paklausė jis.

- Du. Tai kampinis namas, bet į abu išėjimus galima patekti tik per vestibiulį. Kažin, ar jie mūsų lauks, jei vienas iš jų sužeistas.

- Ką gi, rizikuosime, - pasakė Tumis. - Atrodo, kad šis žaidimas slėpynėmis jums patinka?

- Labai.

Kai įžengėme į vestibiulį, prie viešbučio įėjimo sustojo pirmoji policijos mašina. Kol policininkų prisigrūdo pilnas vestibiulis, mes išėjome per atsarginį išėjimą.

"Žaisminga situacija, - pagalvojau aš, - į mane, valstybės gynėją, šaudė priešai, o dabar aš turiu bėgti nuo valdžios taip pat kaip ir jie".

Neskubėdami pasukome į šiaurę, praėjome du kvartalus ir užsukę į barą užsisakėme kavos.

- Jūs atsiradote kaip žaibas. Kaip sužinojote, kad reikalas skubus? - paklausiau Tumio.

- Numaniau. Be to, kelios minutės prieš įvykį aš kalbėjausi su Greidžiu. Taigeri, jums gresia pavojus.

- Tai ne naujiena.

- Greidis gavo pranešimą iš užjūrio. Priešas įrašė jus į sąrašą "A".

- Ką tai reiškia?

- Kad skubiai ir bet kokiomis priemonėmis jus reikia likviduoti. Manau, kad jums geriau pasislėpti.

- Vadinasi, ta priemonė - koltas 35.

Tumis gūžtelėjo pečiais.

- Jie mėgsta šį ginklą. Esu tikras, kad šis pistoletas neregistruotas. Jį galėjo pervežti kontrabanda diplomatiniame bagaže.

- Kam tiek painiav[redacted]?

- Šį kartą, Taigeri, mes juos aplenkėme, bet kitą kartą aš galiu ir pavėluoti. Šiaip ar taip, Greidis nori, kad jūs išnyktumėte.

- Nemanau, kad tai teisingas sprendimas.

Tumis baigė gerti kavą ir padėjo ant bufeto penkiasdešimt centų.

- Kalbama apie jūsų galvą, o ne apie mano.

- Būtent. Padarykite man nedidelę paslaugą: patikrinkite Džoną Frederiką Telbotą iš britų pasiuntinybės ir JTO pasiuntinybės sekretorę Gretchen Lark.

Tumis užsirašė vardus ir pažadėjo:

- Tam neprireiks daug laiko.

- Kaip jūs ruošiatės tai padaryti?

Jis papurtė galvą.

- Aš taip pat turiu mažų paslapčių. Jūs norite išeiti iš šio viešbučio?

- Nieko kito man nebelieka.

- Aš sutvarkysiu, kad jūsų daiktai atsirastų "Chester" viešbutyje, šalia manęs. Dar turėsime išklausyti misterio Votfordo pamokslą dėl šios operacijos.

- Vietinė policija neapsidžiaugs dėl kišimosi į jos reikalus.

- Seni, tikiuosi, nereikia priminti, kad mes dirbame tarptautinėje arenoje, ar jūs galvojate tik apie šį įvykį?

- Atsisakykite.

- Ne, negaliu. Jūs norite asmeniškai atsiteisti su Edita Kein, kita vertus ši operacija jums svarbesnė už paprastą kerštą. Priklausote mūsų grupei ir žinote žaidimo taisykles. Žinote apie tai ar ne, bet darbo metą uždėjo jums neišdildomą antspaudą, ir, nepaisant jūsų asmeninių paskatų, šis reikalas yra ir jūsų užduotis. Jūs supratote?

- Šiaip ar taip, jūs ilgai gražbyliavote, kol man tai paaiškinote.

- O dėl Greidžio įsakymo, manau, kad jis pažįsta jus geriau negu jūs pats.

- O'key, - šypsodamasis pasakiau aš, - pasislėpsiu.

Pasakiau, bet tyliai nusprendžiau žaisti iki galo. Aš taip gerai pasislėpsiu, kad net mano pernelyg rūpestingi kovos draugai pames mane iš akių. Norėjau pats demaskuoti Rondiną, nuplėšti jai kaukę, o po to nužudyti. Ir velniop visus įsakymus ir tarptautinius konfliktus.

Kai įėjau į Volio Gibonso kabinetą, jis rašė paskutines savo kasdieninės apžvalgos eilutes. Baigęs perskaitė straipsnį, įdėjo jį į voką ir atidavęs kurjeriui atsisuko į mane.

- Pats netinkamiausias laikas apsilankymams.

- Naktį visos katės juodos, - atsakiau ir sviedžiau ant stalo fotografijų pluoštą. - Editos nuotraukos. Noriu grąžinti.

- Padėjo?

- Turi praeiti laiko, kol pradėsiu gauti atsakymus.

- Ką gi, linkiu sėkmės, nors ir nelabai ja tikiu.

- Kodėl?

- Pasidomėjau jos šeima.

- Turi čia tuos duomenis?

- Taip. Rudame aplanke.

Aš paėmiau aplanką. Ten buvo dešimties puslapių ataskaita su visų dokumentų kopijomis.

- Išsamus darbas, - pastebėjau.

- Tu matai? Viena iš geriausių anglų šeimų. Keturios dukros ir du sūnūs. Vyriausioji duktė Diana žuvo Londono antskrydžio metu, jauniausiasis sūnus buvo lakūnas, jį numušė keturiasdešimt ketvirtais metais. Ruta ir Patricija ištekėjo už karininkų. Vyresnysis sūnus Vernonas - viengungis, užima aukštas pareigas Admiralitete. Tėvas mirė 1951 metais, motina tam tikru atžvilgiu našlaujanti karalienė, visuomenėje vaidinanti svarbų vaidmenį, gyvena pakaitomis arba dvare, arba mieste. Šeimos herbe nė dėmelės.

- Nejaugi?

- Taip. Jei senoje geroje Anglijoje ir yra garbinga šeima, tai - Keinai. Švarūs kaip stiklas, nė užuominos apie skandalą. Visos santuokos tik su lygiais pagal kilmę. Keinai saugo savo reputaciją kaip mes Fort Noksą.

- Cha cha!

- Gali juoktis, kiek nori, bet pabandyk rasti nors vieną punktą, kuris patvirtintų tavo įtarimus. Tau nepavyks. Šis paveikslas neturi nė vienos silpnos vietos. Nejaugi tu manai, kad priimant Editą Kein į valstybinę tarnybą jos netikrino britų žvalgyba? Nepatikrintam Saugumo tarnybos ten neįmanoma gauti jokios valstybinės tarnybos.

- Galiu išvardinti tau keletą žmonių, kuriems tai pavyko.

- Aš taip pat, bet tai išimtys.

- Aš apie tai ir kalbu. Ar galiu trumpam šią medžiagą pasiimti?

- Taip, - pasakė Volis. Po to jis susvyravo ir susiraukė. - Bet jei kartais... na...

Aš linktelėjau.

- Nesirūpink, tu nuskinsi visus laurus. Tapsi dienos herojumi.

Jis kaip ir anksčiau buvo rimtas.

- Taigeri...

- Ką?

- Kai ką sužinojau ir apie tave.

- Būtent ką?

- Atrodo, tu gana svarbus asmuo.

- Štai kaip?

- Nori man dar ką nors pasakyti?

- Ne.

- Tai, ką apie tave sužinojau, skamba gana keistai. Dabar suprantu, kodėl tu kartais netikėtai dingdavai. Tai daug ką paaiškina.

Aš žiūrėjau į jį nieko nereiškiančiu žvilgsniu.

- Tau geriau būtų patylėti šia tema.

Volis linktelėjo. Aš padėkojau už duomenis apie Editą ir atsistojau. Prie durų atsisukau ir pažvelgiau į jį. Jis sėdėjo kėdėje paniuręs. Aš žinojau, apie ką jis galvoja. Galbūt reikėjo papasakoti jam visą istoriją? Galų gale ir jam reikia šiek tiek įvairumo gyvenime.

Kitą dieną Tomas Votfordas atsiuntė kvietimą į CŽV Niujorko biurą pasiaiškinti dėl susišaudymo viešbutyje. Kvietimas buvo perduotas per Tumį, su kuriuo Votfordas bendravo, ir jo tonas buvo toks, kad prieštarauti negalėjau.

Kai įėjau į kambarį, Votfordas nesivargino mane pristatyti. Biuro nariai sėdėjo už posėdžių stalo, jo gale stovėjo tuščia kėdė, kurią man nurodė Votfordas. Aš atsisėdau jausdamasis teisiamuoju.

Mano teisėjai - ne pedantai ir valdininkai. Du iš jų - pažįstami sumanūs praktikai, kiti du panašūs į juos. Penktas - stambus plačiapetis vyras griežtu žvilgsniu ir tvirtai sučiauptomis lūpomis. Karo metais jis buvo generolas, o dabar konsultuodavo prezidentus ir pasiuntinius šaltojo karo klausimais.

Tikriausiai jie posėdžiavo jau kelias valandas. Ant stalo nebuvo jokių popierių, tik pilna nuorūkų peleninė. Kambarys skendėjo cigarečių dūmuose. Du grafinai - vienas tuščias, kitas pilnas vandens su ledu - taip pat bylojo apie čia vykusį rimtą pokalbį.

Aš pasisveikinau su visais trumpai linktelėdamas ir atsisėdau. Tai buvo jų šou.

Votfordas pasakė:

- Mes norime, kad paaiškintumėte, kas atsitiko vakar vakare.

Patylėjęs prabilau:

- Viskas labai paprasta. Mane užpuolė.

- Kodėl?

- Tokia profesija.

- Prašau neišsisukinėti. Svetimu vardu išsinuomojote antrą kambarį, be to, jus matė lendantį į jį per langą. Tai įrodymai, kad galite pasakyti mums daugiau.

- Galbūt.

- Kas buvo tie žmonės?

- Kulkos patikrintos?

- Dauguma 7,65 kalibro, viena 45-ojo ir dvi 38-ojo.

Votfordas atsilošė į kėdės atramą.

- Mes žinome, iš kur iššautos dvi paskutinės kulkos.

- Tumis atidavė jums surastą pistoletą?

Jis linktelėjo.

- Pistoletas neregistruotas. Atvežtas iš užsienio. Po karo daug tokių ginklų liko kaip suvenyrai.

- Tai ne suvenyras, jis įvežtas kontrabanda, - pasakiau aš.

- Galbūt, - Votfordas nužvelgė susirinkusiuosius. - Ką galėtumėte pasakyti apie pirmą atvejį?

- Ar galiu paskambinti? - paklausiau aš.

- Ar tik nesiruošiate pasikviesti advokato?

- Argi taip atrodo?

Jis parodė telefoną ant gretimo stalo. Aš atsistojau, surinkau Tumio viešbučio numerį ir paklausiau jo:

- Ar gavote pistoleto ekspertizės rezultatus?

Tumis atsakė trumpai:

- Tas pats ginklas kaip ir pirmą kartą. Jūs buvote teisus.

- Dėkoju, - padėjęs ragelį grįžau prie savo kėdės ir atsisėdau. - Tai buvo ta pati gauja, kaip ir pirmą kartą.

Dabar prakalbo sunkiasvoris vyras, sėdėjęs kitoje stalo pusėje priešais mane. Jis pasilenkė į priekį, atidžiai į mane pasižiūrėjo ir tarė:

- Misteri Menai, mes neįpratę kam nors atskleisti savo kortas, bet šį kartą teks padaryti išimtį. Galiu tik spėlioti, kaip jūsų grupė susilaukė tokio dėmesio. Man tai nepatinka, ir aš pasistengsiu greitai viską pakeisti. Bet šiuo momentu man nurodyta dirbti su jumis.

- Labai džiaugiuosi.

Jis nekreipė dėmesio į mano žodžių sarkazmą.

- Mes taip pat ištyrėme šį pistoletą. Paaiškėjo, kad šiuo ginklu nužudytas mūsų kurjeris ir du neįtakingi Britanijos pasiuntinybės bendradarbiai, atsitiktinai turėję reikalų su "Intelidžens servis".

- Dabar bent jau suprantu, kieno pusėje esu.

- Mums jūs nereikalingas, misteri Menai.

- Bet vis dėlto aš kybau jums ant kaklo. Išleiskite katę iš maišo.

- Tai ir ruošiuosi padaryti. Mums labai reikia surasti žmogų, kuris juos nužudė. Galėtumėte padėti būdamas masalu. Kas šiuo atveju jums nutiks, mūsų nedomina. Pats įlindote į šį reikalą, pats ir išsikapstykite. Mes jus panaudosime tik kaip masalą. Jei žūsite, mes būsime nušovę du zuikius vienu šūviu. Pirma, aptiksime mūsų ieškomo žmogaus pėdsaką, antra, išsivaduosime nuo jūsų smalsumo. Ar kalbu pakankamai aiškiai?

- Visiškai, sere, - atsakiau aš. - Tik viena pamiršote. Atskleisti man savo kortas, kaip jums buvo įsakyta.

Paraudęs generolas piktai pasakė:

- Vienas iš Britanijos žvalgybos agentų prieš mirtį spėjo apibūdinti žudiką. Jo žodžiais, tai buvo vidutinio ūgio posausis žmogus aukšta kakta ir ilgais tamsiais plaukais. Ypatingas požymis - pistoleto gaiduką spaudžia ne rodomuoju pirštu, kurio jis nesulenkia, o viduriniuoju.

- Tas mirštantis agentas pernelyg pastabus.

- Jis buvo patyręs darbuotojas. Žudiko bendrininkas buvo šiek tiek aukštesnio ūgio ir stambesnis. Mūsų agentas įsidėmėjo tik tiek, kad jo burna buvo apvali. Gana keistas apibūdinimas, bet agentas mirė nespėjęs nieko daugiau pasakyti.

- Bet juk tai ne viskas, ką jūs žinote?

Pagalvojęs generolas linktelėjo.

- Dar žinome vardą. Tiksliai nežinome, bet manome, kad pirmasis žmogus - priešo agentas Vidoras Čaris. Iki šiol jis dirbo Pietų ir Centrinėje Amerikoje, - jis tiriamai į mane pasižiūrėjo. - Keista, kad jūs jo nepažįstate, misteri Menai.

Aš tvirtai atrėmiau jo žvilgsnį.

- Girdėjau apie jį.

Girdėjau! Per švelniai pasakyta! Aš medžioju jį dvejus metus. Žinojau, kodėl jis negali nuspausti gaiduko rodomuoju pirštu - į jį

pataikė mano kulka, kai Čaris bandė susprogdinti pastatą. Būtent ši nesėkmė užtraukė jam viršininkų nemalonę ir privertė jį išpirkti kaltę dirbant juodus darbelius. Nenuostabu, kad miegodamas jis sapnuoja mane negyvą.

- Ar jūs daugiau nieko mums nepasakysite? - paklausė generolas.

- Ne. Jūs mane pasikvietėte. Aš atėjau. Jūs man pasiūlėte šį tą mielo. Dabar galiu eiti?

- Eikite po velnių! - sprogo Votfordas.

Aš nužvelgiau sėdinčiuosius stengdamasis įsidėmėti jų veidus. Jie manęs nekentė, bet aš buvau jiems reikalingas. Tai mane visai patenkino. Aš atsistojau, išgėriau kelis gurkšnius vandens su ledu, nežymiai linktelėjau ir išėjau.

VIII

Atėjo penktadienis. Nustojo lyti ir virš pastato dvidešimtojo aukšto pakibo rūkas. Praeiviai gatvėse dar tebebuvo su apsiaustais ir skėčiais - jie nelabai pasitikėjo prognozėmis.

Priešais JTO pastatą buvo taksi stotelė, automobilius greitai graibstė tarnautojai. Palaukiau dešimt minučių, kol išėjo Rondina su aukšta brunete geltonu paltu. Jos ėjo manęs link.

Brunetę kartą jau buvau matęs. Tai ta pati moteris, su kuria Bertonas Selvikas važiavo pietauti į Grinvič-Viledžą. Kai jos mane pasivijo, pasakiau:

- Sveika, Rondina.

Ji turėjo išsigąsti, bet taip neatsitiko. Puikiai valdydamasi greitai pasuko galvą į mane, tik jos šypsena buvo per daug įtempta.

- O, Taigeri... - ištarė ji.

- Aš kaip Agasferas*, - pasakiau metęs klausiantį žvilgsnį į brunetę.

- Taigeris Menas, Gretchen Lark, - supažindino mus Rondina.

- Labai džiaugiuosi, misteri Menai. Taigeris - tai pravardė?

---

* Agasferas (amžinasis žydas) - viduramžių pasakojimų herojus, Dievo nubaustas amžinam gyvenimui ir klajonėms.

- Ne, tikras vardas.

- Labai originalu. Sukelia tam tikras asociacijas, - juokdamasi pastebėjo Gretchen ir klausiamai pažiūrėjo į Rondiną. - O Rondina?

- Tai pravardė, - paaiškinau aš. - Mes seni draugai.

Ji kilstelėjo antakius ir it sąmokslininkė nusišypsojo.

- Na, tada aš išnykstu ir palieku senus draugus vienus.

- Bet... - bandė paprieštarauti Rondina.

Aš pamerkiau akį Gretchen ir paėmiau Rondiną už rankos. Jos raumenys įsitempė. Akimirką atrodė, jog ji ištrūks, bet aš dar stipriau spustelėjau jos ranką, ir Rondinai beliko pasakyti brunetei:

- Paskambinsiu tau rytoj, Gretchen.

- Gerai. Iki pasimatymo, Taigeri.

- Iki pasimatymo, - pasakiau aš.

Dauguma tarnautojų jau buvo išsivažinėję, ir be vargo sustabdę taksi nuvažiavome į "Žydrąją juostą" 44-ojoje gatvėje. Aš atsilošiau į pasostės atlošą. Rondina sėdėjo šalia.

Tai buvo romantiška kelionė, beveik kaip prieš dvidešimt metų. Tada mes sėdėjome tamsoje liesdami vienas kitą, ir aš jaučiau, kaip manyje bunda meilė. Mes tylėjome, žodžiai buvo nereikalingi, abu žinojome, apie ką galvoja kitas. Užmerkiau akis, pamiršęs, kad vieną kartą ši moteris jau kėsinosi mane nužudyti, ir sunkiai suvaldžiau norą paimti ją už rankos.

Taksi sustojo sankryžoje, ir aš išgirdau jos trūkčiojantį kvėpavimą. Ji drebėjo iš baimės. Žinojo, kad mirs, tik nežinojo kada. Aš niūriai šypsojausi, nes to ir siekiau.

Prie restorano išlipome, ir kol aš susimokėjau, ji stovėjo šalia, be abejonės, savęs klausdama, ar kartais ne čia tai atsitiks.

Mes įėjome į restoraną, atsisėdome prie staliuko nišoje ir užsisakėme "chaibolus" bei bifšteksus. Kai aš prisiliečiau prie savo taurės, ji pirmą kartą prakalbo.

- Tu labai klysti, Taigeri.

- Per visą savo gyvenimą aš padariau tik vieną didelę klaidą, o būtent - patikėjau tavimi, bet tai daugiau niekada nepasikartos.

Staiga ledas Rondinos akyse ištirpo, jos tapo šiltos ir švelnios kaip ir lūpos. Tai buvo senas Rondinos būdas.

Ji atmetė galvą, ir aš žvilgsniu ėmiau ieškoti plastinės operacijos randų, bet neradau.

- Nesuprantu tavo elgesio, Taigeri, - pasakė ji. - Tu vis dar tebenori mane nužudyti?

- Taip.

- Tai kam šis žygis į restoraną?

- Kad papasakotum šiek tiek apie save ir patenkintum mano smalsumą. Kaip tau tai pavyko, Rondina?

Jos antakiai susijungė.

- Kas?

- Tapti Keinų šeimos nare.

Ji tvirtai pasižiūrėjo man į akis.

- Aš joje gimiau. Gali pasidomėti, ir tau patvirtins.

- Man jau patvirtino, bet aš manau kitaip.

Ji atidarė portsigarą, įsikando cigaretę ir palaukė, kol aš pridegsiu. Žvelgdama į mane pro liepsną paklausė:

- Kaip tu manai, kokiu būdu tai atsitiko?

- Pavyzdžiui, yra sena kilminga šeima su garbingomis tradicijomis ir nesuteršta reputacija, ir staiga kažkas randa jos Achilo kulną - niekam nežinomą dėmę giminės herbe. Kaip tokiu atveju pasielgs šeima? Greičiausiai iš visų jėgų pasistengs nuslėpti šį reikalą. Senas triukas, brangioji.

Rondina išbalo, ir aš supratau, kad pataikiau. Ji nervingai sumaigė cigaretę, bet po to susitvardė.

- Kuo tu šantažavai Keinus, Rondina?

Ji iškošė pro dantis:

- Kaip norėčiau tave pasmaugti.

- Žinau.

Po to ji užgniaužė pyktį ir šaltakraujiškai paklausė:

- Kodėl gi tau nesužinojus apie tai iš Keinų?

- Aš būtinai tai padarysiu. Turiu žmonių, kurie tuo specialiai užsiima. Šiomis dienomis išsiuntinėjau tavo nuotraukas plastinės chirurgijos specialistams. Anksčiau ar vėliau sužinosiu, kas ir kur tave operavo. O gal Rusijoje?

Ji nusišypsojo.

- Turėsi pats tai sužinoti, Taigeri.

- Tikrai taip. Tu man pameluosi kaip visada.

Padavėjas atnešė bifšteksus. Palaukę, kol jis nueis, vėl pradėjome žaisti klausimų ir atsakymų žaidimą. Tai buvo panašu į fechtavimąsi. Man su Rondina buvo smagu kaip ir anksčiau, kai stovėjome priešingose pusėse - meilužiai ir priešai vienu metu.

- Tėvai? - paklausiau aš.

- Ričardas ir Agnesė Keinai. Tėvas gimė 1892 metais, mirė 1951. Motina gimė 1896, dar gyva, - nusišypsojusi ji tęsė. - Seserys: Ruta, Patricija ir Diana. Broliai: Vernonas ir Džonas. Diana ir Džonas žuvo per karą. Tikslios datos...

- Nereikia. Šeimos herbas?

- Du vienaragiai, laikantys skersai juostuotą purpurinį skydą, po juo ritinėlis, kuriame užrašyta...

- Tu viską puikiai iškalei, - nutraukiau ją. - Visada buvai labai gabi.

Po to staiga paklausiau:

- Ar dar prisimeni Kolą Hagertį, Rondina?

Ji pažvelgė į mane klausdama:

- Ką tokį?

- Na, argi galima taip veidmainiauti? Tu jį nužudei. Suvarpei jį iš pistoleto iš karto po to, kai iššovei man į krūtinę.

Jos rankoje sudrebėjo šakutė.

- Tau nemalonu tai prisiminti? Po galais, o aš visai šaltakraujiškai prisimenu tuos, kuriuos nužudžiau. Jie to nusipelnė. Tu manai, kad Kolas ir aš taip pat nusipelnėme mirties, taigi sentimentai nereikalingi, - aš paėmiau taurę ir nugėriau kelis gurkšnius. - Ar dabar tu pati bijai?

Ji vėl susivaldė.

- Ne, - pasakė ji, - nebijau.

- Be reikalo.

Mes toliau valgėme, kartais pasikeisdami pastabomis, po to aš sumokėjau ir mes išėjome. Atrodėme kaip sutuoktinių pora, niekas nebūtų pagalvojęs, kad eina budelis ir auka.

Brodvėjaus kampe aš sustabdžiau taksi. Vairuotojui pasakiau Rondinos adresą ir atsilošiau, mintyse šypsodamasis. Jos nervai buvo įtempti iki kraštutinumo, ko aš ir siekiau.

Savo rankinę ji padėjo tarp mūsų. Aš įrėmiau į ją koją ir pajutau pistoletą. Nebuvo per daug sunku nutaikyti momentą, kai

ji žiūrės per langą, atidaryti rankinę, nepastebimai išimti apkabą ir vėl ją uždaryti. Apkabą įsidėjau į kišenę. Daug ko mus išmokė pulkininkas Korbinetas, ir aš dar prisimenu jo pamokas.

Ji neprieštaravo, kai aš išlipau iš automobilio kartu su ja ir įėjau į namą, tik sustojo prie šveicoriaus bei portjė ir pasakė jiems keletą žodžių. Abiem vyrams užteko laiko mane apžiūrėti. Be to, ji paprašė pasakyti tikslų laiką ir nustatė savo laikrodį. Taigi du liudininkai galėjo mane atpažinti ir pasakyti tikslų mūsų atvykimo laiką.

Bet ji nežinojo, kad aš ėjau pas ją ne žudyti. Kol kas ne.

Ji nuspaudė dvylikto aukšto mygtuką.

- Neblogai padirbėjai, Rondina, - pastebėjau aš.

Ji suprato, apie ką kalbu, ir nusišypsojo.

- Tikėjaisi, kad aš ne tokia talentinga?

- Jokiu būdu. Bet per mūsų nesimatymo metus tu tapai tobulesnė.

Ji paslaptingai nusišypsojo. Savo rankinę ji laikė taip, kad bet kuriuo momentu galėtų ištraukti pistoletą. Tiesa, tai galėjo pastebėti tik profesionalas.

Aš paėmiau iš jos raktą ir atrakinau duris. Kai įėjome, paklausė:

- Išgersi prieš kelionę, Taigeri?

- Mielai.

Ji pasuko jungiklį, kuris, atrodo, skirtas visam butui. Atskiruose kambariuose užsidegė keletas lempų, o iš paslėpto dinamiko pasigirdo pirmi Bramso simfonijos taktai.

Ji numetė paltą ant kėdės atlošo, ant sėdynės padėjo rankinę, nuėjo prie baro ir ėmė manipuliuoti buteliais bei taurėmis.

Padavusi man taurę atsigėrė iš savosios ir ją padėjo. Tada palikdama praviras duris įėjo į miegamąjį.

Po minutės išėjo apsirengusi mėlynu užsagstomu chalatu, po kuriuo - aš žinojau - nebuvo nieko. Kiekvieną žingsnį pro chalato skvernus bolavo jos kojos, platus diržas prilaikė krūtinę, šviečiančią gilioje iškirptėje. Aš buvau apviltas. Ne, ne dėl Rondinos išvaizdos - ji buvo tokia pat graži, kaip ir anksčiau, o dėl to, kad ji laikė mane naivuoliu, kuris užkibs ant jos senų gudrybių. Kad ir kaip ten būtų, ji palengvino mano ketinimų įvykdymą.

- Puiku, - pasakiau aš. - Gali uždirbti daugybę pinigų pozuodama žurnalams.

Ji nusišypsojo.

- Ačiū. Baigei gerti?

- Laukiu antros taurės.

- Tuojau.

Ji nepastebėjo, kad pirmą taurę aš išpyliau, ir padavė man dar. Nugėriau gurkšnį ir priėjau prie lango. Jos buto langai buvo į Centrinį parką, iš dvylikto aukšto matėsi visas jo didžiulis stačiakampis.

- Puikus butukas, Rondina. Tikriausiai ne mažiau kaip tūkstantį kainuoja per mėnesį. Pagal uždarbį JTO jis ne tavo kišenei.

- Turiu rentą, - pasakė ji. - Mano padėtis JTO verčia mane taip atrodyti. Šeima galvoja taip pat.

- Galiu kitaip paaiškinti.

- Kaip?

Atsisukau ir pasižiūrėjau į ją. Ji stovėjo kambario centre, puikiai žinodama esanti graži.

- Sutinku, kad turi pajamų, bet jų šaltinis - ne tavo šeima, o mums priešiška valstybė.

Ji papurtė galvą.

- Sakykime, kad sakei tiesą, bet tik pusę jos. Gali būti, kad pinigų tau duoda Keinai, bet tik todėl, kad laikai juos savo rankose, žinodama kažkokią paslaptį, - aš nusišypsojau triumfuodamas. - Išradingas šantažas - puikus alibi pinigams.

Ji vėl išbalo.

- Po kelių dienų aš sužinosiu tavo šeimos paslaptį, - tęsiau aš. - Tai, ką sugebėjai padaryti tu, sugebėsiu ir aš. Aš dirbu ne vienas. Man padeda vaikinai, kurie iškas bet ką.

- Taigeri...

- Kas atsitiko tavo broliui ir seseriai, kurie neva žuvo per karą? Galbūt mums taip pasiseks, kad surasime tamsią dėmę Keinų herbe.

- Nelabasis!

Ji sviedė į mane taurę. Ši atsimušė į sieną ir sudužo. Aš nesujudėjau.

- Jie mirę! Palik mano šeimą ramybėje! - jos balsas nutrūko.

Aš nusišypsojau.

- Brangioji, - pasakiau, - kokia bloga tavo atmintis. Visai pamiršai savo Taigerį. Negi neprisimeni, kad aš nieko nemetu

pusiaukelėje. Viską sužinojęs nuspręsiu, kaip tave pražudyti. Aš per stipriai mylėjau, todėl dabar taip stipriai nekenčiu. Prisimink, brangioji. Prisimink, apie ką svajojome karo pabaigoje. Apie namelį prie jūros ir vaikus. Kiek tu norėjai vaikų? Ak taip, keturių! Dieve, koks aš buvau laimingas tada... ir koks kvailas. Visai apakęs iš meilės... Pamiršęs darbą dovanojau tau gyvybę, o tu po to į mane iššovei. Meilė? Velniai griebtų, tu nežinai, kas tai yra.

Rondinos žvilgsnis apniuko. Kaip ir anksčiau, ji buvo puiki aktorė.

Staiga ji pakłausė:

- Taigeri, ar tu dar mane myli?

Atsakiau negalvodamas:

- Žinoma, ir niekada nenustosiu mylėjęs. Bet tai nesutrukdys man tave nužudyti. Mano sieloje viskas perdegė.

- Tu tikrai nori mane nužudyti?

- Taip. Ir padarysiu tai, kai tik viską apie tave sužinosiu.

Simfonija artėjo į iškilmingą pabaigą. Buvo patogus momentas įvykdyti sumanymą. Su taure rankoje atsisėdau ant krėslo ranktūrio ir pasižiūrėjau į Rondiną.

- Nusivilk chalatą.

Jos akys išsiplėtė iš nuostabos. Rankos nevalingai sugriebė iškirptės kraštus ir juos susiautė.

Aš atsistojau, ir ji pamažu ėmė eiti atbulomis, kol atsirėmė į sofą.

Žengiau kelis žingsnius artyn.

- Kas atsitiko, brangioji? Ar aš dešimtis kartų nemačiau tavęs nuogos? Pažįstu kiekvieną tavo kūno centimetrą, taigi nevaidink jautruolės.

- Taigeri...

Jos lūpos virpėjo taip natūraliai, kad nepažįstant Rondinos galima buvo ja patikėti.

- Nusirenk, - pasakiau aš, - ar man tai padaryti?

Ji įsikibo į sofos atramą. Vargu ar būtų labiau išsigandusi atkreipto į ją pistoleto.

- Prašau tavęs, - pasakė ji. - Kodėl...

Aš šyptelėjau.

- Manai, kad ruošiuosi tave išprievartauti? Ne, noriu pasižiūrėti, kokio tobulumo tavo plastinė operacija.

Po kelių sekundžių ji apsisprendė. Sukandusi dantis pakėlė rankas nuo sofos atlošo ir ėmė knebinėti diržo sagtelę. Atsegusi vienu judesiu nusiplėšė chalatą, nusviedė jį, ir kaip tragedijos herojė atsistojo iššaukiančiai į mane žiūrėdama.

Per sekundę aš grįžau į praeitį prieš dvidešimt metų, į tą dieną, kai ieškodami partizanų mes su Rondina slėpėmės vienoje daržinėje Prancūzijoje. Stipri liūtis nuplovė mūsų pėdsakus. Įsitikinę, kad esame saugūs, iš džiaugsmo pradėjome šokti, ir ši bakchanalija baigėsi audringomis glamonėmis. Šokdama ji mėtė nuo savęs drabužius.

Dabar ji stovėjo taip pat sučiaupusi išdidžią burną, o jos kūnu perėjo drebulys - tik šį kartą tai buvo neapykantos drebulys.

- Taip, neblogai. Chirurgai nemažai padirbėjo, - man nebuvo lengva kalbėti šaltai ir dalykiškai. - Parafino injekcijos, nematomos siūlės, griežta dieta, reguliari gimnastika ir masažai gali nutrinti daugelio metų pėdsakus, bet ne prisiminimus.

Aš pasitraukiau, nusijuokiau ir pasukau į duris.

Išgirdau, kaip ji nuslopinusi raudą kažką pasakė, po to pašaukė:

- Taigeri, atsisuk.

Aš paklusau. Rankoje ji laikė pistoletą, ant kėdės gulėjo pravira rankinė.

- Jei panorėsiu, galiu tave nužudyti.

- Ne, negali, tu per daug pamiršai, - iš kišenės išsiėmiau apkabą ir sviedžiau jai po kojomis. - Štai, pasiimk. Pabandyk su užtaisu, jei užteks valios.

Apstulbusi ji pažvelgė į beprasmį geležies gabalą rankoje, apsiverkė kaip vaikas ir susmuko ant kelių, užsidengusi rankomis veidą.

Tai buvo tikroji Rondina. Labiausiai ji sielodavosi, kai ją kas nors pergudraudavo.

Išėjau iš buto neatsisukdamas.

Palaukęs keletą minučių įsitikinau, kad visos pravažiuojančios mašinos užimtos ir nužingsniavau Brodvėjumi į rytus. Nusprendžiau nevažiuoti taksi. Man reikėjo pagalvoti apie Rondiną. Iš

galvos nenyko vaizdas: ji, nuoga, ant kelių, verkianti iš bejėgiško pykčio.

Kaip atsitiko, kad savo gyvenimą ji pašventė griovimui? Kaip tokia žavinga moteris, sutverta meilei, galėjo rasti savo pašaukimą neapykantoje, klastoje ir mirtyje? Tiesa, daugelį pasirinkti privertė karas, bet jam pasibaigus ji galėjo gyventi normaliai. Mes galėjome būti laimingi kartu, nors ir priklausėme skirtingoms stovykloms. Gal tada ir mano gyvenimas būtų susiklostęs kitaip. Bet dvi Rondinos atsisveikinimo kulkos privertė mane ieškoti pasitenkinimo šaltojo karo džiunglėse.

Bet kas ją vertė toliau šnipinėti? Patriotizmas? Ne. Ji lengvai keitė stovyklas, kad gautų ir išlaikytų vienintelį jai reikalingą dalyką - valdžią.

Šiandien aš triumfavau, aš, žuvęs nuo jos rankos, kaip ji tikėjosi. Todėl ji ir apsiverkė. Dabar ji nekęs manęs dvigubai.

Mąstydamas apie artimiausius Rondinos planus, nepastebėjau priartėjusios mašinos ir atsipeikėjau tik išgirdęs pirmą šūvį. Kulka nepataikė, bet aš supratau, kad po pirmojo šūvio seks kiti, todėl griuvau kniūbsčias ant asfalto, už stovėjusio "Biuiko". Į kėbulą sutratėjo automatinio pistoleto serija. Iš už bagažinės iššoviau į tolstančio "Fordo" užpakalinį stiklą.

Spėjau iššauti dar kartą ir išgirdau antros mašinos ūžesį. Iš jos iššoko vyras, bandydamas apeiti man už nugaros, bet aš iššoviau, ir jis griuvo kaip pakirstas. Aš pasiunčiau kulką į pravažiuojančio automobilio langą ir pamačiau, kad vairuotojo galva įsirėmė į vairą. Mašina metėsi į šoną ir sustojo atsirėmusi į kadilaką. Jos variklis dar šiek tiek paūžė.

Tokiais atvejais niekada nereikia bėgti iš įvykio vietos, visada reikia eiti lėtai, neskubant. Į tokį žmogų niekas neatkreips dėmesio. Aš ramiai paėmiau puolusio mane piniginę ir pasukau į šoninę gatvę. Pirmą policijos mašiną išgirdau jau prie Taimso parko, sėdau į taksi, pavažiavau iki sankryžos ir išlipau.

Metro stotyje užėjau į tualetą ir apžiūrėjau piniginę. Joje buvo tik 32 doleriai smulkiomis kupiūromis ir nieko daugiau. Jau ruošiausi piniginę išmesti, bet aptikau slaptą skyrių. Jame buvo naujas tūkstantinis banknotas. Kartu su smulkiais pinigais įsiki-

šau jį į kišenę, išėjau į platformą ir nepastebimai numečiau piniginę ant bėgių.

Pakilęs į viršų nusipirkau butelį kokakolos ir išgėriau už savo išsaugotą galią.

IX

Po pusvalandžio iš telefono būdelės aš paskambinau į Londoną Piteriui Džonsonui, mūsų organizacijos skyriaus vadovui.

Prieš porą dienų buvau prašęs jo pasidomėti Rondinos likimu. Jo grupėje dirbo keturi žmonės. Jie jau keletą mėnesių nuobodžiavo be darbo ir apsidžiaugė gavę užduotį. Tiesa, Džonsonas įspėjo mane, kad puikių rezultatų nesitikėčiau.

Tačiau dabar jis pranešė man įdomią naujieną. Tyrinėdamas Rondinos likimą jis susitiko su kažkokiu karo metais partizanavusiu prancūzu. Šis pareiškė, kad Rondina dukart buvo pabėgusi iš kalėjimo, bet ją vis pagaudavo ir galų gale sušaudė. Tiesa, prancūzas nebuvo visiškai tuo įsitikinęs, o šių gandų patikrinti jau nebeįmanoma.

Jei šie duomenys tikri, Rondinai nebuvo sunku pakeisti asmenybę. Tam ji turėjo nemažai galimybių. Tikroji Edita Kein išnyko... vienaip ar kitaip... o jos vietoje atsirado Rondina ir po šia puikia priedanga ėmė dirbti.

Aš paprašiau jo pasikapstyti dar ir pakabinau ragelį.

Kitas skambutis buvo į slaptą Martino Greidžio numerį. Atsiliepė maždaug po penkių minučių. Kaip paprastai, jis neprisistatė, o laukė, kol tai padarys skambinantysis.

- Tai Taigeris, - pasakiau aš.

- Ką, skubus reikalas? - jo balsas skambėjo ramiai.

- Taip, - atsakiau aš. - Man reikia pagalbos. Oficiali slaptoji tarnyba ėmė medžioti Vidorą Čarį. Aš privalau juos aplenkti. Dabar Čaris čia.

- Aš tuojau susisieksiu su Niujorku. Kaip mes po to pasikalbėsime?

- Rytoj lygiai šeštą šiuo numeriu, - aš pasakiau jam numerį. - Tai telefono būdelė metro stotyje Aštuntojoje gatvėje.

Pokalbis buvo baigtas, ir aš pakabinau ragelį.

Po kelių minučių ims veikti pinigai ir darys tai, ko nepajėgia vyriausybė. Į pačius žemiausius ir aukščiausius visuomenės sluoksnius slaptais kanalais nukeliaus sąrašas su vardais bei išvaizdos aprašymu, ir tūkstančiai žmonių, net neįtariančių, kam jie dirba, pradės žiūrėti ir klausytis, kad užsitarnautų aukščiausią apdovanojimą. Šį nematomą tinklą išlaiko pinigai, kurių šaltinis niekam nežinomas.

Taigi iki kitos dienos šeštos valandos Čario pėdsakai buvo rasti.

Kai kas iš pokalbio su Greidžiu man pasirodė keista. Paprastai jis su niekuo asmeniškai nesikalbėdavo ir neskambindavo. Jis buvo griežtai įsakęs susisiekti su juo tik įprastais kanalais. Kodėl gi šį kartą jis neišbarė manęs už tai, kad paskambinau jam tiesiai? Ar šis reikalas toks svarbus? Ar atvirkščiai - nesvarbus?

Žaidime dalyvavo dar viena figūra, su kuria norėjau artimiau susipažinti, o dabar turėjau tam šiek tiek laiko. Surinkau Gretchen Lark numerį. Praėjus kelioms minutėms, ji priėjo prie telefono ir uždususi pratarė: "Alio?" Man pasirodė, kad aš ją nuo kažko atplėšiau.

Taip ir buvo. Aš prisistačiau, ir ji linksmai nusijuokė.

- Taigeris... žmogus nuostabiu vardu. Aš ką tik iš vonios. Dar visai šlapia.

- Šluostykitės.

- Negaliu. Neturiu rankšluosčio po ranka.

- Vadinasi, jūs stovite prie telefono visai nuoga ir šlapia?

- Nors videotelefono dar neturime, apėmė jausmas, kad jūs mane matote.

- Galiu nusakyti jūsų išvaizdą su visomis smulkmenomis.

- Geriau nereikia.

Aš nusijuokiau.

- Tai jus labai jaudina?

- Atrodo, jūs žinote viską. Kur gavote mano telefono numerį? Telefonų knygoje jo nėra.

Daug nesukdamas galvos pasakiau:

- Kaubojui, besiveržiančiam pas savo merginą, kliūtys neegzistuoja.

- Fui, misteri Menai, jūs ką tik matėtės su savo mergina.

- Su Edita mes paprasčiausi draugai. Kitokių santykių ji ir nesitiki.

- Taigeri, mane apėmė jausmas, kad jūs ruošiatės man pasiūlyti šį tą nepadoraus.

- Jūs teisi!

- O kaipgi Edita?

- Aš juk skambinu jums, mažyte, o ne Editai.

- Jūs su ja susipykote?

- Aš niekada nesipykstu su gražiomis moterimis. Noriu pakviesti jus į vieną naktinį klubą.

- Kokį klubą?

- Nuostabų. Tiesiog norisi paplepėti su gražia moterimi.

- Vadinasi... jūs skambinate šiaip sau?

- Šiaip sau.

- Jūs man įdomus, Taigeri. Ko gero, aš eisiu su jumis.

- Nuoga?

- Ne, apsirengsiu, bet jeigu jūs paskubėsite, rasite mane be suknelės.

- Aš per toli nuo jūsų. Kol atvyksiu, spėsite apsirengti.

- Ir vis dėlto... aš neskubėsiu.

Taksi sustabdžiau toje vietoje, iš kurios stebėjau Bertoną Selviką, užvažiavusį jos pasiimti. Tik šį kartą aš išlipau iš mašinos, perėjau gatvę ir nuspaudžiau skambučio mygtuką šalia jos pavardės. Pasigirdo atsakomasis zumeris, ir aš įėjau.

Gretchen gyveno viršutiniame studijos su stikliniu stogu aukšte. Ji tikrai neskubėjo apsirengti. Paprastai moterims reikia dviejų valandų išgražinti veidui ir dviejų minučių užsitempti suknelę. Gretchen veidas buvo išgražintas, bet visa kita - pridengta bohemos stiliaus plačia palaidine.

- Sveikas, žmogau-tigre, - pasakė ji, atidarydama duris.

Aš nusišypsojau.

- Sveika, mažyte.

Ant sienų kabėjo paveikslai, nutapyti aliejiniais dažais, visur mėtėsi drobės, susuktos į ritinėlius, du uždengti darbai stovėjo

molbertuose. Kai kurie paveikslai buvo neblogi, bet daugumą ženklino diletantizmas.

- Neįprastas stilius, - pasakiau aš.

- Ir neperkamas.

- Svarbiausia, kad tai jums malonu.

Ji iššaukiančiai nusišypsojo.

- Turiu daugybę kitokių būdų save pamaloninti. - Po to nekaltu tonu pridūrė: - Jūs norėjote pasižiūrėti, kaip aš rengiuosi. Eime.

- Ne, dėkoju. Čia įdomiau, paskubėkite.

Ji pašaipiai nusišypsojo.

- Taip ir maniau, kad pabūgsite, - ji linktelėjo į šaldytuvą. - Kol kas galite išgerti alaus.

- Mielai.

Ji įėjo į miegamąjį, neuždarydama durų. Šaldytuve susiradau butelį alaus ir įsipyliau.

Belaukdamas Gretchen pasivaikščiojau po kambarį, kad suprasčiau jos skonį. Jis buvo įvairiapusis. Knygų lentynos prigrūstos įvairiausios literatūros - nuo klasikos iki detektyvų. Daug knygų vokiečių, prancūzų ir ispanų kalbomis. Lentynoje stovėjo šeši tomai medicininės enciklopedijos ir dešimt sąsiuvinių su teisės užrašais.

Taigi ši moteris - plačių pažiūrų, moteris, kuri gerai žino, ko nori. Galbūt pernelyg intelektuali, bet vis dėlto - moteris.

Pakėliau vieno molberto uždangą. Portretas nebaigtas, bet pozavusįjį galima atpažinti. Tai buvo Bertonas Selvikas.

Už nugaros pasigirdo Gretchen balsas.

- Patinka?

Ji atsuko man nugarą, kad užsegčiau jos suknelę, ir per petį žvelgė į portretą.

- Tikriausiai tai jūsų geriausias darbas.

Jos oda po mano pirštais buvo šilta ir stangri.

- Kodėl jūs nenešiojate liemenėlės? - paklausiau aš.

Gretchen atsisuko ir įžūliai nusišypsojo.

- Todėl, kad ji man nereikalinga. Ar jūs manote kitaip?

Negalėjau su ja nesutikti.

Paėmusi gabaliuką anglies ji ėmė taisinėti Selviko petį. Keli brūkšniai sustiprino įspūdį. Patenkinta padėjo anglį ir nusišluostė pirštų galiukus.

- Šis portretas - dovana jo žmonai, - pasakė ji. - Po dviejų mėnesių - jų jubiliejus.

- Kaip jums pasisekė gauti užsakymą?

Gretchen paėmė iš manęs alaus bokalą ir nugėrė gurkšnelį.

- Prieš tris mėnesius aš demonstravau kelis savo darbus Konvėjaus galerijoje, ir visi mūsų biuro darbuotojai pietų pertraukos metu atėjo pasižiūrėti mano paveikslų. Misteriui Selvikui patiko, ir jis užsisakė.

- Tikriausiai šitaip neblogai užsidirbate?

- Taip, jei 5 tūkstančiai dolerių per metus - neblogas uždarbis. - Ji uždengė molbertą. - Dar pora seansų, ir portretas bus baigtas. Tik misteriui Selvikui trūksta laiko. Jis per daug dirba, ir pastaruoju metu blogai jaučiasi... Taigi baikite alų ir eime. Kadangi išeiname taip vėlai, jūsų klubas turėtų būti kažkoks išskirtinis.

Aš žinojau vieną rūselį, lankomą tik išrinktųjų, nes reginys, kurį jis siūlė, buvo iš uždraustųjų.

Vienoje iš šoninių Brodvėjaus gatvių mes pasukome į laiptinę šalia vitrinos, perėjome ilgą koridorių ir pasibeldėme į duris. Jose tuoj pat atsivėrė plyšys, kuriame sublizgėjo pora akių. Išsigandusi Gretchen sugriebė mano ranką. Pažinęs mane valdytojas nusišypsojo ir atidarė duris. Tai buvo kresnas plačiapetis vaikinas atstumiančiu veidu.

- O, misteri Menai. Džiaugiuosi jus vėl matydamas.

- Sveikas, Delai. Kaip sekasi?

- Puikiai, misteri Menai. Jums įprastinį staliuką?

- Taip. Šou jau prasidėjo?

- Ne. Bet greitai prasidės. Laiku atėjote.

Laiptais nusileidome į rūselį, ir prieš mane atsivėrė įprastas šio klubo vaizdas, tarsi išnuomotas iš "Tūkstančio ir vienos nakties": balti padavėjų arabų apsiaustai ir skambalėliai, žvangantys ant merginų kojų.

Salė buvo didžiulė. Centre - tuščia erdvė pasirodymams, o aplinkui išdėstyti staliukai. Publika įvairaus plauko - nuo respektabilių porelių vakariniais rūbais iki apdriskusių bitnikų. Palei sienas rikiavosi ložės su sunkiomis užuolaidomis. Betgi šioje egzotiškoje užeigoje buvo kondicionieriai, ir ore tvyrojo subtilus kvepalų aromatas.

Parodžiau Gretchen moterų tualeto duris ir paprašiau neužtrukti. Kai ji išnyko už užuolaidos, aš pašaukiau Delą.

- Ieškau čia vieno žmogaus.

- Aš supratau.

- Vienintelis jo požymis - nesilankstantis rodomasis pirštas. Gali būti, kad kalba su akcentu, bet nesu tikras. Yra tikimybė, kad jis bus ne vienas, o su palydovu, kuris išsiskiria apvalia burna, nors aš nelabai įsivaizduoju, ką tai reiškia.

- Jie niekada čia nebuvo.

- Aš taip ir maniau. Perduok šias žinias toliau.

- Atlyginimas įprastinis?

- Šį kartą dar ir premija.

Delas šyptelėjo.

- Visada džiaugiuosi jums pasitarnavęs, - jis linktelėjo į koridoriaus pusę. - Štai jūsų dama. Efektinga moteris. Tokios visada turi subtilų skonį. O kaip gyvuoja ta aukšta rudaplaukė?

- Ją nušovė Mechike.

- O, kaip gaila. O kas nutiko piktadariui, kuris tai padarė?

- Aš prigirdžiau jį praustuve.

- Puiku.

Delas liepė barzdotam padavėjui mus aptarnauti, ir mes nuėjome į ložę. Užsisakęs viskio atitraukiau užuolaidą, kad matyčiau, kas vyksta žemai. Gretchen buvo sužavėta.

- Ir šitai Niujorko centre! O aš maniau, kad manęs jau niekas nebegali nustebinti.

- Vaikeli, yra daug dalykų, kurie jus nustebins.

- Bet šis klubas...

- Jis vadinasi "Dviejų seserų rūselis". Atmosfera gerai imituojama, bet maistas tikras, o be to, čia galima užsisakyti viską, ko nori - nuo žmogžudystės iki abonementų į vakarėlius su narkotikais.

- Neįtikėtina!

- Bet nepamirškite, čia įleidžiami tik išrinktieji. Šiandien jūs atėjote su manimi, ir šios rekomendacijos pakanka, bet nesumanykite išduoti kurio nors dalyvio, nes gausite druskos rūgšties į veidą.

- Kaip? O policija...

- Vaikuti, policija apeina tokias užeigas, nes jos - geri informacijos šaltiniai, todėl jas saugo, o ne naikina. Prisiminkite tai, ką jums pasakiau.

- O jūs ne iš policijos?

- Ne, - atsakiau aš, - bet mano profesija padeda man daug matyti ir žinoti.

- Kokia gi tai profesija?

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Jei trumpai - agentas. Mes einame nevaikščiotais takais, žvalgome gelmes. Pastaruosius penkerius metus aš dirbau su kaučiuku, po to su cinku ir volframu, o dabar - su raudonmedžiu.

- Jūs mėgstate savo darbą?

- Taip, jei ne šaltis ir karštis, ne mašalai ir gyvatės bei banditai. O kaip jums patinka jūsų profesija?

- O, aš patenkinta.

- Kodėl neskiriate visų jėgų tapybai?

- Ji duoda mažai pinigų. Be to, aš manau, kad darbas JTO nenuobodus. Man atrodo, kad ten vyksta pasaulinės reikšmės dalykai.

- Jūs taip manote?

Jai nespėjus atsakyti, pasigirdo pratisi cimbolų garsai, po to įsijungė fleitos ir būgnai. Salės centre pasirodė šešios tamsiaodės juodaplaukės šokėjos ir ėmė suktis pagal rytietišką muziką. Jos buvo tik su permatomomis skraistėmis ir diademomis ant galvų.

Muzikos ritmas vis greitėjo, o merginos sukosi vis smarkiau, taip, kad skraistės vijosi aplink jas spiralėmis. Žiūrovų veidai išbalo ir pasidengė prakaito lašais. Aš pastebėjau, kad Gretchen dreba lyg karštligės krečiama. Sugniaužusi rankas ji palinko į priekį, tarsi kiekvieną akimirką būtų pasiruošusi nusiplėšti suknelę ir lėkti į sceną.

Šokėjų rato centre atsirado arabas baltu apsiaustu ir su ilga plona vytele. Jis daužė ja pagal ritmą, kartkartėmis apvydamas vytele šokėjos liemenį ir prisitraukdamas ją prie savęs.

Pasigirdus būgnams, šokėjos išnyko, o prožektoriaus spindulyje pasirodė nežemiško grožio moteris. Greičiausiai ji buvo euroazijietė, ir joje susiliejo geriausi dviejų rasių bruožai. Ji buvo

nuoga, tik su skambančiais žiedais ant rankų ir kojų. Juodi kaip anglis plaukai krito iki klubų, ir kiekvienas judesys apnuogindavo jos jauną krūtinę.

Arabo veide atsispindėjo geismas. Jis šmaukštelėjo vytele ir apvijo ja merginos liemenį, lyg norėdamas padalinti pusiau. Tačiau jos odoje neliko nė pėdsako. Ji išsivijo iš vytelės ir šoko toliau.

Viena moteris pakilo iš savo vietos, mėšlungiškai įsikabinusi į stalo kraštą. Už jos stovėjo padavėjas, pasiruošęs ją sulaikyti, jei šoktų į sceną. Matyt, tokių atvejų būdavo.

Galų gale arabas sugriebė merginą už liemens taip, kad ji negalėjo išsivaduoti, ir prisitraukė prie savęs. Muzikos ritmas tapo siautulingas. Arabas praskleidė apsiaustą ir suvyniojo į jį merginą. Suskambo cimbolai, pora susmuko ant grindų, ir prožektoriai užgeso.

Įsižiebė įprastas apšvietimas, scena buvo tuščia.

- O, Dieve! - sudejavo Gretchen.

- Patiko?

Ji pažvelgė į mane suglumusi.

- Ir jūs galite likti ramus?

- Mačiau tai jau ne kartą, mano mažyte. - Šyptelėjęs pridūriau:

- O jūs vos nešokote žemyn į sceną.

Gretchen paraudo.

- Tai veikė kaip hipnozė.

- Toks reginio tikslas.

- Viskas jums žinoma... Grobuonis!

Padavėjas atnešė užsakymą ir išnyko. Ji paklausė:

- Kiek kalbų jūs mokate?

- Valgio, gėrimo ir moters galiu pareikalauti beveik visomis kalbomis. Tačiau paprastai pirmenybę atiduodu anglų kalbai. - Po to nerūpestingai paklausiau: - Ar seniai pažįstate Editą Kein?

- Nuo tada, kai ji pradėjo dirbti JTO.

- Jūs geros draugės?

- Gana geros. Tarp kitko, kodėl nepasiėmėte jos šįvakar? Man atrodo, kad jūs susipykote.

- Taip... Mes seniai pažįstami. Ji pasakojo jums apie savo šeimą?

- Du kartus. Tai gana žymūs Anglijos žmonės - aristokratai, karininkai, diplomatai ir panašiai. Ji taip pat nusprendė užsiimti kuo nors rimtu, todėl ir įsidarbino JTO.

- Kaip jums sekasi dirbti su Bertonu Selviku? - paklausiau aš.

Ji susuko veidą.

- Ne taip jau dažnai tenka turėti su juo reikalų. Aš tik dukart padėjau jo darbuotojams. Jis labai mielas.

- O tiksliau?

- O, jis turi sausoką britų jumoro jausmą ir mėgsta darbą paskaninti juokais. Visos JTO moterys jį dievina. Jis labai protingas, ir man primena profesorių, kurį kažkada pažinojau.

- Kur?

- Koledže, Niujorke.

- Atrodo, kad Edita jį labai vertina?

- Todėl, kad jie tėvynainiai. Kartu pietaudami jie kalbasi tik apie Angliją. Be to, jie dažnai dirba kartu jo kabinete. Edita pasiruošusi dirbti dieną naktį be jokio atlyginimo, kad atliktų savo pareigą, kaip ji pati sako.

"Taip, atlikti pareigą renkant informaciją, išplaukiančią tam tikrais kanalais", - pagalvojau, o garsiai pasakiau:

- Ji visada buvo tokia. Mus visus tikrina Saugumo tarnyba, ir plepus žmogus neužsibus JTO. Kaip atsitiko vienam atašė.

Padavėjas atnešė dubenis su valgiais, skleidžiančiais stiprų prieskonių aromatą.

- Kas tai? - paklausė ji.

- Manau, kad geriau paprasčiausiai pabandyti, o ne klausinėti, - atsakiau aš.

Ji atsargiai paragavo ir liko sužavėta. Mes lėtai valgėme ir nesivaržydami plepėjome. Svečių būryje parodžiau Gretchen porą politikų, vieną aktorių ir gangsterių bosą. Besiruošiant išeiti, pasirodė Delas ir šnipštelėjo man kai ką į ausį. Aš papurčiau galvą, ir jis išnyko šypsodamasis.

- Ką jis jums pasakė?

Šyptelėjęs pastūmiau į šoną lėkštę.

- Jis paklausė, ar mums nereikia kambario nakčiai. Atrodo, kad vieną jis turi.

- Ir jūs atsisakėte?

- Taip. Lovos čia kietos, veidrodžiai persimato kiaurai, o už kambarį plėšia 100 dolerių per valandą. Be to, man labiau patinka jūsų butas.

Ji įrėmė alkūnes į stalą ir padėjo smakrą ant rankų.

- Taigeri, - pasakė ji, - jūs nuginkluojate savo tiesumu.

- Tai važiuojame pas jus?

- Žinoma, - šypsodamasi atsakė Gretchen.

X

Pranešimai apie naktinį susišaudymą pasirodė visuose rytiniuose laikraščiuose. Nuotraukose buvo įamžinti vaikinas ant asfalto ir negyvas vairuotojas už vairo. Pirmasis atpažintas kaip Tomis Viljamsas, o vairuotojas buvo Maksas Šveiberis - abu įžymūs Čikagos gangsteriai, pagarsėję gausybe kriminalinių nusikaltimų.

Paskambinau Tomui Votfordui, bet kontoroje jo nebuvo. Pasakiau sekretorei, kad po valandos atvykstu. Votfordas turėjo suprasti, ką tai reiškia, ir sukviesti visus savo žmones.

Aš pabaigiau praėjusios dienos ataskaitą, įmečiau ją į pašto dėžutę ir pasibeldžiau į Tumio duris. Niekas neatsakė - vadinasi, jo nebuvo. Jis turėjo mano kambario raktą, todėl pakišau ataskaitos kopiją iš anksto sutartoje vietoje po apatiniu komodos stalčiumi ir išėjau papusryčiauti.

9.30 sėdau į taksi ir nuvažiavau į Votfordo kontorą. Sekretorė man nusišypsojo ir galva linktelėjo į šefo kabineto pusę.

Jie buvo tik dviese: Tomas Votfordas ir sunkiasvoris vyras iš slaptosios tarnybos, bet jų veiduose aiškiai atsispindėjo pyktis. Jie sėdėjo prie rašomojo stalo ir niūriai žiūrėjo į mane.

- Atrodo, jūs jau gavote balistinės ekspertizės rezultatus, - pasakiau aš.

Votfordas linktelėjo.

- Tai jūsų pistoletas, Taigeri. Kulkos lygiai tokios, kokias mes jau turime.

Stambusis vyriškis grėsmingai pasilenkė į priekį.

- Abu žuvusieji buvo ginkluoti, taigi jūs neužregistruotas kaip beginklių žudikas. Reporteriai ir policija apklausė gyventojus ir,

laimei, atrado vieną, mačiusį susišaudymą per savo langą. Jis pasakė, kad tai buvo užpuolimas, bet daugiau jis nežino nieko, išskyrus tai, kad jame nedalyvavo moterys.

- Man teko taikinio vaidmuo, - pasakiau aš šypsodamasis, - bet tikiuosi, kad bent jau neįduosite manęs policijai.

- Ne, kol kas mes bendradarbiaujame.

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Neprieštarauju.

- Puiku. Ką jūs ten veikėte?

- Aš grįžau iš Editos Kein.

Jie susižvalgė.

- Kodėl jūs nepatikrinote jos, kaip prašiau? - dabar jau aš paklausiau.

Votfordas nuspaudė selektoriaus mygtuką ir davė nurodymus sekretorei. Belaukdamas jis paklausė:

- Jus kas nors sekė?

- Ne. Mano pėdsakus žudikams nurodė Edita Kein. Man išėjus, ji spėjo paskambinti jiems telefonu. Jei ji būtų turėjusi ką nors po ranka, greičiausiai nebūčiau išsigelbėjęs. Jie buvo dviejuose automobiliuose. Šaudami iš pirmojo nepataikė, o antrąjį aš laiku pastebėjau. Ar sužinojote ką nors apie tuos vaikinus?

Storulis nenoromis pasakė:

- Tai profesionalių žudikų gauja. Prieš dvi dienas jie atskrido iš Čikagos. Daugiau mums nieko nepavyko sužinoti, bet mes ir nesistengsime.

Suūžė selektorius. Votfordas greitai ir tyliai kažką pasakė į mikrofoną ant savo stalo, bet aš supratau atsakymą. Jis padėjo mikrofoną, rimtai pažvelgė į savo partnerį ir pasakė:

- Jis ten buvo. Laikas sutampa.

- Ar policija tęs tyrimą? - paklausiau.

- Šiuo atveju mes jiems pavaldūs, - atsakė storulis.

Aš pasižiūrėjau į jį su šypsena.

- Bet Martino Greidžio nėra.

Man pasirodė, kad jis sprogs iš pykčio. Jo veidas paraudo, ir jis trenkė kumščiu į stalą.

- Velniai griebtų tą Greidį ir visą jūsų gaują! Vieną kartą aš jus visus išvaikysiu!

- Jūs kartojate tą patį. Daugelis iki jūsų bandė tai padaryti, bet be rezultatų.

- Ne viską galima nupirkti už pinigus.

- Beveik viską, - pasakiau aš, - bet, pavyzdžiui, manęs - ne.

Mes truputį patylėjome. Po to aš tęsiau:

- Aš užsisakiau informaciją apie Editą Kein. Ką jums pavyko sužinoti?

Votfordas atsakė:

- Nieko. Jos reputacija nepriekaištinga. Jūs einate klaidingais pėdsakais. Mielai išklausyčiau, kuo ji jums nepatinka.

- Ji žudikė, misteri.

Aš atsistojau, pasiėmiau skrybėlę ir pažvelgiau į jų paniurusius veidus.

- Kieno žudikė? - paklausė stambusis.

- Tai ilga ir tik mano vieno istorija, misteri, - atsakiau aš. - Ar jūs reikalaujate formalios ataskaitos, ar leidžiate tvarkyti šį reikalą toliau taip, kaip man atrodo geriau?

- Argi jūs turite iš ko rinktis?

- Vargu, - atsakiau aš.

- Pavojus dar nepraėjo, Taigeri. Jie bandys dar kartą.

- Žinoma. Bet šį kartą vienam iš jų leisiu pagyventi tiek, kad spėtų mums ką nors papasakoti.

- Linkiu sėkmės.

- Dėkoju. O dabar paprašysiu jus vienos paslaugos.

- Misteri Menai, tai jūs priklausote nuo mūsų, o ne mes nuo jūsų.

- Jei jūs taip manote, tai man nusispjauti į mūsų bendradarbiavimą. Tai įrodo, kad bendram darbui jūs per buki.

Ignoravęs įžeidimą, Votfordas pasižiūrėjo į partnerį ir paklausė manęs:

- Ko jums šį kartą reikia?

- Kad Edita Kein būtų nuolat sekama. Dvidešimt keturias valandas per parą, keičiant stebėtojus ir tikrinant visus jos ryšius.

- Kiek laiko tai tęsis?

- Manau, kad savaitės užteks.

Votfordas pasakė:

- Žinote, kad tam reikalingi žmonės ir pinigai?

- Jei turite pinigų Tito vyriausybės palaikymui ir kviečių siuntoms į Rusiją, manau, galite rasti porą tūkstančių ir savos

politikos apsaugai. Jei norite, galiu kreiptis į savo grupę, bet bus prarasta viena diena.

Jie vėl patylėjo, po to Votfordas paklausė:

- Ką mes už tai gausime?

- Mano pagalbą, - lūkuriuodamas pažvelgiau į juos. - Sutinkate?

- Gerai. Vadinasi, savaitę, - pakartojo stambusis vyriškis.

- Tiek pakaks, - atsakiau aš. - Nuo šios minutės kontaktuokite su manimi tik blogiausiu atveju. Jei sužinosite ką nors svarbaus, ieškokite manęs "Česterio" viešbutyje.

Į viešbutį grįžau pėsčias, įsimaišęs į minią ir galvodamas apie reikalus. Įvykiai rutuliojosi neblogai - kai kas pradėjo aiškėti. Bet labiausiai prinokęs obuoliukas dar slėpėsi lapijoje.

Puikus priešo manevras - panaudojant samdomus žudikus nepakišti smūgiams savų žmonių.

Rondina stengėsi išlikti neatpažinta, ji tampė marionečių virvutes. Iš pradžių pasikėsinimas į mane po pirmo mūsų susitikimo. Tada mane rasti nebuvo sunku, aš dirbau be priedangos ir tik tempiau laiką tarp dviejų užduočių. Vėliau, prieš suduodama antrą smūgį, ji sekė mano viešbutį. "Uodegą" pavyko pastebėti tik todėl, kad aš atspėjau jos planus. Paprastoje užduotyje po pirmojo pasikėsinimo aš būčiau pakeitęs viešbutį, bet man norėjosi susekti Rondiną, priversti ją išsiduoti.

Antrasis pasikėsinimas žlugo dėl mano atsargumo - aš iš anksto išsinuomojau kaimyninį kambarį svetima pavarde. Šis senas įprotis jau ne kartą mane gelbėjo nuo nelaimės. Galų gale mano pavardė trejus metus buvo priešų sąraše "B". Įtraukimas į sąrašą "A" reiškė sunaikinimą nedelsiant. Rondinos prašymu nuosprendžiui įvykdyti buvo paskirtas Vidoras Čaris. Gerai, kad mes greitai susitiksime - jo sąžinę slegia vieno mano draugo mirtis.

Kai grįžau į viešbutį, pas portjė jau buvo pranešimas nuo Čarlio Korbineto. Jis siūlė susitikti prie universiteto bibliotekos antrą valandą. Liko tik dvidešimt minučių.

Nepakildamas į savo kambarį paskambinau Tumiui ir pasiteiravau, ar gavo mano ataskaitą. Jis atsakė teigiamai, ir aš paprašiau būti pasiruošusiam apie šeštą valandą. Tumis pareiškė, kad jis jau

kalbėjęs su Greidžiu per Niuarką ir numatytu laiku galiu juo pasikliauti.

Aš sėdau į taksi ir nuvažiavau prie bibliotekos. Ties įėjimu prie mašinos priėjo Čarlis Korbinetas.

- Sveiki, pulkininke. Ar turite naujienų?

- Tuoj sužinosite. Mes važiuojame į Britanijos ambasadą.

Aš klausiamai pažvelgiau į jį, bet jis nutylėjo ir akimis parodė į vairuotojo nugarą. Viską supratau. Nuvykus į ambasadą, aš sumokėjau ir nusekiau paskui Čarlį į pastatą.

Čia jis buvo pažįstamas. Po trumpų formalumų mes pakilome į kabinetą su raudonmedžio baldais ir odinėmis kėdėmis. Nespėjus prisėsti, į kabinetą įėjo trys ponai su aplankais rankose. Jie trumpai prisistatė.

Vieną iš jų aš pažinau. Tai buvo Vincentas Čarlis Keizas, kurį aš buvau matęs su Rondina restorane.

Jis prašneko su škotišku akcentu:

- O, Taigeris Menas, mes jau matėmės per vieną bendrą pažįstamą.

Čarlis į mane pažvairavo.

- Bet aš nesitikėjau, kad jūs... na, kad mes susitiksime tokiomis aplinkybėmis.

- Pasaulis mažas, - pasakiau aš.

- Tikrai. Prašau, sėskitės.

Mes susėdome prie žemo staliuko, aplankai buvo atversti, ir pulkininkas, judesiu parodęs į mane, ėmė kalbėti. Tikriausiai anglai laukė tik jo ir nesiruošė susitikimui su manimi.

Čarlis pasakė:

- Ponai, susidarius tokiai situacijai, privalau pateikti jums kai kuriuos faktus. Nesileisdamas į detales privalau pranešti, kad šiuo atveju misteris Menas yra mano padėjėjas. Karo metais jis tarnavo mano vadovaujamas, o dabar tvarko vieną reikalą, dėl kurio jam būtina būti čia. Jo patikimumą aš garantuoju. Ar yra prieštaraujančių?

Jie greitai susižvalgė, ir, matyt, visiems sutikus, Keizas linktelėjo galva.

- Mes neprieštaraujame, sere. Pagaliau, jūs čia oficialios misijos, ir mūsų vyriausybės turi bendradarbiauti. Mes priimsime bet kokią pagalbą, kurią jūs galėsite mums suteikti.

Čarlis žvilgtelėjo į mane, ir aš nepertraukiau jo pasiduodamas begarsiam įsakymui. Man užteko to, kad jis dar kartą aptarė visas smulkmenas. Po to galėjau lengvai nupasakoti anglams bendrą vaizdą. Be to, norėjau išsiaiškinti, ką jis gali, kokią valdžią turi. Klausiau savęs, ar panorės Čarlis prieštarauti sunkiasvoriui generolui, kuris bendradarbiauja su Votfordu.

- Jūs žinote, - pradėjo Korbinetas, - kad vakar mes priėmėme jūsų delegaciją ir aptarėme bendrą veiklą viename būsimame JTO reikale. Tai štai, jūs gavote neteisingą informaciją, - jis padarė pauzę ir nužvelgė visus tris. - Prieš valandą mūsų patikimi žmonės iš rusų ambasados pranešė, kad tarybinė JTO delegacija informuota apie mūsų tariamus ketinimus, ir sušaukė skubų pasitarimą, kad atremtų mūsų rezoliucijos projektą, kurį mes atseit paruošėme Generalinei Asamblėjai. Taip pat buvo nuspręsta, jog tikrasis mūsų projektas bus aptarinėjamas siaurame rate, kad nenutekėtų informacija. Jūs, ponai, taip pat dalyvausite tame bendrame mūsų delegacijų posėdyje. Jis prasidės už keturiasdešimt penkių minučių, o kur - pranešiu vėliau.

Padaręs pauzę, Korbinetas tęsė:

- Artimiausiomis dienomis po JTO projekto iškils dar viena svarbi problema - surasti ir sunaikinti kanalą, kuriuo nuteka informacija. Tam reikia laiko ir pasiruošimo. Šiandieniniai veiksmai - tik bandomasis žingsnis. Ar jums viskas aišku?

Susižvalgę jie linktelėjo. Po to aukštas liesas tipas pasakė:

- Kokį vaidmenį šiame reikale vaidina misteris Menas?

- Ar turite ką pranešti, Taigeri? - paklausė manęs Čarlis.

- Nenoriu jūsų įžeisti, ponai, - atsakiau aš, - bet prašyčiau, kad jūs patikrintumėte savo biuro JTO darbuotojus.

- Misteri Menai... - pradėjo Keizas.

Aš pakėliau ranką.

- Mes padarysime tą patį. Žinau, kad visi jūs jau patikrinti, bet reikės tai padaryti dar kartą.

- Mano nuomone, jūs kažką įtariate?

- Taip, mis Editą Kein.

Raukšlės jo kaktoje pagilėjo, o akys blykstelėjo.

- Atsitiktinai aš labai gerai pažįstu jos šeimą.

- Ar gerai pažįstate Editą?

- Labai gerai.

- Kiek laiko, sere?

Jis giliai įkvėpė, o jo balse pasigirdo grėsmingos gaidos.

- Nuo vaikystės.

Dabar jis atsidūrė mano rankose. Aš pasakiau:

- Atrodo, būtent jūs rekomendavote ją į šį darbą?

- Taip. Ji aplankė mane, kad atnaujintų seną draugystę, ir aš padėjau jai persikelti į Niujorką.

- Puiku. Kiek laiko praėjo tarp dviejų jūsų susitikimų?

Jis vėl suraukė kaktą akivaizdžiai suglumęs.

- Aš... nelabai suprantu.

- Kiek metų jūs su ja nesimatėte, misteri Keizai?

Jis suprato, į kurią pusę aš suku, ir prikando lūpą.

- Gana daug. Žinoma, ji mokėsi Anglijoje, uždaroje mokykloje, o po to vyko į kontinentą. Kol ji buvo paauglė, sužinodavau apie ją atsitiktinai. Bet tai tikra beprotybė.

Aš atsistojau.

- Jūs taip manote?

- Žinoma. Gryna beprotybė. Bet kad jums būtų ramiau, patikrinsime ją dar kartą. Tikiuosi, tai jus patenkins.

- Dėkoju.

Po to vėl prakalbo Čarlis. Jis pasakė jiems vieną adresą, kurio nebuvo galima užsirašyti, ir pakartojo posėdžio pradžios laiką. Pasitarimas baigėsi.

Prie įėjimo priėjau prie Keizo ir atsiprašiau už savo prielaidą, pasiteisindamas reikalo svarbumu. Šiek tiek pabambėjęs jis prisipažino, kad aš teisus.

Po to aš jo paklausiau:

- Kaip jaučiasi misteris Selvikas?

- O, vargšelį šiąnakt ištiko eilinis priepuolis. Prireikė kreiptis į kliniką. Gydytojai seniai buvo įspėję, kad jis per daug dirba. Bet pastaruoju metu jo postas reikalavo visų jėgų.

- Kuo jis serga?

- Skrandžio opa. Jam teks greitai operuotis. Dabar jis namie, bet žinau, kad į posėdį atvyks.

- Perduokite jam mano linkėjimus.

- Būtinai, misteri Menai... Tikiuosi, kad jūsų įtarimai klaidingi, bet jei jie pasitvirtins, padėk mums, Dieve.

Prie lifto mes išsiskyrėme, ir aš kartu su Čarliu nusileidau žemyn. Ten pasiėmėme savo skrybėles bei apsiaustus ir išėjome iš ambasados. Nemąstydamas Čarlis pasuko į parką, aš sekiau iš paskos. Tarp mūsų buvo kvartalo atstumas, ir aš žinojau, kam tai reikalinga. Jis ieškojo kokios nors grupės praeivių, už kurios mes galėtume pasislėpti ir ramiai pasikalbėti, nesibaimindami nešiojamo mikrofono.

Pagaliau radome tris plepančias moteris su kūdikiu ir įsitaisėme už jų. Aš pasakiau Čarliui:

- Dėkoju už susitikimą, bet, kaip suprantu, norėjote mane pamatyti ne tik dėl to. Įspėju, kad mano laikas ribotas.

Jis atsisuko, ir aš pamačiau jo susimąsčiusį veidą.

- Dėl jūsų reikalo man šovė į galvą atnaujinti ryšius su savo senais draugais iš "Intelidžens-servis" ir turiu pareikšti, man pasisekė. Aš radau vieną iš Ričardo Praiso pagalbininkų karo metais. To žmogaus atmintis nuostabi, jis prisiminė Rondiną Lund ir galėjo man daug papasakoti.

- Tarp viso kito ir tai, kad ji buvo sušaudyta, - pasakiau aš.

- Tokių gandų buvo. Tačiau po karo jos pėdsakai vėl atsiranda. Prasidėjus karinių nusikaltėlių medžioklei, ją sučiupo. Jai pavyko išsisukti, nes sugebėjo apsimesti vieno kaltinamojo meiluže, ir ją palaikė nepavojinga. Kai vienas iš mūsų agentų atpažino ją fotografijoje, ji jau buvo išnykusi. Bet vėliau, beieškant nacių popierių, jos pėdsakai vėl aptikti už "geležinės uždangos".

Į Rytų Vokietiją buvo pasiųsti du žmonės susitikti su Rondina ir gauti svarbius dokumentus. Jie ją rado, bet atgal grįžo tik vienas. Be dokumentų. Antrąjį ji nužudė. Vėliau dokumentai į Vakarus buvo perduoti kitais kanalais, taigi mes Rondina daugiau nesidomėjome.

- Iki dabar, - pastebėjau aš.

- Sunku vis dėlto tuo patikėti, - pasakė jis. - Reikia labai gerai pažinoti šią moterį.

- Aš ją pažįstu. Nuo galvos iki kojų.

Čarlis pažvelgė į mane klausiančiu žvilgsniu. Aš paklausiau:

- Prisimenate Karmen Belotiką? Jai buvo 24 metai, kai padarę plastinę operaciją išsiuntė ją kaip penkiolikmetę jos seserį į Norvegiją vykdyti sabotažo užduoties. Ji labai daug nuveikė karo metais.

- Prisimenu. Ir jūs manote, kad Edita Kein - Rondina?

- Pulkininke, aš tai žinau.

- Bet kad tai įrodytumėt, jums prireiks šio to daugiau už vidinį įsitikinimą.

- Nesirūpinkite. Šį kartą viską padarysiu pats ir niekam neleisiu manęs aplenkti.

Užbėgdamas Čarliui už akių, pridūriau:

- Suprantu, kokia sudėtinga ši operacija, todėl asmeninius jausmus nustumsiu į antrą planą. Svarbiausia - rasti silpną vietą JTO, tai man ir asmeniškai suteiks didelį malonumą.

- Tai jums neuždrausta, - Korbinetas sustojo prie šviesoforo laukdamas žalios šviesos. - Beje, girdėjau apie praėjusios nakties incidentą.

- Jūsų aparatas dirba operatyviai.

- Ne, aš pats pasidomėjau. Šis antpuolis įvyko netoli Editos Kein buto, - jo paprastai griežtą veido išraišką pakeitė šypsena. - Jūs užgainiojote misterį Votfordą ir Cholą Rendolfą.

- Rendolfas - tas sunkiasvoris vyras, kuris visada pasirodo su Votfordu?

- Taip.

- Ar ne jis kartais antrasis žmogus CŽV?

Korbinetas vėl šyptelėjo.

- To niekas neturi žinoti.

- Aišku, - pasakiau aš. - Jūs su juo kalbėjotės?

Čarlis linktelėjo.

- Jis buvo įniršęs.

- Ir kokios naujienos?

- Jums įdomi gal tik viena. Visi slaptosios tarnybos skyriai stengiasi išsiaiškinti užpuolimo bylą. Gana sunku nustatyti, kas pasamdė žudikus, bet yra žinių, kad tai moteris.

- Aha!

- Kol kas vardas nežinomas, ir nėra įrodymų. Tik įtarimas.

- Bet ne be pagrindo.

- Taip, ne visai.

- Judame į priekį, pulkininke.

- Kažkas labai trokšta jūsų mirties, Menai.

Uždėjau ranką jam ant alkūnės.

- Vieną minutę.

Apsidairęs radau mažą restoranėlį ir daviau ženklą Korbinetui sekti mane. Įėję į salę atsisėdome kampe ir užsisakėme kavos. Tada iš kišenės išsiėmiau tūkstantinį banknotą, rastą žuvusio gangsterio piniginėje, ir ištiesiau Korbinetui.

- Kas tai?

- Gangsteris, kurį aš nušoviau, laikė šį banknotą slaptame piniginės skyriuje, be to, jis nebuvo panašus į žmogų, nuolat besinešiojantį tiek pinigų. Tokios vertės pinigai dažniausiai registruojami, galbūt jums pavyks nustatyti, iš kur šis.

Korbinetas lėtai susuko popierėlį ir įsibruko į vidinę kišenę.

- Vargu ar kas nors mūsų darbe galėjo padaryti tokią grubią klaidą.

- Pažiūrėsim. Kartais ir gudriausi paslysta. Kada galėčiau paskambinti dėl rezultatų?

- Šįvakar.

Volį Gibonsą radau prie airiškai paruoštos mėsos lėkštės jo mėgstamame restorane leidyklų kvartale.

Volis ilgai su gailesčiu tyrinėjo mano veidą, po to pasakė:

- Rūpinuosi tavimi, Taigeri.

- Kodėl?

- Dėl vakarykštės nakties.

- Betgi viskas gerai baigėsi. Tau reikia medžiagos straipsniui?

- Faktų turiu, bet nerašysiu, kol nesužinosiu visų įvykių pagrindo. Tu jį žinai?

- Galbūt.

- Papasakosi?

- Dar ne. Man dar ne viskas aišku.

Pastūmęs lėkštę Volis užsirūkė ir prabilo:

- O aš, atrodo, tau kai ką turiu.

- Dėstyk.

- Tas Džonas Frederikas Telbotas - kažkas didesnio už smulkų ambasados tarnautoją. Tai vienas geriausių Britanijos slaptosios tarnybos agentų.

- Iš kur sužinojai?

- Iš savo kolegos, buvusio "News" korespondento Lenkijoje Džordžo Klifordo. Jie susipažino Varšuvoje. Tada Telbotas atliko ten didelį darbą. Manau, susijusį su Varšuvos sutarties armijų strateginiais planais. Per lenkų karininko žmoną jis gavo kažkokius svarbius popierius ir paspruko. Jis apskritai moterų specialistas. Dažnai matosi su Edita Kein, o tai rodo, kad jis, kaip ir tu, susekė kažkokius pėdsakus.

- O ką sužinojai apie Gretchen Lark?

- Nedaug. Ji - atversta knyga. Daug mokosi, taip pat ir teisės. Labai intelektuali, žavisi tapyba ir tvirtai apsisprendusi išgarsėti.

- Žinau.

- Tu ją pažįsti?

- Prabėgomis. O jos praeitis?

- Puiki amerikiečių šeima, geriausios rekomendacijos. Prieš patekdama į JTO buvo rūpestingai patikrinta.

- Taip, kaip paprastai.

- Ar verta ją toliau tyrinėti? - paklausė Volis.

- Tikriausiai ne, o Bertonas Selvikas?

- Jis ligonis. Londone sklando gandai, kad jį greitai pakeis. Kalba, kad šią savaitę jį vėl ištiko skrandžio opos priepuolis. Tik jį pakeisti bus labai sunku. Mano nuomone, jis išbus savo poste iki JTO krizės pabaigos.

- JTO krizės? Ką apie tai žinai?

- Nieko. Niekas nieko nežino, visi tyli, o tai tikriausias požymis, kad debesys tirštėja. Tau šitai pravers?

- Galbūt, - atsakiau.

- Taigeri, varai savo paslaptingumu vargšą žurnalistą į neviltį.

- Nenusimink, savo istoriją tu gausi.

XI

Kai aš atvykau į JTO, krizė buvo jau prasidėjusi. Vienos šalies atstovas nutraukė diskusiją apie dabartinius reikalus, pateikdamas svarstymui savo projektą. JAV delegatas pateikė priešingą rezoliucijos projektą, kurį vakarų blokas palaikė vienbalsiai. Vakarų projektas buvo visiška staigmena. Iš nustebusių delegatų

žvilgsnių supratau, kad jie klausia savęs, kas sugedo jų informacijos aparate.

Tuo metu Bertonas Selvikas įtikinančiai motyvavo Didžiosios Britanijos delegacijos pritarimą JAV projektui. Opozicijos delegatai, kaip paprastai, pabandė sutrukdyti aptarimą klausimais dėl dienotvarkės, bet jiems buvo pasiūlyta laikytis tvarkos. Tada, lyg pagal slaptą signalą, jie pakilo ir paliko salę.

Reporteriai iš karto šoko prie telefonų perduoti pranešimų apie sensacingą įvykių posūkį.

Bertonas Selvikas kalbėjo toliau, bet jo balse jautėsi neryžtingumas. Iš savo vietos gerai mačiau, kaip jis išbalo ir prispaudė ranką prie šono. Staiga jis liovėsi kalbėjęs, kažką sumurmėjo atsiprašydamas ir atsisėdo. Du bendradarbiai kažko paklausė, padėjo atsistoti ir išvedė iš salės.

Koridoriuje jie pasodino jį į krėslą, man priėjus, šalia jau blaškėsi Edita Kein ir Gretchen Lark. Netoliese stovėjo grupė žmonių, tarp jų ir Telbotas. Iš jo elgesio supratau, kad jis ne šiaip sau smalsus stebėtojas.

Kažkas užsiminė apie gydytoją, bet Gretchen pareiškė, kad ji patyrusi medicinos seselė, gerai nusimananti apie Selviko ligą. Ji pasiuntė kažką stiklinės vandens ir tablečių, jis jas išgėrė, ir jo veidas greitai parausvėjo.

Koridoriuje buvo pernelyg triukšminga, kad girdėtųsi, apie ką kalbama, bet aš pastebėjau, kad Edita ir Selvikas persimetė keliais žodžiais. Atrodė, kad jis ją ramina šypsodamasis ir plekšnodamas jai per petį. Po to jis leidosi nuvedamas į kambarį. Priešais duris atsistojo Telbotas su kažkokiu anglu, aiškindami reporteriams, kad Selviką ištiko mažas gastrito priepuolis, bet dabar jau viskas gerai.

Pasirodė Tumis, linktelėjo man ir paklausė:

- Ną, ką jūs pasakysite?

- Jis ir seniau sirgo.

- Taip, bet šiandien jis buvo mūsų pagrindinis oratorius. Mano nuomone, jam kažką pakišo.

- Turite galvoje nuodus?

- Nebūtinai. Yra ir kitokių priemonių, pavyzdžiui, stimuliatoriai.

- Atrodo, aš žinau būdą, kaip tai patikrinti. Aš svarstau, ar visa tai nebuvo surepetuota, - atsakiau.

- Tokia padėtis neturėtų jūsų džiuginti. Jau ką nusižiūrėję, jie ramybėje nepaliks.

- Jeigu jų neaplenks.

Tumio veidu nuslydo šypsenėlė.

- Beje, tai, ko gero, jus sudomins. Aš stebėjau Selviką. Jis keletą kartų į jus žvilgtelėjo, ir jo veidą iškreipė neapykanta.

- Aš pastebėjau.

- Prieš paskyrimą į JTO Selvikas vadovavo slaptajai policijai.

Jis nepasakė man nieko naujo.

- Telbotas taip pat jus stebėjo. Jūs žaidžiate pavojingą žaidimą, - palingavo galvą Tumis. - Ką darysite toliau?

Aš žvilgtelėjau į laikrodį. Buvo apie penkias.

- Dabar mums teks skirtis, - pasakiau jam. - Mano skambučio laukite viešbutyje.

Žemai, vestibiulyje, aš užėjau į telefono kabiną, susukau Korbineto numerį ir sekretorei pasakiau savo pavardę.

Iš pulkininko tono supratau, kad jis turi man naujieną. Jis pasakė:

- Mes patikrinome tą jūsų banknotą.

- Ir ką?

- Tikriausiai jie skubėjo ir padarė didžiulę klaidą. Dabar savo rankose turime įrodymą.

- Taip?

- Šis banknotas yra iš tų šimto tūkstančių dolerių, kuriuos rusai išsikeitė už rublius prieš JTO komisijos darbo pradžią.

- Velniai griebtų!

- Būtent. Tai suteiks mums šiek tiek veiksmų laisvės prieš oficialią valdžią. Tik nenueikite per toli. Kai įvykiai pasieks kulminaciją, leiskite žengti šiems ponams paskutinį žingsnį. Formaliai.

- Tai oficialus nurodymas?

- Čia negali būti oficialių nurodymų. Tačiau gražbyliauti teko ilgai, kol gavau šią nuolaidą.

- Dėkoju, pulkininke. Jei galėsiu kuo nors padėti, duokite žinią.

- Informuokite mane apie įvykių eigą, - pasakė jis ir padėjo ragelį.

Išėjęs iš kabinos įleidau į ją pagyvenusį poną su katiliuku, kuris mandagiai padėkojo. Už jo, nugara į mane, stovėjo kitas laukiantysis ir sklaidė užrašų knygelę.

Tai buvo Gregoris Gofta.

Jis davė ženklą, ir aš nusekiau jį link telefonų knygos stovo. Jis stovėjo, apsimesdamas, kad ieško joje numerio.

- Taigeri, pavojus, - pasakė jis nepraverdamas burnos ir tebesklaidydamas knygą.

- Iš kurios pusės?

- Rusai nori skubiai jus pribaigti, nes neleisite jiems ramiai užsiimti krize JTO. Šįvakar ambasadoje sušauktas skubus pasitarimas.

- Jūs užsiimate šiuo reikalu?

- Taip. Pagal ypatingą misterio Rendolfo instrukciją.

- Tikslas?

- Edita Kein. Ši užduotis man patinka, - jis nutilo, pravertė dar porą puslapių ir nusirašė numerį. - Ji pusryčiavo su Selviku prieš pusvalandį iki posėdžio. Jis užvažiavo jos pasiimti, o po to jie kartu atvyko į JTO.

- Turėkite tai galvoje: Selviko priepuolis tribūnoje buvo planuotas.

- Šios galimybės mes neatmetame, bet ligšioliniai jo priepuoliai atrodė visai natūralūs.

- Kur Edita dabar?

- Viršuje, kambaryje su Selviku ir kitais. Jie greitai veš jį namo. Priepuolis buvo lengvas, bet jam teks truputį pagulėti.

- Kodėl jūs su manimi susisiekėte?

- Vienas vengrų emigrantas tarp sovietų ambasados darbuotojų atpažino pavojingą agentą. Anksčiau jis buvo pavaldus Stoveckiui. Jo vardas Aleksis Mineris, vienu metu jis veikė Vengrijoje. Stefanas Midrosas galės jums daug apie jį papasakoti.

- Dėkoju už įspėjimą.

Gofta užvertė knygą ir nuėjo prie būdelės. Aš leidau jam išnykti, po to pakilau į viršų ir nuėjau link durų, prieš kurias Telbotas vis dar gynėsi atkaklaus reporterio.

Pagaliau šis išėjo. Tada aš priėjau prie anglo ir prisistačiau.

- Taigeris Menas, misteri Telbotai.

Jo žvilgsnyje blykstelėjo linksmos ugnelės.

- Girdėjau apie jus, sere. Kuo galėčiau padėti?

- Norėčiau pasikalbėti su mis Kein.

- Dabar ji užsiėmusi.

- Pasakykite jai, kad aš čia, ir ji tikriausiai išeis.

Pagalvojęs jis linktelėjo ir pasakė:

- Palaukite.

- Dėkoju, - atsakiau aš.

Edita išėjo. Ji atrodė susirūpinusi, pirštai nervingai gniaužė suknelę. Kaip visada, ji buvo graži, bet aiškiai bijojo: manęs, matančio ją kiaurai, arba viršininkų dėl padarytos klaidos.

- Sveika, Rondina! - pasakiau aš.

Jos šnervės suvirpėjo. Pastebėjusi mano šypseną ji nuleido akis.

- Misteris Telbotas sakė, kad nori su manimi pasikalbėti.

Apsidairiusi pastebėjo, kad mes ne vieni, aplinkui siuva žmonės, ir tai, atrodo, ją šiek tiek nuramino.

- Norėjau tave tik pagirti, Rondina. Viską įvykdei puikiai. Išrinkai patį geriausią momentą.

- Apie ką tu kalbi?

- Neapsimetinėk, mažyte, - aš nusišypsojau. - Šį vakarą aš surasiu tavo šeimininkų pėdsakus.

- Mano šeimininkų?

- Neapsimetinėk nesuprantanti. Pasikviečiau tave, kad įspėčiau. Pasirūpink, kad Bertonui Selvikui nieko neatsitiktų, nes užmokėsi už tai iš karto, be jokių atidėliojimų. Ar supratai mane?

Nespėjus jai atsakyti, už jos nugaros atsivėrė durys, ir ant slenksčio apsirodė Gretchen Lark.

- O, misteri Menai, laba diena...

- Sveiki, - atsakiau aš.

Žvilgtelėjusi į Editą ji pasakė:

- Misteris Selvikas nori pasikalbėti su tavimi, Edita.

Rondina tylėdama praslinko pro ją ir išnyko kambaryje. Aš paklausiau Gretchen:

- Kaip jis jaučiasi?

- Neblogai. Tai buvo senos ligos priepuolis... Gydytojai liepė jam gulėti, bet jis sunkiai paklūsta. Vėl ant kojų, nors stengiamės įtikinti jį, kad pagailėtų savęs. Tai bus nelengva.

- Įsivaizduoju.

Ji pažvelgė į mane iš nustebimo pakėlusi antakius.

- O ką jūs čia veikiate?

- Aš tik žiūrovas.

- Bet čia patekti ne taip lengva.

- Ranka ranką plauna. Sakykite, ar Selvikas turi gydytoją?

- Taip, jis čia.

- Na, tada viskas gerai, - aš padariau pauzę ir nevienareikšmiai šypsodamasis tyliai paklausiau: - Kada mes pasimatysime?

- Jūs atėjote čia sužinoti būtent šito?

- Vyro niekas nesustabdys.

Ji linksmai nusijuokė.

- Paskambinkite man po darbo. Gal ką nors sugalvosime.

Aš linktelėjau, ir ji grįžo į kambarį. Norėjau su ja pasimatyti, bet ne tuo tikslu, kurį nurodžiau. Man reikėjo sužinoti gydytojo diagnozę, o Gretchen, buvusi medicinos sesuo, galėjo tai paaiškinti tiksliai.

Lauke anksti sutemo. Dangų vėl aptraukė debesys, artėjo lietus. Rytų horizontas pavojingai rausvėjo, tolumoje griaudėjo perkūnas.

Įsėdęs į taksi nuvykau į metro stotį Aštuntojoje gatvėje. Likus penkioms minutėms iki šešių, nusileidau žemyn ir įėjau į telefono būdelę. Be kelių sekundžių šeštą alkūne nuleidau svirtelę žemyn, palaukiau, kol pasigirs skambutis, ir alkūnę patraukiau.

Kitame laido gale pasigirdo žemas Evanso iš mūsų biuro Niujorke baritonas. Pasakiau savo slaptažodį, ir jis pranešė:

- Dėl Vidoro Čario turime tik vieną parodymą, gautą iš kino teatro, kuriame rodomi filmai užsienio kalbomis, kasininkės.

- Būtent kokį?

- Ji pastebėjo vieno žiūrovo, pirkusio bilietą, ranką su sužalotu rodomuoju pirštu. Kitoje rankos pusėje - raudonas randas. Pradžioje jai pasirodė, kad žmogus rodo į ją pirštu, bet po to ji suprato, kad pirštas tiesiog nesilanksto.

- O pats žmogus?

- Ji pastebėjo tik ranką.

- Kad nors kokį kabliuką.

- Šįvakar tame kino teatre prasidės rusų filmų demonstravimas, kuris truks tris dienas. Antrą savaitės pusę bus rodomi lenkų, vengrų ir graikų.

- Gerai, aš tuo užsiimsiu, - pasakiau.

- Yra dar šis tas.

- Taip?

- Šiandien skambino Piteris iš Londono. Jie patikrino Keinų šeimą ir nerado nieko įtartino. O ištirti žuvusius šeimos narius buvo nelengva. Žmonės natūraliai vengia kalbėti apie mirusiuosius. Vis dėlto pavyko rasti karo draugų iš Vernono eskadrilės, mačiusių, kaip žuvo Džonas. Jis numušė devynis lėktuvus, gavo daug apdovanojimų. Džonas buvo grandies vadas. Jį numušė prie Duvro. Lavonas surastas, atpažintas ir palaidotas šeimyniniame Keinų rūsyje. Apie Dianą Kein pavyko sužinoti nedaug. Ji gavo įprastą savo luomui išsilavinimą, bet buvo gana aikštinga mergaitė, ko nemėgstama prisiminti. Karo metais savanore įstojo į moterų pagalbinį korpusą. Jos buvusios draugės tvirtinimu, ji taip pasielgė dėl to, kad mėgo nepriklausomybę ir nuotykius. Ji atsidūrė tarp septyniasdešimties moterų, žuvusių dokuose vokiečių antskrydžio metu.

- Ar žinote, koks tas moterų korpusas?

- Ne. Tada jis nebuvo oficialus. Jos surinko pinigų ir dokuose įrengė darbininkų valgyklą. Džonsonui pavyko rasti darbininką, tuo metu dirbusį uoste. Jis pasakė jam vieną įdomią detalę: šios moterys karui aukojo ne tik savo laiką. Jų patriotizmas buvo toks didelis, kad jos intymiai bendravo su tais, kuriuos aptarnavo. Tai svarbu?

- Mums gal ir ne, - pasakiau aš. - Bet šeimai, kuriai moters garbė aukščiau visko, svarbu. Galėjo būti taip, kad jie apsidžiaugė, jai mirus... Dėl visa ko duokite ataskaitą centrui.

- Jau daviau. Jums dar ko nors reikia?

- Kol kas ne.

- Puiku. Tiesa, yra šiokių tokių permainų. Ernis Bentlis persikėlė į mansardą, kur anksčiau gyveno Koldvelas. Žinote adresą?

- Taip.

- Mes reorganizuojamės, ir dabar viskas eis per jį. Jis taip pat rūpinsis specialia ginkluote. Telefono numeris tas pats.

- O'key. Ir labai ačiū.

Aš pakabinau ragelį.

Taigi mes aptikome pėdsakus. Svetimšalis užsienyje nusprendė pasižiūrėti filmą gimtąja kalba. Tuo jis pažeidė savo profesijos taisykles, bet tėvynės ilgesys pasirodė stipresnis.

Tokią pat klaidą padarė Dilindžeris ir sumokėjo už ją gyvybe.

Paskambinau į viešbutį Tumiui ir pasakiau, kad ruošiuosi į pasalą kino teatre. Paprašiau, kad viešbutyje lauktų mano nurodymų. Tumiui nepatiko, kad vykstu vienas, bet taip jau aš įpratęs. Pirmą šūvį norėjau iššauti pats. Paprašiau jo pasėdėti mano kambaryje, jei kartais paskambintų Votfordas ar Rendolfas, ir pažadėjau kartkartėmis paskambinti.

"Grenoblio" kino teatre programa prasidėdavo 9.30, o kasa atsidarydavo prieš pusvalandį, taigi turėjau dar keturiasdešimt penkias minutes laiko. Nusprendžiau, kad prasidėjus seansui iš karto sėsiu į paskutinę eilę. Jei Čaris ateis, jis kaip ir aš nerizikuos pereiti tarpueiliu. Taigi viskas priklauso nuo to, kuris kurį pastebėsime pirmas.

Kad nesusidurčiau su bendrininku, kurį Čaris galėjo pasiųsti prieš ateidamas, išėjau iš kino teatro, sėdau į taksi ir nuvažiavau į Grinvič-Viledžą. Prie Gretchen namo paprašęs vairuotojo palaukti, pakilau į jos butą ir pasibeldžiau.

Man niekas neatsakė, bet už durų tyliai grojo radijas. Pasukęs rankeną pravėriau duris ir pašaukiau ją, pagalvojęs, kad ji vonioje. Bet niekas neatsiliepė. Aš įėjau. Svetainėje šviete viena lempa, o šalia sieninio šviestuvo stovėjo įjungtas radijas.

Greičiausiai ji buvo išėjusi apsipirkti, bet man nesinorėjo laukti. Pakėliau Selviko portreto uždangą ir pastebėjau, kad prie jo dirbta. Po to grįžau į taksi.

Tuo tarpu atsidarė "Grenoblio" kasa, ir per langelį padavęs du dolerius, gavau bilietą ir grąžą. Tamsoje radau vietą, iš kurios matėsi įėjimas, ir įsitaisiau su paruoštu pistoletu.

Po dvidešimties minučių salė buvo pilna, bet Čaris neatėjo. Aš pasižiūrėjau filmą nesuprasdamas nė vieno žodžio.

Per pertrauką tarp seansų išėjau į fojė ir dar kartą peržvelgiau įeinančią publiką, bet nepastebėjau nė vieno panašaus. Kad būčiau tikresnis, palaukiau dar dešimt minučių ir išėjau iš kino teatro.

Taigi pėdsakai dingo. 24-ąja gatve žingsniavau pėsčias, kad po nesėkmės aprimčiau. Dirbančio tokį darbą nervai turi būti stiprūs.

Iš vaistinės paskambinau Tumiui ir atitraukiau jį nuo televizoriaus. Jis pranešė, kad Rondina su Telbotu buvo restorane, o po to taksi parvažiavo namo. Telbotas grįžo į ambasadą ir, atrodo, iš ten neišėjo. Editos butą stebi dvi grupės agentų: pastato viduje ir šalia jo.

Šis pranešimas gautas prieš pusvalandį, taigi ji greičiausiai niekur nespėjo išeiti. Tumio paprašiau likti savo poste. Jis neprieštaravo. Visą vakarą kaupęsis lietus dabar ėmė lyti. Tumis turėjo pranešti Martinui Greidžiui apie neįvykusį mano susitikimą su Čariu ir sužinoti, ar verta pabandyti dar. Man reikėjo kategoriško įsakymo.

Dabar atėjo laikas veikti rimtai.

Seklius, stebėjusius Rondinos butą, aptikau gana greitai. Mielai pasiųsčiau juos į kvalifikacijos kėlimo kursus. Prie namo abu sekliai buvo gana seni. Vienas iš jų rūkė mašinoje su pakeltais stiklais, o kitas nuo lietaus slėpėsi praėjime. Gali būti, kad už tai jis susimokės gyvybe.

Trečias stypsojo aikštelėje aukštu žemiau Rondinos buto, vaidindamas, jog laukia lifto. O iš tikrųjų jis nenuleido akių nuo kabinos, stebėdamas, kokiame aukšte ji sustos. Tačiau šį kartą jam nepavyko. Turėjau šešis kartus pasikelti ir nusileisti, kad susukčiau jam galvą, o po to pakilau į Rondinos butą laiptais.

Nuspaudžiau skambučio mygtuką.

- Kas ten? - suskambo jos balsas.

- Taigeris, brangioji, - atsakiau aš.

Rondina nesvyruodama atidarė duris. Ji stovėjo su baltu chalatu, švytinti ir nuostabi. Kiekvienas jos kūno išlinkimas dvelkė moteriškumu.

- Ar galima įeiti? - paklausiau aš.

- Žinoma.

Rondina nusišypsojo. Aš vėl grįžau į praeitį prieš dvidešimtį metų. Vėl buvau tuo žmogumi, kurį savo šypsena ji galėjo išvesti iš proto.

Ji laukė reakcijos, bet aš susitvardžiau. Kitas mano vietoje būtų nukautas, bet aš buvau baigęs Rondinos mokyklą, todėl nepažeidžiamas. Aš tik pasakiau:

- Dėkoju, mažyte, - ir įėjau.

Uždariusi duris ji nusekė mane į svetainę. Iš grotuvo šį kartą skambėjo Vagneris - meilės ir mirties tema. Labai tiko.

Ji atrodė pavargusi. Juodi ratilai po akimis, raukšlės šalia lūpų rodė tikrą amžių, ir aš susigriebiau begalvojąs apie jausmus, kuriuos laikiau seniai mirusiais.

Skrybėlę ir apsiaustą pasidėjau ant kėdės, atsisėdau sofos kampe ir ištiesiau kojas. Jos elgsenoje atsispindėjo nervingumas, ji nuėjo prie baro stengdamasi tai nuslėpti.

- Išgersi?

- Kodėl gi ne?

- Škotiško?

- Mažyte, tiek kartų gaminai man gėrimus, kad galėtum prisiminti, ką aš geriu. Mano skonis nuo tada nepasikeitė. Paprasto viskio ir imbierinio alaus, nestiprus mišinys.

Rondinos žaidimas buvo nepriekaištingas, bet neturėjo prasmės. Mes buvome vieni.

- Kaip jaučiasi tavo misteris Selvikas?

Ji padėjo taurę ant stalo.

- Jis atsigavo. Pirmadienį pradės dirbti kaip paprastai.

- Girdėjau, pusryčiavai su juo.

Ji žvilgtelėjo į mane.

- Tau nepatinka?

- Galbūt, - paėmiau taurę ir paragavau gėrimo. Jis buvo sumaišytas teisingai. - Priepuolis prasidėjo pačiu netinkamiausiu momentu.

Ji paniuro, berods, manęs nesupratusi.

- Tokie priepuoliai pasitaikydavo jam ir anksčiau.

- Ir visada prieš juos kartu pusryčiaudavote?

Ji suprato, kurlink suku, ir taurė sudrebėjo jos rankoje. Aš pakeičiau temą, dar nespėjus jai rasti tinkamo atsakymo.

- Mes gavome informaciją apie Dianą Kein. Ar tau įdomu, ar ir taip viską žinai?

Ji suakmenėjo. Taurė iškrito iš jos rankų ir sudužo. Grindimis prie manęs atslydo gabaliukas ledo, ir aš paspyriau jį koja. Rondinos veidas mirtinai išbalo.

Nesugebėjau nuslėpti džiugios šypsenos.

- Per ją tu ir patekai į Keinų šeimą. Lieka išsiaiškinti tik viena, mažyte: kur tikroji Edita Kein? - Rondina tylėjo. - Aš pats atsakysiu į šį klausimą. Galbūt tikroji Edita Kein kur nors įkalinta. Bet aš lažinčiausi, kad ji nebegyva. Tu mėgsti sunaikinti pėdsakus. Visas rekomendacijas davė žmonės, pažinoję Editą vaikystėje, o ne suaugusią. Padėjo Keinų šeimos reputaciją, niekas negalėjo pagalvoti, kad Keinų šeimos narys gali būti įtartinas. Jei ši istorija paklius į laikraščius, ji pražudys Keinus.

Rondinos rankos taip drebėjo, kad ji vos benulaikė cigaretę. Iš kišenės išsiėmiau reklaminę savo viešbučio degtukų dėžutę, pridegiau ir numečiau degtukus ant stalo. Ji giliai užsitraukė ir pasistengė susitvardyti.

- Taigeri, tu apsirinki.

- Ne, mano džiaugsme.

- Tu negali...

- Palauk artimiausių įvykių ir įsitikinsi.

Ji dar kartą užsitraukė, užgesino cigaretę, sugavo mano žvilgsnį, įdėmiai pasižiūrėjo man į akis ir ankstesnės Rondinos tonu šaltai nukirto:

- Aš neleisiu, kad tu sumaišytum Keinų pavardę su purvais.

- Ir kaipgi tu tai padarysi? Su Vidoro Čario pagalba?

Ji ilgai tylėjo, po to jos veide šmėstelėjo užuojautos šešėlis. Pagaliau ji ištarė:

- Ak tu kvailuti.

- Rondina, aš visada gerbiau tavo sugebėjimus. Tu žinai visas amato gudrybes ir visus subtilumus. Bet šįsyk tu prašovei pro šalį. O nuo šitokio tono aš apsidraudęs.

- Taigeri...

- Prieik prie manęs, Rondina. Noriu, kad žaistum iki galo. Prisimeni paskutinį mūsų pasibučiavimą - pasibučiavimą su mirtimi? Prieik, noriu žinoti, kokio skonio tavo bučiniai dabar.

Rankomis ji mėšlungiškai įsikibo į kėdės atlošą, o akys žybtelėjo.

- Noriu žinoti, ar tavo bučiniai nepasikeitė po to, kai tu garbingai šeimai pridarei tiek nelaimių ir nužudei niekuo nekaltą kūdikį. Noriu žinoti, ar tavo bučiniai neturi mirusiųjų dėl tavo kaltės prieskonio. Prieik, Rondina.

Ji automatiškai pakilo ir sustingo nejudėdama, lyg įtemptas lankas.

- Prieik arčiau, brangioji, - pasakiau aš. - Aš visada nešiojuosi pistoletą, kaip ir anksčiau. Gal tau pavyks nutaikyti patogų momentą, ištraukti jį ir iššauti man į krūtinę.

Žinojau, kad šypsausi, nes jaučiau, kaip įsitempia lūpos, apnuogindamos dantis.

Tada Rondinai kažkas atsitiko. Tai prasidėjo nuo akių. Pamažu dingo įtampa, ir ji tapo ankstesne Rondina, kurią aš gerai pažinojau, - mylima, geidžiama, neapkenčiama. Ji vėl susivaldė ir pasijuto padėties šeimininkė. Lėtai ir pasitikėdama savimi ji priėjo prie manęs, o jos chalatas plaikstėsi su kiekvienu žingsniu, atidengdamas kojas. Švelni šviesa išryškino nuostabią figūrą.

Sėdėjau ant sofos ir žiūrėjau, stengdamasis atspėti jos mintis. Tai nebuvo sunku.

Ji sušnibždėjo:

- Taigeri, pasakyk, ar labai mane myli?

Aš neįspėjau jos minčių. Ji pradėjo naują gundymo etapą.

- Labiau, nei tikiesi, - atsakiau aš. Daugiau nesišypsojau. Mano kūnas įsitempė, o balsas skambėjo kimiai ir labai garsiai.

- Kažkada dėl manęs būtum padaręs viską.

- Tai buvo seniai. Dabar tau galiu padaryti tik viena - nušauti.

- Jei... tikrai taip... tai ar nepadarytum man dar vieno dalyko?

- Ne.

Ji atsiklaupė ant sofos šalia manęs, po to slystelėjo taip, kad jos keliai prigludo prie mano kojos. Chalato iškirptė atidengė gilų griovelį tarp krūtų.

- Prašau, išklausyk manęs, - su paperkančiu paprastumu pasakė ji.

- Kodėl?

- Todėl, kad tu mane myli.

Aš pastūmiau jos kelius į šoną.

- O tu? Pasakyk man, ar tu mane dar tebemyli?

- Dar?

- Tu taip puikiai mokėjai kalbėti apie meilę, brangioji. Kai gulėdavau greta tavęs ir klausydavausi tavo balso, mano viduje viskas tirpo. Kur mes besimylėdavome - šiene ar lovoje, tu visada kartodavai, kaip be galo mane myli. Pasakyk man tai dar kartą. Noriu žinoti, ar išliko tas tonas.

- Aš pamilau tave iš pirmo žvilgsnio.

- Tu kartoji tą patį, Rondina. Sugalvok ką nors naujo.

Ji lėtai pakėlė ranką ir pirštais švelniai palietė mano veidą.

- Aš myliu tave, Taigeri, - pasakė ji.

Ši frazė prasiskverbė į mano sielą, ir ji sunerimo. Rondina tai suprato, o aš ėmiau savęs neapkęsti už bundančius manyje šiltus jausmus, nes būtent juos dvidešimtį metų beviltiškai stengiausi numarinti.

- Ar galiu dabar paprašyti?

Aš nutylėjau, o ji pasakė:

- Palik ramybėje Keinų šeimą.

- Žudikai nesikeičia, - pasakiau aš.

Jos veidas liko ramus, tik akyse atsirado nauja išraiška.

- Tai tiesa.

Norėjau ją sulaikyti, bet negalėjau. Primerkusi akis ji palinko prie manęs, suėmė veidą rankomis ir prigludo lūpomis prie burnos, liežuviu įveikdama mano lūpų pasipriešinimą. Aš suspaudžiau jos pečius, ir praeitis sugrįžo. Chalatas nuslydo nuo jos pečių, ir aš pajutau ją prie savo krūtinės dejuojančią, dūstančią nuo aistros.

Mane užvaldė buvę jausmai, ir aš supratau, kad negaliu jiems priešintis. Mane išgelbėjo pati Rondina. Uždususi ji sustingo ir staiga griežtais judesiais pabandė išsivaduoti iš mano glėbio. Jos akyse atsispindėjo baimė ir kažkoks kitas jausmas, nors aš taip ir nesupratau, koks. Aš paleidau ją, ir ji užsitraukė ant pečių chalatą. Sugniaužusi jo atvartus ji trūkčiojančiu balsu ištarė:

- Man labai gaila... iš tiesų...

Man nebeliko nieko kito, tik šyptelėti. Komedija užsitęsė pernelyg ilgai. Naujas vaidinimas velniškai nusisekęs, tačiau vis

tie patys seni triukai. Aš tik buvau nustebintas, kad ji nė nebandė ištraukti mano pistoleto.

Aš atsistojau, pasiėmiau skrybėlę, apsiaustą ir nusišypsojęs jai pasakiau:

- Greitai, Rondina, tau teks už viską sumokėti. O kol kas - iki.

Eidamas link durų aš jaučiau jos žvilgsnį ir suvokiau, kad dabar esu puikiausias taikinys, bet žinojau, kad Rondina neišdrįs šauti.

Gatvėje lietus tiesiog pliaupte pliaupė. Visos pro šalį važiuojančios mašinos buvo užimtos, ir aš patraukiau į viešbutį pėsčiomis. Praeitą sykį šiame kelyje man pasitaikė sutikti porą nekviestų pakeleivių, iš kurių du aš nušoviau. Galbūt šį kartą viskas bus kitaip.

Pasiekęs Brodvėjų kiaurai peršlapau, tad užsukau į barą apdžiūti ir sušilti. Po pusvalandžio sėdau į taksi ir nuvažiavau į viešbutį.

Aš pasibeldžiau į savo kambario duris, kur manęs laukė Tumis. Jis neatsakė, ir aš nusprendžiau, kad užsnūdo. Atsirakinęs duris savo raktu, įėjau, užžiebiau šviesą ir pamačiau, kad jis guli ant lovos kniūbsčias. Tačiau jis nemiegojo. Jo pakaušyje matėsi maža skylutė, o ant baltos paklodės buvo pasklidusi didžiulė raudona dėmė. Aš iš karto supratau, kaip tai įvyko.

Švarus darbas, Rondina, pagalvojau. Degtukai su mano viešbučio adresu, kuriuos neapdairiai palikau ant jos stalo, skambutis žudikui Vidorui Čariui, gerai nutaikytas begarsio pistoleto šūvis per pravertas duris - ir darbas atliktas. Jei ne viena detalė. Žudikas negalėjo matyti aukos veido, nes Tumis gulėjo kniūbsčias. Tai buvo mano kambarys, lovoje gulėjo vyras, vadinasi, ten turėjau būti aš. Vargšas Tumis.

XII

Viešbučio telefonistas buvo pagyvenęs ligotas žmogus. Jis pasakė, kad neseniai man skambino vyriškis ir klausė mano kambario numerio. Pasakęs numerį telefonistas norėjo sujungti, bet šis padėjo ragelį. Portjė taip pat negalėjo pasakyti nieko

įdomaus: visą vakarą jis buvo užsiėmęs ir nestebėjo įeinančiųjų ir išeinančiųjų.

Grįžęs patikrinau kambarį, bet nieko neradau. Kulkos ekspertizės duomenis gausiu vėliau.

Bet šį tą vis dėlto radau. Tumio švarko kišenėje aptikau du laiškus, persiųstus iš senojo viešbučio. Pirmajame buvo pranešimas, kad pas juos iš Mechiko atvežtas mano lagaminas, antrasis - nuo vokiečių chirurgo, plastinių operacijų specialisto. Jis rašė, kad nufotografuota moteris niekada nebuvo jo pacientė, bet jis ją pažįsta. Tai Rondina Lund, su kuria susipažino per karą. Berods, ji mirusi, bet apie tai žinąs tik iš gandų.

Ką gi, aš galiu informuoti jį tiksliau.

Pirmas mano skambutis buvo Martinui Greidžiui, antrasis - Tomui Votfordui. Pastarasis norėjo, kad palaukčiau, kol atvažiuos jo žmonės, bet aš atsisakiau. Pasakęs, kad paskambinsiu dėl smulkesnių žinių apie žmogžudystę ir kulką, padėjau ragelį. Neturėjau laiko dalyvauti įprastinėse policijos procedūrose. Be to, jei į šią bylą įsikiš Cholas Rendolfas, bus daug bereikalingų komplikacijų.

Susikroviau kuklią savo mantą, nusileidau žemyn ir susimokėjau, nenurodydamas jokio adreso. Už trijų kvartalų įėjau į mažą komivojažierių viešbutį ir išsinuomojau kambarį Frenko Vilsono iš Memfio, Tenesio valstijos, vardu.

Nors buvo vėlu, paskambinau Stefanui Midrosui ir jį pažadinau.

- Klausau, - piktai pasakė jis.

- Kalba Taigeris Menas. Atleiskite, kad prikėliau, bet reikalas labai svarbus.

- Nesijaudinkite, viskas gerai.

- Nenoriu su niekuo kontaktuoti, todėl prašau jūsų tai padaryti už mane.

- Žinoma.

- Jūs žinote, kaip susisiekti su Gregoriu Gofta?

- Dabar jis namie. Neseniai su juo kalbėjausi.

- Gerai. Tegul jis man sužino Aleksio Minerio adresą. Tai užsienio ambasados bendradarbis.

- Tas Mineris ne tik ambasados bendradarbis, - nutraukė mane Midrosas. - Jis labai pavojingas.

- Žinau. Jei jo dabartinis darbas tik kaukė, jis veikia ne vienas, o kartu su kitais žmonėmis. Gal jis ir yra ta grandis, kurios aš ieškau.

- Aš pažįstu šį žmogų nuo Vengrijos laikų, - pasakė Midrosas. - Jis labai pavojingas ir nesibjauri jokiomis priemonėmis, bet šiuo momentu, kaip ambasados darbuotojas, naudojasi diplomatinės neliečiamybės teise, ir daugiausia, ką galima padaryti, - paskelbus persona non grata, išsiųsti jį iš šalies.

- Galima ir dar kai ką padaryti.

- Būtent?

- Palaidoti jį čia.

Patylėjęs Midrosas prakalbo linksmesniu balsu:

- Linkiu sėkmės, sere. Pasistengsiu jums padėti, kaip sugebėsiu. Tuoj pat perduosiu jūsų prašymą.

- Paskambinsiu jums vėliau, - pasakiau ir padėjau ragelį.

Turėjau pamiegoti. Daug įspūdžių, šis tas dar laukė, todėl reikėjo išlaikyti sportinę darbo formą. Užsirakinęs duris užtraukiau užuolaidas ir griuvau į lovą.

Apgalvodamas būsimus savo veiksmus užsnūdau su pistoletu rankoje.

Dešimtą valandą nusiprausiau po dušu, nusiskutau, apsirengiau ir paskambinau Stefanui Midrosui. Be jokios įžangos jis davė man Aleksio Minerio adresą.

- Jis gyvena 16-oje gatvėje, 1149-ame name, virš itališkų delikatesų parduotuvės. Name yra keturi išėjimai: į gatvę, ant stogo ir du - per rūsį ir šonines gatveles. Gofta įspėjo, kad reikia saugotis. Šis žmogus - savo amato meistras.

- Aš - taip pat.

- Jums reikia pagalbos?

- Kol kas ne. Vėliau pranešiu.

- Mūsų organizacija didelė, misteri Menai. Veikiame neoficialiai, bet mano žmonėmis galite pasitikėti: tokiuose darbuose jie labai patyrę.

- Aš dėkoju už pasiūlymą, bet manau, kad jūsų žmonių man neprireiks.

- Suprantu.

Aš padėjau ragelį, pasikartojau adresą, įsidėjau į dėklą pistoletą ir pasiėmęs apsiaustą bei skrybėlę išvykau į inspekciją.

Namas buvo vidutinis, neseniai suremontuotas, kad butai būtų brangesni. Apėjęs kvartalą įsitikinau, kad dauguma gyventojų - slavai, vokiečiai ir italai.

Po to paskambinau Čarliui Korbinetui. Nespėjus nieko paprašyti, jis pranešė, kad Rendolfas ir Votfordas būtinai norėjo su manimi pasišnekėti, bet po ilgų įkalbinėjimų jam pavyko juos įtikinti, kad man ir toliau būtų leidžiama veikti laisvai.

Aš Čarliui pareiškiau, kad man reikalingas uniformuotas miesto priešgaisrinės apsaugos tarnautojas, kuris palydėtų mane į tą namą kaip inspektorių, ir aš galėčiau nepastebimai jį apžiūrėti. Šio žmogaus lauksiu po valandos prie artimiausio kampo. Pulkininkas mane suprato, pažadėjo padėti ir prisakęs būti atsargiam palinkėjo sėkmės.

Apie dvyliktą valandą prie kampo sustojo raudona gaisrinė. Už vairo sėdėjo jaunas vaikinas, o penkiasdešimtmetis keleivis panėšėjo ne tiek į gaisrininką, kiek į policininką. Tačiau jo rankos ir veidas buvo randuoti nuo apdegimų. Linktelėjęs jis prisistatė kaip kapitonas Merėjus ir paklausė, kas nutiko.

- Reikia apžiūrėti 1149 namo išėjimus į 16-ą gatvę, - pasakiau aš.

- Bet mes ten buvome praėjusią savaitę.

- Nueisime dar kartą.

Jis gūžtelėjo pečiais.

- Name pavyzdinė tvarka. Labai geras jo valdytojas.

- Vis dėlto pasižiūrėsime.

- Ar galiu užduoti vieną klausimą?

- Taip.

- Nurodymas apžiūrėti atėjo iš aukščiau, ar ne? Policijos byla?

- Panašiai.

Jis nusišypsojo ir linktelėjo.

- Aišku. Kaip dirbsime?

- Kaip paprastai. Svarbiausia, kad neišsigąstų gyventojai ir valdytojas.

- Nesirūpinkite. Mes dažnai šitaip tikriname.

Privažiavome 1149 namą. Čia sutikome policijos mašiną. Mes tarsi prabėgomis pasisveikinome. Gatvėje niekas neatkreipė į mus dėmesio. Policininkai ir gaisrininkai šioje gatvėje svečiuodavosi dažnai.

Valdytojas, senyvas italas, gyvenęs rūsyje, taip didžiavosi savo pareigomis, kad dievino dažnus inspektavimus. Šypsodamasis ir tarškėdamas apie pastato švarą ir saugumą jis pavedžiojo mus po visą namą ir tiesiog nušvito, kai Merėjus prie 1149 parašė pliusą.

Šiai komedijai teko sugaišti dvi valandas, bet aš pamačiau viską, ką norėjau. Keturi aukštai naudojosi vienu liftu, laiptinė siekė stoginę, ant namo sienų buvo metalinės gaisrinės kopėčios.

Mes jas visas patikrinome. Besikepurnėdamas šalia Minerio buto žvilgtelėjau per langą. Jo nebuvo namie, kaip ir buvo sakęs valdytojas. Ant virtuvės stalo stovėjo du tušti viskio buteliai, vienas puspilnis ir keturios taurės.

Merėjus užpildė savo žurnalą, uždavė kelis įprastinius klausimus ir mes išėjome.

Mašinoje jis paklausė:

- Patenkintas?

- Taip, dėkoju.

- Ar galiu dar kuo nors jums padėti?

- Kol kas ne. Kur vykstate?

- Grįšiu budėti. Ar jus kur nors nuvežti?

Aš pasakiau, kur. Tai buvo netoli. Man reikėjo atsakymų į kai kuriuos klausimus. Gal Gretchen Lark atsakys.

Ji buvo apsivilkusi dažais ištepta plačia palaidine iki kelių. Kairėje rankoje laikė paletę, dantyse spaudė teptuką, dešine atidarė man duris. Pamatęs šį reginį taip įsikvatojau, kad jai vos neiškrito teptukas.

- Na ir staigmena, Taigeri.

Jos palaidinė buvo užsegta tik dviem vidurinėmis sagomis, ir iš boluojančios odos baltumo aš supratau, kad po palaidine ji daugiau nieko neapsivilkusi.

- Bohema iki kaulų smegenų. Tai man patinka.

Ji sumišusi nusišypsojo, nužvelgė save, ir atrodė, kad nežino, kur dėti rankas. Galų gale, nusibraukusi nuo veido plaukus, judesiu pakvietė užeiti.

- Nežiūrėk į mane. Aš nelaukiau svečių.

- Atrodai nuostabiai.

Ji triuškinančiai žvilgtelėjo per petį.

- Vyrai!

Paskui terpentine išskalavo teptuką, jį nušluostė ir padėjo ant stalo prie kitų, šalia molberto.

Priėjau ir pažvelgiau į portretą. Bertonas Selvikas atrodė kaip tikras britų liūtas - išdidus, orus, veržliu žvilgsniu ir ryžtingu smakru.

- Tau patinka?

- Atrodo šiek tiek pervargęs ir ligotas.

Gretchen susiraukusi pasitraukė kelis žingsnius, pasižiūrėjo į portretą, pastūmė molbertą, kad pasikeistų apšvietimas, ir susimąsčiusi linktelėjo.

- Tu teisus. Čia aš apsirikau. Mano klaida - realizmas. Kaip tu manai, ar verta tęsti?

- Dieve mano, aš ne dailininkas. Bet jei portretas skirtas jo žmonai, tavimi dėtas jį šiek tiek pagražinčiau.

- Nebloga mintis.

- Kaip jis jaučiasi?

- Daug geriau.

- Kas gi jam nutiko?

- Kaip jau esu tau sakiusi, jo skrandyje žaizda. Pernai jam pašalino tulžies akmenis. Tikram gydymuisi nelieka laiko. Jis visas prikimštas vaistų... Jei neprieštarausi, aš apsirengsiu.

- Man šitaip labiau patinka, - pasakiau šypsodamasis.

Ji nusivaipė, pavadino mane pasileidėliu ir dingo miegamajame.

Šalia kėdės, kurioje pozavo Selvikas, stovėjo stalas, ant kurio pastebėjau nedidelę dėžutę ir atidariau ją. Tai buvo Selviko vaistinėlė. Joje tilpo apie tuziną flakonų ir dėžučių su įvairiomis tabletėmis, kapsulėmis ir žirneliais.

Iš miegamojo pasirodė Gretchen su sijonu ir megztiniu, dvelkdama terpentinu ir "Chanel Nr. 5". Parodžiusi atvirą dėžutę ji pasakė:

- Supratai, apie ką aš? Jis sėdi ir valgo juos kaip saldainius.

- Daktarai žino, ką daro, - pasakiau aš.

Ji susiveržė diržą ir išlygino sijoną ant klubų.

- Kažkada aš dirbau medicinos sesele, - ji nusijuokė. - Keista, bet man visada norėjosi išbandyti viską. Aš buvau gera seselė, bet tai man greitai nusibodo. Atrodo, ilgai aš niekur neužsibūnu.

- Galėtum pabandyti ištekėti. Tai tau turėtų patikti.

- Galbūt vėliau, Taigeri. Šis tas dar neišbandyta, ir nors esu moteris, norėčiau pažinti gyvenimą, kol neatsistojau prie nešvarių indų kriauklės, - ji pasisukiojo ant besisukančios kėdės. - Taigi ką mes dabar veiksime? Šiandien šeštadienis, be to, aš alkana. Užuomina aiški?

- Eime, papietausime, - pasakiau aš.

- Kur?

- Na, į tą restoraną su egzotišku meniu.

- O, ten, kur buvome praėjusį kartą?

- Dieną ten pasirodymų nebūna, bet maistas geras.

Mums atėjus į restoraną, Delo dar nebuvo, bet mus įleido Džo Stounas, pasveikindamas plačia šypsena, o Gretchen - dar ir švilptelėjimu. Stounas vertėsi slėpdamas vogtus daiktus, ypač brangiuosius akmenis, be to, gaudė narkotikų pirklius. Ypač nekentė heroino, nuo kurio mirė jo žmona. Jis nužudė "Stūmiką", tiekusį jai narkotikus, bet šiuo kerštu nepasisotino. Policijoje jis turėjo gerą vardą, todėl jam daug ką atleisdavo.

Rekomendavęs šiandieninius patiekalus jis užleido vietą padavėjui. Kai susėdome už stalo, Stounas vėl priėjo ir pasakė turįs šį tą pranešti, leisdamas suprasti, kad tai ne moterims. Atsidususi Gretchen mane paleido.

Bet tai neturėjo nieko bendro su seksu. Kabinete manęs laukė Delas. Uždaręs duris jis pasakė:

- Taigeri, turiu jums žinią apie žmogų sužalotu pirštu. Jį matė.

- Kur?

- Netoliese. Kvartale tarp 4-osios ir 14-osios gatvių.

- Kas jį pažino?

- Du žmonės. Laikraščių pardavėjas atpažino ranką. Tas žmogus pirko pas jį užsienietišką laikraštį. O smulkus narkotikų prekeivis Martis Lemanas visai atsitiktinai pardavė jūsų žmogui tris kapsules heroino. Martis matė jį tik vieną kartą, ir prietemoje. Šie duomenys jums padės?

- Taip. Jie tinka. Svarbu, kad šis žmogus - narkomanas.

- Taip. Saugokitės, Taigeri, - tokie žmonės pavojingi.

Kai grįžau pas Gretchen, ji įgėlė:

- Na ir kaip ji?

- Nesusipratimas, - pasakiau aš. - Visai kitas reikalas. Valgykime - man reikės eiti.

- Galėsiu eiti su tavimi?

- Ne!

- Kodėl?

- Turiu reikalų. Sandėriams moterys trukdo.

- Aš dar tave pamatysiu?

- Galbūt.

- Kada?

Aš pakviečiau padavėją ir mokėdamas pinigus paklausiau:

- Tu tikrai nori mane dar kartą pamatyti?

Jos akys padūmavo, o lūpose pasirodė švelni šypsena.

- Žinoma, Taigeri. Man pačiai keista, bet jaučiu, kad iki tavęs mano gyvenime nebuvo nieko tikro. Nuo tada, kai mes susipažinome... na, aš jaučiuosi visai kitaip.

- Šitaip nejuokaujama. Man labai gaila, jei tu juokauji.

- Negąsdink manęs.

Pasijutau ramiai ir lengvai. Jei jau nėra ateities su Rondina, o jos niekada iš tikrųjų nebuvo, tai vis tiek, su kuo ji bus. Galbūt su Gretchen Lark, kas žino? Kol kas lenktynės nebaigtos, vėliava nenuleista.

- Tu manęs neišduosi?

- Kaip tu galėjai pagalvoti?

- Bent jau pasistenk.

Aš atsilošiau ir ėmiau ieškoti žodžių.

- Sakykime, aš turiu ką nors nužudyti.

- Tai būtina?

- Taip.

- Ir nėra kitos išeities?

- Jokios.

- Kas jis?

- Tai ne vienas žmogus. Greičiausiai du. Yra ir daugiau, bet jie jau gavo, ko nusipelnė.

Gretchen pažvelgė į mane su užuojauta.

- Suprantu ir užjaučiu tave, Taigeri. Daryk, ką reikia, tik nepalik manęs... Kada?

Aš kilstelėjau pečius.

- Gal šį vakarą.

- Tu būsi atsargus?

- Aš visada atsargus.

- Tu sugrįši?

- Vėlai.

- Aš tavęs lauksiu, - švelniai pasakė ji.

Apie 17 valandą išleidau Gretchen prie jos namų ir nuvykau pas Ernį Bentlį į naują jo prieglobstį. Tai buvo kažkas panašaus į laboratoriją ir šaltkalvių dirbtuvę. Kai aš įėjau, jis sėdėjo prie mikroskopo.

Eidamas pro Minerio butą aš nužiūrėjau jo spynų rūšis ir dabar paprašiau Ernio pagaminti keletą raktų. Per dvidešimtį minučių jis pagamino šešis. Kuris nors turėtų tikti.

Laukdamas raktų paskambinau Čarliui Korbinetui dėl kulkos, kuria buvo nušautas Tumis.

- Ji paleista iš to paties pistoleto, iš kurio šovė ir į jus.

- Tas tipas turbūt išsikraustė iš proto, jei taip kabinasi į šitą patranką. Jei su ja bus sugautas, jo dainelė sudainuota.

- Jei neturės diplomatinio paso.

- Tikriausiai kalbame apie skirtingus žmones. Tas vaikinas pakankamai protingas.

- Taigeri...

- Taip?

- Keturiasdešimt pirmųjų sausyje jūs gavote karinį koltą. Ar tebeturite jį?

- O'key. Aš supratau.

- Dar norite man ką nors pasakyti? - paklausė Korbinetas.

- Kol kas tik prielaidos. Dar turiu žengti keletą žingsnių, kad išviliočiau juos iš urvo.

- Tada padarykite tai greičiau. Gerai būtų, jei kitą savaitę. Jei skylė JTO nebus užadyta, mes daug prarasime.

- Nesirūpinkite, - pasakiau aš. - Blogiausiu atveju, žinau, kaip ją užadyti iš karto. Ar gavote gydytojų išvadas apie Selviko būklę?

- Turiu priešais save. Padaryti visi būtini tyrimai. Rezultatai neigiami. Priepuolis buvo natūralus.

- Subtilus darbas, - pastebėjau aš.

- Ką turite galvoje?

- Galiu nurodyti jums du mirtinus nuodus, nepaliekančius pėdsako. Kiekvienas gydytojas mirtį nuo jų pripažintų natūralia.

- Selvikas nemirė ir puikiai jaučiasi, jei ne sena jo liga. Jį tyrė keli medicinos korifėjai.

- Yra nuodų, pabloginančių žmogaus savijautą trumpam, jie taip pat nepalieka pėdsakų. Bet baikime ginčytis. Aš jums dar paskambinsiu.

Ernis jau pagamino raktus. Įbrukęs juos man į ranką, pasakė:

- Skambino Martinas Greidis. Mes sugalvojome šį tą naujo, tau gali šito prireikti. Žvilgtelėk.

Jis man parodė tris juodus sviedinius, maždaug pusės golfo kamuoliuko dydžio. Vienas buvo su baltu žiedeliu.

- Prisimeni papliauškas, su kuriomis žaidėme vaikystėje? Mėtydavome jas ant grindų ar į sieną, ir jos sprogdavo.

- Jos nebuvo pavojingos, jei nepatekdavo į akis.

- O šie daikčiukai turi rankinės granatos jėgą.

- Jos patikimos?

Ernis iškalbingai kilstelėjo pečius.

- Tai naujiena. Laboratorijoje jos veikė patikimai. Dėk jas į kišenę ir per daug nekratyk.

- Ačiū už patarimą.

- Siūlau suvynioti jas į ką nors ir sukaišioti po kišenes, kad nesiliestų viena į kitą. Ir nekabink apsiausto prie šilumos šaltinio: įkaitusios iki penkiasdešimties laipsnių granatos sprogs. Ta, su baltu žiedeliu, turi uždegančių savybių.

- Termitas?

- Judame pirmyn, Taigeri. Panašu į termitą, bet daug geriau... Jugoslavijoje juo naudojosi Delvikas, atidarydamas seifą, kuriame buvo Morvičiaus popieriai.

Į apsiausto kišenes įsigrūdau po granatą, o tą su baltu žiedeliu - į vidinę švarko kišenę.

- Žinai apie Tumį?

- Taip, iš Greidžio, - pasakė Ernis. - Džiaugiuosi, kad sėdžiu tarp keturių sienų, o lauke dirba mūsų herojai.

- Atsiskyrėli, kurgi tu rasi savo mergaitę?

- Rasiu. Jei granatas panaudosi, pranešk, kaip suveikė. Galėsiu patobulinti.

- Paguodei...

Rytiniai laikraščiai rašė apie "Chester" viešbučio gyventojo nužudymą. Jį atpažino kaip smulkų veikėją, atvykusį iš Vidurinių Vakarų ir įjunkusį į pokerį. Greičiausiai jį nužudė profesionalūs pokerio žaidėjai iš nusikaltėlių pasaulio, nes šalia jo gulėjo sąskaita. Straipsnis įspėjo naujokus, atvykstančius į didelį miestą, kad nebūtų "apkirpti".

Be abejo, kad tai buvo Vašingtono centro darbas, ir vietinei policijai teko šokti pagal jo dūdelę. Man buvo aišku viena: Vidoras Čaris žino, kad aš gyvas ir kad policija seka ne tomis pėdomis. Jis pasistengs kuo greičiau mane sunaikinti, kad neišardyčiau jo šeimininkų planų. Dabar mano devizas - ataka. Po dešimties minučių aš jau keliavau į Minerio butą.

Langai buvo tamsūs. Apsidairiau norėdamas įsitikinti, ar nesu sekamas, įsmukau į laiptinę ir pakilau laiptais. Dėl viso pikto dukart paskambinau į butą. Niekas neatsakė, ir aš išsiėmiau Ernio raktus. Antrasis raktas tiko. Atidariau duris ir įėjau.

Žengdamas per slenkstį pajutau, kad kažkas minkštas palietė mano veidą, ir prakeikiau savo žioplumą. Mineris prie durų paliko "saugiklį".

Pasišviesdamas žibintuvėliu ant grindų radau ploną siūlą. Sugaišau nemažai laiko, kol vėl jį pritvirtinau, kad Mineris nesuprastų, jog bute, jam išėjus, kažkieno būta.

Nuleidęs užuolaidas, įjungiau šviesą. Palubėje sušvito tik viena lemputė. Išsukęs ją, į patroną įdėjau kelis kartus sulankstytą

staniolinį popierėlį ir įsukau atgal. Tai buvo senas Čarlio Korbineto mokyklos triukas, kuris padėdavo išvengti daugelio nemalonumų. Po to aš pakėliau užuolaidas ir apsidairiau.

Butas buvo brangus ir patogus, bet, atrodė, Aleksis Mineris nesivargino tvarkydamasis ir švarindamasis. Visur mėtėsi nuorūkos, baldai buvo apdegę nuo cigarečių, o kilimas visai pradegęs. Ant stalo tarp nešvarių lėkščių ir stiklinių stovėjo buteliai.

Bute buvo du miegamieji, o kiekviename jų - po dvi lovas. Vadinasi, jis galėjo čia atsivesti daug žmonių.

Nusprendžiau apžiūrėti komodos stalčius, bet pirmiau įsitikinau, ar jie niekaip neapsaugoti. Komodoje ir spintoje daiktų buvo ne daugiau nei lagamino dugne. Vadinasi, Mineris atvyko neilgam.

Virtuvė buvo netvarkyta. Buteliai ir stiklinės, kuriuos mačiau per langą, tebestovėjo ant stalo. Spintoje radau konservų atsargas, greičiausiai buvusias įprastu šeimininko kasdieniniu racionu. Ant kabliuko kabėjo rūkytos dešros. Jau buvau beuždaręs spintelę, kai viršutinėje lentynoje pastebėjau kartoninę dėžutę. Paėmęs ją nudengiau ir išvydau tris į vatą įpakuotus flakonus. Viename buvo melsvi milteliai.

Aš atidariau flakoną. Miltelių kvapas pasirodė pažįstamas. Paragavau jų, ir įtarimas pasitvirtino. Tai buvo pentatalis - priemonė atrišti žmogui liežuvį prieš jo paties valią. Kituose buvo strichninas ir vandenilio rūgštis.

Gauja nuodugniai pasiruošė, bet aš taip pat.

Tęsiau paieškas. Įtartinai atrodė indų plovimo mašina ir džiovykla, stovėjusios sieninėje nišoje. Kažin ar dažnai jomis naudotasi. Pradėjau tyrinėti plovimo būgną. Nieko. Jokio konkretaus įtarimo neturėjau, ieškojau ginklų. Ėmęsis džiovyklos šį tą radau. Bet tai buvo ne ginklas. Ten, šalia šildymo elementų, suvyniotas į popierių gulėjo pakelis naujutėlių tūkstantinių banknotų. Kam nors džiovyklą įjungus, keturiasdešimt vienas tūkstantis dolerių pavirstų pelenais. Aš išėmiau iš pakelio tris banknotus, o likusius padėjau į vietą.

"Dabar jau bus už ką paskelbti Aleksį Minerį persona non grata", - šypsodamasis pagalvojau aš.

Bet šypsena tuoj pat dingo nuo mano lūpų, nes išgirdau rakto girgždėjimą spynoje ir balsus už durų. Greitai išsitraukiau pistoletą ir atsistojau už atvirų virtuvės durų. Tai buvo mažiausiai trys ir greičiausiai profesionalūs žudikai, ir jei aš ruošiausi ką nors daryti, daryti reikėjo greitai.

Kažkuris įjungė šviesą. Lemputė įsižiebė dviem sekundėms ir šnypšdama perdegė. Per šias akimirkas man kai ką pavyko pamatyti.

Vienas vyras dėvėjo tirolietišką kepurę su plunksna. Kartą jį jau buvau matęs - būtent šis tipas šaudė į mano pagalvę, kai aš kabojau už lango.

Antrojo vaikino ranka buvo parišta. Ją sužeidė Tumis, viešbučio koridoriuje išmušdamas koltą iš rankų.

Trečiasis galėjo būti tik Mineris.

Balsas su stipriu akcentu pasakė:

- Perdegė, Aleksi. Įjungsiu savo žibintuvėlį.

Vienas įjungė žibintuvėlį, bet tą pačią akimirką kitas sušuko: "Nereikia!" Matyt, triukas su lempute jam buvo žinomas. Jau nieko negalėjau pakeisti, todėl šokau iš už durų. Aplinkybės man buvo nepalankios. Žibintuvėlis tuoj pat užgeso, ir man neliko nieko kito, kaip šokti į šoną ir kristi kniūbsčiomis ant grindų. Sprendžiant iš kilusio triukšmo, tą patį padarė ir trys vyrai.

Pirmas šūvis atsimušė į virtuvės durų, už kurių ką tik stovėjau, staktą. Aš neatsakiau, kad žybsnis manęs neišduotų, ir palaukiau, kol tamsoje apsipras akys. Greitai kambario kampe įžiūrėjau raištį, bolavusį ant žmogaus rankos, nusitraukiau vieną batą ir mečiau jį į vyrų pusę. Jis atsimušė į kėdę ir bildėdamas nukrito ant grindų. Nė vienas neužkibo ant šio kabliuko. Jie suprato, kad atsidūrė nepatogioje padėtyje, nes tamsoje galėjo susidurti.

Staiga už dviejų metrų pamačiau silpną šviesą ir supratau, kad tai rankinis laikrodis su šviečiančiu ciferblatu. Tyliai nušliaužiau vaikinui už nugaros, įbedžiau pistoletą į juosmenį, apytiksliai nustačiau jo galvos ir kaklo vietą, įtempiau visus raumenis ir pašokau. Pataikęs jam ant nugaros tvirtai sugniaužiau jo gerklę. Jis bandė išsilaisvinti kojomis. Aš susukau jį į švarką, suveržiau ir paguldžiau šalia savęs kaip priedangą. Ir pirmos kulkos susmigo

į jo kūną. Nutilus pirmai salvei, ištiesiau ranką į savo pistoletą, bet jo nebuvo. Matyt, iškrito iš už diržo, kai pašokau. Aš užčiuopiau žuvusiojo pistoletą. Tai buvo koltas 35. Sulaukiau antros priešų salvės ir iššoviau į tą pusę, iš kurios sklido garsas. Po mano antro šūvio pasigirdo griuvimas.

Tada paskutinysis gyvas ėmė netvarkingai šaudyti į mano pusę, bet pataikė tik į mirusį savo draugą. Labai norėjau, kad tai būtų Mineris.

Kad ir kas jis buvo, jo šoviniai baigėsi. Prisiminiau, kad ant stalo, šalia kurio gulėjau, stovi lempa. Dešinėje laikydamas koltą, kaire užčiuopiau lempą ir ją įjungiau.

Aleksis Mineris gulėjo ant grindų atsisukęs į mane ir rausė švarko kišenes, matyt, ieškodamas apkabos. Pamatęs atkreiptą vamzdį jis sušnibždėjo:

- Taigeris Menas?

- Ranką iš kišenės! - įsakiau aš.

Šiek tiek pagalvojęs, jis ištraukė ranką ir parodė man tuščią delną. Mirties baimė jo akyse virto viltimi ir ilgesiu.

- Mane saugo diplomatinė neliečiamybė. Jūs esate mano bute, - pareiškė jis.

- Bet ginklas - mano rankose. Ir pinigus indų plovimo mašinoje aš radau. Tuos pačius banknotus, kuriais mokėjote mano žudikams. Bet aš juos aplenkiau.

- Nesuprantu, apie ką jūs kalbate, - kimiai pasakė Mineris.

- Jei grįšite namo gyvas, jus iš karto likviduos. Turite paskutinį šansą. Pasakykite, kas pasamdė žudikus? Kas jūsų patikėtinis JTO? Tai moteris? Tai...

Nespėjau baigti frazės. Jis pašoko nuo grindų kaip katė, ir reikėjo į jį iššauti. Kulka Minerį pasiekė šuolio pradžioje, ir jis griuvo ant grindų. Pataikiau į galvą.

Gaila, pagalvojau aš. Vyrukas pasirodė stipresnis, negu aš tikėjausi. Iš esmės tai buvo savižudybė iš nusivylimo. Jis suprato, kad mūšis pralaimėtas, ir nusprendė viską užbaigti, kol nepriverčiau jo kalbėti.

Liko padaryti viena. Paėmęs abu koltus, vonioje iššoviau iš kiekvieno į praustuvę su vandeniu. Kulkos nusileido į dugną, aš jas išgriebiau ir paslėpiau. Tada nutryniau nuo ginklų savo pirštų

atspaudus ir įdėjau mirusiems šeimininkams į rankas. Truputį paieškojęs radau savo pistoletą ir įsidėjau į dėklą.

Pirmą kartą man pasisekė. Iš mano pistoleto nebuvo iššautas nė vienas šūvis. Bute ras tris negyvėlius, nušovusius vienas kitą greičiausiai dėl pinigų, kuriuos policija aptiks džiovykloje. Kad ir kaip ten būtų, manęs netardys, ir aš galėsiu ramiai suduoti paskutinį smūgį.

Besiruošdamas nuvalyti daiktus, ant kurių galėjo likti mano pirštų atspaudai, išgirdau policijos sireną.

Per virtuvės langą užšokau ant gaisrininkų kopėčių ir jomis nusileidau į kiemą, o iš ten išėjau į šoninę gatvę.

Neskubėdamas nužingsniavau šešis kvartalus, tada sėdau į taksi ir pasakiau vairuotojui Čarlio Korbineto adresą.

Iš Čarlio reikėjo dviejų dalykų. Pirma, jis turėjo sužinoti, ar švariai atlikau šią užduotį, o antra, norėjau užsitikrinti jo pagalbą kitai.

Bet pirmiausiai aš dar kartą užvažiavau pas Ernį Bentlį.

Buvo pusiaunaktis, kai pasiekiau Čarlio namus, paskambinau iš apačios, iš telefono būdelės, ir išgirdau jo "gerai". Namie jis buvo vienas ir dar nesiruošė gultis.

Jo butas panėšėjo į kanceliariją. Didžiajame kambaryje stovėjo rašomasis stalas, spinta su kartoteka ir stiklinė etažerė su ginklais. Kambario atmosfera dvelkė senais gerais laikais.

Čarlis, apsivilkęs pižama ir chalatu, virė kavą.

- Išgersime kavos, Taigeri?

- Mielai. Ji man nepakenks.

- Įsivaizduoju, - Čarlis įpylė man kavos. - Man ką tik skambino. Viename 16-osios gatvės bute įvyko susišaudymas. Trys lavonai. Visi trys užsieniečiai, be to, vienas JTO delegacijos narys. Ar galite ką nors apie tai pasakyti?

- Aš - ne. O ką galvoja policija?

Susimąstęs jis gurkštelėjo kavos, žvilgtelėjo į mane pro puodelio kraštą ir prabilo:

- Pirmas įspūdis, kad jie susišaudė tarpusavyje. Šūviai iššauti tik iš jų ginklų. Beje, iš tų pačių, kuriais nužudytas Tumis, šauta ir į jus.

Jis nepasakė man nieko naujo. Žinojau tai iš Ernio, po mano atsineštų kulkų ekspertizės.

- Ar žinoma, kodėl jie susišaudė?

- Indų plovimo mašinoje rasta daug pinigų. Greičiausiai tai ir buvo priežastis.

- Jūsų nuomonė tokia pati?

- Ne, ir policijos, beje, taip pat. Taigi kokia jūsų pasirodymo priežastis?

Iš kišenės išsiėmiau tris kupiūras po tūkstantį dolerių ir padėjau jas ant stalo priešais Korbinetą.

- Patikrinkite serijų numerius, ar kartais ne iš to paties šaltinio, kaip ir pirmoji, kurią jums buvau davęs.

Susiraukęs Čarlis norėjo kažką sakyti, po to nenoromis paėmė telefono ragelį, du kartus trumpai šnektelėjo, kol pagaliau prie telefono priėjo žmogus, kuriam jis pasakė banknotų numerius. Minutę palaukęs, sumurmėjo į ragelį kažką nesuprantamo ir jį padėjo.

- Pasirodo, jūs teisus, Taigeri, - pasakė jis. - Ką darysite dabar?

- Pribaigsiu Vidorą Čarį, - ramiai atsakiau aš.

- Kokiu būdu?

Aš nekaltai šyptelėjau, atsistojau ir pasakiau:

- Jums to geriau nežinoti. Nenoriu, kad susipyktumėte su savo sąžine.

- Kaip norite, Taigeri. Bet įspėju: žaidžiate pavojingą žaidimą.

- Kam jūs tai sakote, pulkininke? Savo šansus aš žinau.

Nuėjau link durų, ant slenksčio atsisukau ir pridūriau:

- Kad ir kaip ten būtų, aš jums dėkingas, pulkininke.

- Už ką?

- Pirmiausiai, dėl to, kad užstojate mane, o antra - už žalią šviesą.

Tai pasakęs išėjau ir jau negirdėjau, ką jis šaukė man pavymui.

Po pusvalandžio gulėjau lovoje, apmąstydamas savo padėtį, o ji toli gražu neatrodė puiki. Turėjau tik vieną pėdsaką, kuris galėjo padėti rasti Vidorą Čarį - jo pradžia buvo "Grenoblio" kino teatre. Palinkėjęs sau sėkmės, apsiverčiau ant šono ir užsnūdau.

Man atėjus, "Grenoblio" kasa jau buvo atidaryta ir prie langelio stovėjo šeši žmonės. Sulaukęs savo eilės įkišau per langelį pinigus. Nė nepažvelgusi į mane kasininkė padavė bilietą ir grąžą, o pati įsikniaubė į laikraštį.

Atsisėdau į tą pačią vietą, kaip ir anksčiau, ir ėmiau laukti su paruoštu pistoletu. Po trijų valandų nusivylęs išėjau. Nei Vidoras Čaris, nei jo bendrininkas nepasirodė.

Suabejojau savo sėkme. Ryt "Grenoblyje" paskutinė užsienio filmų diena, o kitas kartas gali būti tik po trijų savaičių. Bus per vėlu - JTO krizė kitą savaitę turi kaip nors išsispręsti.

Paskambinęs į savo biurą Niuarke paklausiau, ar jie neturį pranešimo apie naują Čario pėdsaką, bet gavau neigiamą atsakymą.

Delas buvo mano paskutinė viltis.

Paskambinau jam į namus, bet jis nepranešė man nieko naujo, tik pažadėjo paraginti savo žmones ir pakvietė pasižiūrėti šio vakaro pasirodymo - naujienos iš Paryžiaus.

Buvo šeštadienio vakaras, pats vienišiausias mano vakaras per savaitę, ir aš paskambinau Gretchen. Ji uždususi pasakė:

- Taigeri, pirmą kartą sutinku tokį spontanišką žmogų. Ar tau neatrodo, kad dabar jau vėloka svečiuotis?

- Atvirkščiai.

- Kas tau? Tavo balsas toks liūdnas.

- Turiu nemalonumų, ir tu privalai mane paguosti. Šiandien Delo rūsyje naujas šou, ir jei paskubėsi, spėsime jį pamatyti. Tai nereiškia, kad gali nesirūpinti tualetu. Turi būti gundanti kaip visada...

Ji skambiai nusijuokė.

- Įkalbėjai, Taigeri. Užvažiuosi manęs pasiimti?

- Sėsk į taksi ir važiuok tiesiai ten. Taip bus greičiau.

- O'key. Tu niekam tikęs kavalierius, bet negaliu atsilaikyti prieš tavo kerus.

Po dešimties minučių buvau prie naktinio klubo, ir Delas manęs jau laukė. Įspėjęs jį, kad mano dama tuoj atvažiuos, paprašiau atvesti ją į mano ložę. Perdavęs mano prašymą durinin-

kui jis palydėjo mane į kampinę ložę ir užtraukė užuolaidas. Padavėjo arabo paprašiau atnešti gėrimų, nurodžiau stalą ir paklausiau Delo:

- Išgersite su manimi?

- Mielai, Taigeri. Mums nedažnai pasitaiko tokia puiki proga.

- Naujienų turi?

- Jau sakiau, kad tai nelengva. Vyriškis, kurio jūs ieškote, yra iš tų, kurie nemėgsta rodytis žmonėse, o sėdi savo urve. Bet patikėkite, mano žmonės budi. Aš padidinau premiją, ir, jei tik jį pastebės, iš karto būsite informuotas.

Jis paėmė taurę ir išgėrė, lyg po įprasto užstalės pokalbio.

Įėjo padavėjas ir atitraukė užuolaidas. Už jų stovėjo Gretchen baltu, lyg pirštinė aptempusiu kūną paltu. Mes atsistojome, ir Delas palankiai man linktelėjo.

- Na, o dabar aš jus palieku, - pasakė jis. - Tuoj prasidės šou.

- Įeik, mažyte, - pakviečiau Gretchen.

Nusišypsojusi ji nusivilko paltą ir numetė ant kėdės atlošo. Ji vilkėjo giliai iškirptą siaurą juodą suknią.

- Labai seksualiai atrodai, - pripažinau aš.

- Aš to ir siekiau.

Daviau ženklą padavėjui, ir jis dar atnešė gėrimų. Tada įkišau jai į burną cigaretę ir pridegiau. Pro degtuko liepsną Gretchen rimtai į mane pasižiūrėjo.

- Aš labai dėl tavęs jaudinausi, - pasakė ji.

- Kodėl?

- Todėl, kad... tu juk žinai... praėjusį kartą... - ji nebaigė.

- Aš dar gyvas.

- Įvykdei savo ketinimus?

- Iš dalies.

Išpūtusi kamuolį dūmų į orą, ji pažvelgė į mane maldaujančiomis akimis.

- Taigeri, tikiuosi, kad taip bus ir ateityje: nežinau, ką tu veiki, bet gal taip ir geriau, tik prašau - būk atsargus.

- Pažadu.

Ji pasilenkė per stalą ir paėmė mano ranką. Jos pirštai buvo ilgi ir vėsūs, ant galiukų matėsi mėlynų dažų pėdsakai, matyt, jų nebuvo įmanoma nuplauti.

- Kaip sekasi portretas? - paklausiau aš.

- Dar vienas seansas, ir baigsiu. Bet nežinia, kada misteris Selvikas turės laiko. Prasidės jo darbo savaitė.

- Tikriausiai jis džiaugiasi, kai gali pas tave pailsėti?

Ji nusišypsojo, ir dantys žybtelėjo lyg perlai.

- Taip. Kai jam bloga, jis pas mane ateina. Sėdi ir geria savo žirnelius. Telefonas tyli, niekas jam netrukdo. Kartais jis net užsnūsta, - ji spustelėjo mano ranką. - O kada aš nupiešiu tave?

- Nuogą? - paklausiau aš.

- Žinoma, - ramiai atsakė ji.

Abu nusijuokėme.

Orkestras užgrojo melodiją. Šviesa užgeso, ir prožektoriaus spindulyje atsirado keturios merginos. Jos ėmė šokti kraipydamos klubus.

Gretchen pažvelgė į mane nusivylusiu veidu.

Aš gūžtelėjau pečiais.

Muzikai nutilus, merginos išnyko. Po to ritmiškai tratant būgnams scenoje pasirodė pora apašų*: jis su paprasta kepure, juodu švarku ir raudonomis kelnėmis, ji - juodu, šone prakirptu sijonu ir plačia raudona palaidine. Savo šokyje jie pademonstravo įprastą Paryžiaus gangsterių meilės žaidimą: ji viliojo jį atsitraukdama ir išsisukinėdama, jis ją gaudė.

Gretchen pasakė:

- Tikėjausi, kad tavo draugas pasiūlys ką nors ypatinga.

- Šio pasirodymo aš nemačiau, - pasakiau aš.

Šokis darėsi vis labiau laukinis, būgnai tratėjo vis tankiau, ir staiga žiūrovai pamatė, kad kovodamas vyriškis ėmė plėšti nuo moters drabužius. Žmonių veidai vėl įsiliepJTOjo, drėgnos rankos įsikibo į staliukų kraštus.

Šokanti pora pavirto besigrumiančių rankų ir judančių kojų sūkuriu. Moteris buvo beveik nuoga, ir kai partneris nuplėšė paskutinę jos tualeto detalę, ji prišoko prie jo ir ištraukė palaidinę iš kelnių. Ši atsisegė, o kelnės, susivijusios į kamuolį, nukrito ant žemės. Dabar visi pamatė pasirodymo akcentą. Jį atliko dvi moterys.

---

* Pranc. *apache* - Prancūzijoje deklasuotas elementas, chuliganas, vagis. Žodis kilęs iš indėnų genties pavadinimo.

Gurkštelėjęs viskio pažvelgiau į Gretchen. Ji pabalo, o smilkinyje stipriai pulsavo kraujagyslė. Ji beveik nepastebėjo Delo, kuris užėjo į ložę ir man mostelėjo.

Aš išėjau. Jis nusivedė mane į kampą ir šnipštelėjo į ausį:

- Jūsų žmogų pastebėjo.

- Kurį?

Delas parodė ištiestą pirštą.

- Iš pradžių - delikatesų parduotuvėje, vėliau jį nusekė iki vieno mažo kino teatro.

- "Grenoblio"?

Jis linktelėjo.

- Jūsų aparatas neblogas.

- Darau, ką galiu. Jis klausė administratoriaus, ar bus šiandien arba rytoj užsienio filmas.

"Vargšelis Čaris, - pagalvojau. - Tėvynės ilgesys jį pražudys".

- Ar jūsų žmogus nesužinojo, kur jis gyvena?

- Deja, ne. Jis alergiškas policijai, o ten prie kampo stovėjo policininkas, tad nerizikavo.

- Labai ačiū, Delai.

Grįžau į ložę. Pasirodymas buvo besibaigiąs. Daugelis lankytojų nesivaržydami stojosi, kad geriau matytų besipinančių rankų ir kojų begėdišką žaidimą scenoje. Tuo momentu šviesa užgeso, ir prie staliukų užsidegė įprastinis apšvietimas. Praėjo dar kelios sekundės, ir žiūrovai lengviau atsikvėpė.

Gretchen nervingais juokeliais bandė išsklaidyti įtampą, bet jos veide tebesimatė kaltės išraiška.

- Tai neįtikėtina, - kimiai pasakė ji.

- Buvai įspėta.

- Tu matei žmonių veidus? - ji parodė į staliukus. - Ypač moterų.

- Tau užtektų pasižiūrėti į veidrodį, - pastebėjau šypsodamasis.

- Ir tu galėjai paprasčiausiai išeiti?

- Senutėje Europoje mačiau ne tokių dalykų.

Lūkuriuodama ji šyptelėjo.

- Tavo draugas vėl siūlė kambarį?

- Ne, kai ką geresnio, - kad nereikėtų meluoti, skubiai pasakiau: - Eisime?

- Jei nori.

- Gerai. Nuvešiu tave namo.

- Užeisi?

- Ne. Šiandien noriu gerokai pamąstyti ir išsimiegoti.

Delas iškvietė taksi, ir mes su juo atsisveikinome. Vairuotojui pasakiau Gretchen adresą. Mašinoje uždegiau degtuką, norėdamas jai pridegti, ir stebėjau, kaip ji suspaudė cigaretę, nusidažiusią lūpų dažais.

- Tu graži, - pasakiau aš.

- Gražesnė už Editą Kein? - pašaipiai paklausė ji.

- Edita kitokio tipo.

- Ji pavyduliauja, nors niekada to nerodo, bet moterys tokius dalykus visada jaučia.

- Argi tu jai sakei, kad mes susitinkame?

- Žinoma. Mes beveik kasdien kalbamės telefonu. Man rodos, ji nuliūdo, kai apie tai sužinojo, - Gretchen nusišypsojo. - Tiesą pasakius, man vis tiek. O tau?

- Aš sėdžiu šalia tavęs, brangioji.

Ji pažvairavo į mane.

- Kai tu apie ją kalbi, tavo veidas visada pasikeičia.

- Tikrai?

- Ar kažkada buvai ją įsimylėjęs?

Aš loštelėjau galvą.

- Seniai. Prieš dvidešimtį metų.

- Įdomu.

Jos akyse atsispindėjo smalsumas, bet dabar aš nenorėjau jo tenkinti.

- Galbūt greitai aš tau papasakosiu.

Sustabdęs taksi prie jos namo kampo, paprašiau vairuotojo palaukti. Mes išlipome iš mašinos, ir aš palydėjau ją iki durų. Ji pakėlė į mane veidą, jos lūpos buvo drėgnos, o akys blizgėjo.

- Dėkui už puikų vakarą, Taigeri, - pasakė ji. Aš skubėdamas ją pabučiavau ir pajutau, kaip jos lūpos krūptelėjo ir įsitempė.

- Kitą kartą paskambinsiu tau anksčiau, brangioji, - pasakiau aš.

Atsisveikinimo mostas, ir ji pakilo laiptais. Kai durys užsidarė, aš atsisukau eiti į taksi, bet pastebėjau privažiuojančią mašiną.

Mane persmelkė bloga nuojauta. Turėjau tik sekundę, todėl griuvau ant asfalto už dviejų šiukšlių konteinerių. Tuo pačiu momentu šaižiai sutratėjo pistoletas.

Kulkos atsimušė į metalinius konteinerius ir rikošetu atšoko į sieną už manęs. Viena kulka kliudė mano rankovę, kita suardė asfaltą ir mane apibėrė smulkių skeveldrų lietus. Negalėjau pajudėti ir išsiimti pistoleto, kad neprarasčiau priedangos.

Mano taksi vairuotojas daugiau nelaukė. Jis apsisuko, nubrėžė lanką aplink besiartinantį juodą limuziną ir nurūko. Limuzinas pristabdė, bet nesustojo, iš jo iššoko vyras su pistoletu rankoje ir ėmė bėgti link konteinerių. Šį kartą jie nenorėjo apsirikti. Išsitraukiau pistoletą ir šoviau į tą žmogų. Matyt, pataikiau į pistoletą, nes tas iškrito jam iš rankos. Vaikinas garsiai suriko.

Man neprireikė šauti į jį dar kartą, jo palydovai padarė tai už mane. Jie paleido į mane stiprią ugnį, ir aš turėjau vėl slėptis už konteinerių. Limuzine kažkas sušuko, kad uždarytų duris, ir mašina nurūko tolyn.

Policijos mašina, išnirusi iš už kampo, vos nesusidūrė su limuzinu. Vairuotojas suktelėjo vairą ir už kelių metrų sustabdė, bet limuzinas šoko į priekį ir įsirėžė į stulpą. Iš motoro pakilo geltona liepsna, pasigirdo sprogimas, ir mašina išlakstė į gabalus.

Du policininkai su gesintuvais pribėgo prie palaikų. Namų languose pasirodė išsigandę veidai, o duryse - dar nespėję atsigulti aštrių pojūčių mėgėjai. Manimi niekas nesusidomėjo. Vėliau taksi vairuotojas duos parodymus, bet dabar turėjau pakankamai laiko dingti iš įvykio vietos.

"Nešvarus darbas, Rondina, - pagalvojau aš, neskubiai pasukdamas į šoninę gatvę. - Anksčiau pati darydavai tokius dalykus, ir daug geriau. Ką pasakysi sužinojusi, kad ir šį kartą nepasisekė? Ką darysi toliau? Paskubėk, nes aš primygau tau uodegą".

Praėjęs tris sankryžas sustabdžiau taksi ir parvažiavau į viešbutį. Ten išvaliau pistoletą, išsimaudžiau po dušu ir atsiguliau. Ir staiga lyg žaibas mane būtų trenkęs: juk aš visą šį laiką blaškiausi su Ernio granatomis kišenėse!

Truputį palaukęs susukau Gretchen numerį. Ji atsiliepė iš karto, sunerimusiu balsu:

- Alio?

- Tai aš, brangioji.

- O, Taigeri, - lengviau atsiduso ji ir po pauzės pasakė: - Kai tik tu išėjai... aš dar buvau laiptinėje...

- Aš žinau.

- Tu nenukentėjai?

- Nė vieno įbrėžimo.

Atrodo, ji apsiverkė.

- Jie tave sekė, taip?

- Atrodo, kad taip. Bet tai yra mano profesijos dalis. Nesirūpink.

- Pasistengsiu.

- Tada viskas puiku. Tiesiog norėjau tau pasakyti, kad esu gyvas. O dabar - labanaktis.

Baigęs pokalbį paskambinau Čarliui Korbinetui. Jis miegojo, bet sužinojęs, kad tai aš, priėjo prie telefono.

- Jie dar kartą pabandė, pulkininke. Bus geriau, jei jūs kuo greičiau tuo pasidomėsite, - aš trumpai jam papasakojau ir baigiau: - Manau, kad visi persekiotojai žuvo. Greičiausiai tai tos pačios gangsterių gaujos iš Čikagos nariai. Praneškite Rendolfui ir pasistenkite, kad mano pavardė nebūtų minima. Jie patys nušovė saviškį, jis pateko į jų ugnies zoną. Kulka iš jo kūno tai paliudys.

- Bijau, kad Rendolfas bus labai nepatenkintas. Jis panorės asmeniškai su tavimi pasikalbėti.

- Jis supranta, kad mes turime pūsti vieną dūdą. Aš vienintelis, kuris žino sprendimą. Jei jis užsispirs, veikite nekreipdami į jį dėmesio.

- Nieko daugiau ir nebeliks.

- Beje, Rendolfas pažadėjo organizuoti Editos Kein sekimą. Kas nors paaiškėjo?

- Nieko konkretaus. Ji elgiasi visiškai ramiai. Kiti pėdsakai dingę Taigeri...

- Taip?

- Pirmadienį JTO bus pateiktas naujas rezoliucijos projektas. Turime nedaug laiko.

- Dar visas sekmadienis, pulkininke, - atsakiau aš, padėjau ragelį, atsiguliau į lovą, užgesinau šviesą ir įsistebeilijau į tamsą.

Kad ir kaip besistengiau, negalėjau prisiversti galvoti apie nieką kitą, kaip tik apie mudviejų su Rondina praeitį. Mintyse mačiau ją tokią, kokia buvo, kai mes mylėjome vienas kitą be neapykantos.

XIII

Septintą ryto mane pažadino lietaus barbenimas į langą. Buvo sekmadienis, gatvės beveik tuščios ir nusėtos tuščiais cigarečių pakeliais bei suplėšytais saldainių popierėliais kaip beisbolo stadione po rungtynių. Jų švara rūpinosi tik melancholiški kiemsargiai.

Aš nusiskutau, papusryčiavau ir paprašiau atnešti man rašomąją mašinėlę, kad dėl viso pikto galėčiau parašyti vakardienos įvykių ataskaitą trim egzemplioriais. Greitai Martinas Greidis, Volis Gibonsas ir visa skaitanti visuomenė turės įdomaus skaitalo. Pats tinkamiausias laikas susprogdinti bombą.

Pusiaudienį nusileidau žemyn į telefono būdelę ir paskambinau Tomui Votfordui. Jis neslėpė įtūžio, kai pareiškė, kad turėsiu rimtų nemalonumų, jei nesustosiu. Po Minerio istorijos visos oficialios instancijos reikalavo mano galvos.

- Kaipgi tada reaguoja kiti? - paklausiau aš.

- Jie nutrauks bylą, - piktai pasakė jis. - Jie laikosi versijos, pagal kurią susišaudymas įvyko dėl trijų draugų asmeninių nesutarimų.

- O miesto policija?

- Ji, žinoma, palaikys šią versiją. Pistoletų ir rastų pinigų užteks, kad bylą nutrauktų, ir mes neleisim, kad kas nors ją tęstų.

- Turite galvoje mane, misteri Votfordai?

- Žinoma, jus, misteri Menai. Po paskutinio nakties incidento, manau, kad jums geriau pasitraukti iš žaidimo.

- Jūs norite, kad aš nustočiau buvęs masalu?

- Dabar to jau nebereikia.

- Gaila, taip įsigyvenau į šį vaidmenį.

- Misteri Menai, gavau įsakymą jus areštuoti, jei jūs tuoj pat nepasitrauksite.

Iš tono supratau, kad jis kalba rimtai. Kad laimėčiau laiko, pasakiau:

- Misteri Votfordai, turiu jums pasiūlymą. Sulaikykite savo žmones iki rytojaus ryto. Jei iki to laiko liksiu gyvas, pats pas jus ateisiu. Sutinkate?

Jis padelsė, o po to pasakė:

- Gerai, pažadu, kad iki pirmadienio nieko nedarysiu. Viena diena nieko nepakeis.

- Jūsų optimizmas mane džiugina, - atsakiau aš.

Pakabinęs ragelį išsliūkinau iš būdelės, perėjau gatvę, pasukau už artimiausio kampo ir žvilgčiodamas į laikrodį ėmiau laukti. Po penkių minučių pasirodė juodas limuzinas, iš jo išlipo keturi policininkai civiliais rūbais ir ėmė naršyti gatvę. Manęs jie nepastebėjo, kadangi aš stovėjau laiptinėje. Tomui Votfordui reikėtų tobulinti įsakymų vykdymo metodus.

Mieste ne taip lengva praleisti sekmadienį. Taimso skvero kino teatre pasižiūrėjau dvi dvigubas filmų programas, sočiai papietavau ir neskubėdamas nuvykau į "Grenoblį".

Kasą atidarė septintą, ir aš nusipirkau bilietą. Dar vienas apsilankymas, ir aš mokėsiu filmą atmintinai, nesuprasdamas jame nė žodžio.

Sėdėjau salės prietemoje ir retkarčiais prisidengdamas veidą rankomis nužvelgdavau visus įeinančius. Prasidėjus filmui, salėje buvo ne daugiau kaip dvidešimt žmonių. Čario tarp žiūrovų nebuvo.

Jis pasirodė po penkių minučių. Būčiau jo nepastebėjęs, jei jis nebūtų taip įsitempęs. Jis norėjo sėsti į mano vietą, bet kadangi ji buvo užimta, įsitaisė paskutinėje eilėje kitoje tarpueilio pusėje. Abi rankas laikė apsiausto kišenėse, ir aš supratau, kad jis taip pat nenori rizikuoti.

Aš aplenkiau jį vienu žingsniu. Jis susidomėjo filmu. Mačiau, kaip kai kuriose dialogo vietose linkčiojo ir lyg paauglys kaubojiškame filme nenustygo kėdėje.

Mano laikrodis rodė maždaug aštuonias. Jei jau ruošiausi kažką daryti, laukti nebuvo ko. Ėmiau svarstyti... Nueiti į vyrų tualetą įsitikinti, ar Čaris nepaliko priedangos?.. Tada pirmiau

pribaigti jo uodegą, o po to ir jį patį. Užčiuopiau pistoleto rankeną ir atlaužiau gaiduką.

Tačiau pirmąjį žingsnį žengė jis. Jam už nugaros išdygo kitas vyras, pasilenkė ir kažką pasakė. Pamačiau, kaip Čaris ištiesė ranką, ir joje švystelėjo kažkas balta. Raštelis! Matyt, jis negalėjo jo tamsoje perskaityti, todėl atsistojo ir išėjo į fojė.

Velniai griebtų! Rizikuodamas, kad būsiu pastebėtas, aš nuslinkau prie užuolaidų ir šiek tiek jas praskleidžiau. Abu vyrai stovėjo fojė. Tarp didžiojo ir nesilankstančio piršto Čaris laikė raštelį ir skaitė, o šalia jo stovėjo vaikinas, kuris atrodė taip, lyg visą laiką tartų "o". Jo burna buvo apvali ir sudarkyta apdegimo, ir netgi tylint ji likdavo pravira, lyg veide žiojėtų skylė.

Perskaitęs raštelį Čaris greitai apsižvalgė, brūkštelėjo degtuką ir jį uždegė. Palaukė, kol raštelis sudegs ir numetė jį į urną su smėliu. Po to linktelėjo savo palydovui ir pasuko link durų.

Daviau jiems ne daugiau kaip dešimt sekundžių. Kai išėjau, prie artimiausio kampo jie dairėsi taksi. Aš pamačiau taksi kitoje gatvės pusėje, perėjau ją, įsėdau ir pasakiau vairuotojui:

- Matote tuos vaikinus prie kampo? Jei jie sės į taksi, važiuokite paskui.

Jis pašaipiai žvilgtelėjo į mane.

- Policija?

- Ne visai, - atsakiau aš.

- Bus gaudynės?

- Ne.

- Jei tai taksistų vagys, mes galime juos apsupti per penkias minutes. Turiu raciją ir galiu pasikviesti savo kolegas.

Čaris su savo palydovu sustabdė taksi ir įsėdo.

- Sukite, - pasakiau vairuotojui.

Taksi priekyje judėjo į šiaurę, Grinvič-Vilidžo kryptimi. Mes važiavome už pusės kvartalo nuo jų. Taksi privažiavo gatvę, kurios namus greičiausiai ruošėsi nugriauti: dalis gyventojų buvo išsikėlę, ir jie stovėjo apleisti. Kai kurių viršutiniuose aukštuose buvo dailininkų studijos stikliniais stogais, vakaro rūke jie paslaptingai blizgėjo. Gatvės žibintai švietė blankiai. Gatvė atrodė lyg dykuma, tik vaikinas ilgais rudais plaukais, apsivilkęs megztinį aukštu kaklu, vedžiojo šunį.

Pamatęs, kad vyrai išlipo iš taksi, paprašiau vairuotojo sustoti ir įsidėmėjau namą, į kurį jie įėjo. Tada sumokėjau ir atsistojau priešais namą kitoje gatvės pusėje, kad pamatyčiau, jei kuriame nors lange įsižiebs šviesa. Šviesa neįsižiebė, ir aš nusprendžiau, kad Čario butas gali būti kitoje pusėje. Namas buvo trijų aukštų. Ant rūsio durų kabėjo spyna. Palaukęs dvi minutes perėjau gatvę ir įėjau į namą.

Pirmo aukšto bute triukšmavo vaikai. Čia jo negalėjo būti. Prie antro aukšto buto durų kvepėjo troškinys su česnakais ir girdėjosi daug balsų - čia vyko vakarėlis. Liko tik trečias aukštas - pastogė. Po kojomis garsiai sugirgždėjo laiptai, todėl nusileidau žemyn, išėjau laukan ir pakilau į šalia esančio pastato trečią aukštą. Per pastogės angą išlipau ant plokščio stogo, perlipau sienelę ir atsargiai priartėjau prie lango stoge. Jo stiklai buvo uždažyti juodai, bet taip nerūpestingai, kad pro plyšius matėsi dalis kambario ir sklido šviesa.

Aš žvilgtelėjau į pastogę. Kukliai apstatytame kambaryje buvo abu. Jie greitai apie kažką kalbėjosi. Čaris blaškėsi po kambarį kaip žvėris narve. Kartkartėmis jis žvilgčiojo į laikrodį, išsitraukdavo iš kišenės plokščią automatinį pistoletą, pačiupinėdavo saugiklį ir vėl įsikišdavo pistoletą atgal. Pasižiūrėjau į savo laikrodį. Buvo 20.30. Ramus sekmadienio vakaras. Čaris paėmė ragelį. Greitai priglaudžiau ausį prie stiklo, kad bent išgirsčiau, kokį numerį jis susuks. Nei to, nei pokalbio esmės nepavyko suprasti. Jis kalbėjo angliškai ir ispaniškai. Bet staiga vieną vardą Čaris ištarė garsiai ir aiškiai, ir jis mane trenkė kaip žaibas: Selvikas.

Išgirdau, kad jis padėjo ragelį ir vėl pažvelgiau į langą.

Susijaudinęs Čaris kažką kalbėjo savo bendrininkui, matyt, davė nurodymus, po to pagriebė savo apsiaustą ir išbėgo iš kambario. Jo partneris įsijungė televizorių.

Iš gatvės pasigirdo durų trenksmas. Turėjau sužinoti, kur išėjo Čaris. Pribėgęs prie stogo krašto, pasižiūrėjau žemyn ir pamačiau nuvažiuojantį automobilį. Jis išvažiavo, bet kur?

Tai turėjo žinoti jo bendrininkas. Vėl sugrįžau prie stiklinės angos. Mažame kambaryje grojo garsi muzika: apvaliaburnis susidomėjo varjete.

Aš užčiuopiau angos kraštą, suradau rankeną ir atsargiai pakėliau langą. Ramų vakaro orą sudrumstė muzikos garsai. Atidariau rėmą, pasiruošiau ir nušokau į kambarį anksčiau, negu tas tipas mane išgirdo. Jis pašoko, įgrūdo ranką į kišenę ginklo, bet pistoleto nespėjo išsitraukti. Aš iššoviau pirmas, ir jis griuvo kniūbsčias.

Atsiklaupęs atverčiau jį ant nugaros ir sušukau, stengdamasis perrėkti muziką:

- Kur išvažiavo Čaris?

Jis žiūrėjo į mane gestančiu žvilgsniu, stengdamasis nusišypsoti sužalota burna.

Turėjau priversti jį kalbėti. Pridėjau pistoletą jam prie smilkinio ir garsiai paklausiau:

- Kam jis skambino? Kalbėk, nes šausiu. Editai Kein, ar ne? Jie nori pagrobti Selviką? Taip?

Vaikinas tebesišypsojo. Sukaupęs paskutines jėgas, jis pasakė: "Tu... idiote...", ir jo veidas sustingo. Jis mirė.

Aš atsistojau. Ekrane mirgėjo merginų kojos, šokdamos pasiutusį kankaną. Apačioje įsisiūbavo vakarėlis. Mano šūvio jie negirdėjo. Galėjau rizikuoti nulipti laiptais.

Pastogės durys buvo neįprastos: apkaltos metalu ir rakinamos sunkia spyna. Išėjęs užtrenkiau jas ir išbėgau į gatvę.

Vieną dalyką žinojau tiksliai: Selvikui gresia pavojus. Rytojaus rytą JTO posėdyje jis pateiks paskutinį rezoliucijos projektą, kuris kai kurioms delegacijoms bus netikėtas. Prisiminiau tiesos eliksyrą - pentotalį, kurį mačiau Minerio bute. Jie padarys viską, kad priverstų Selviką kalbėti. Bet kur? Privalėjau jį surasti.

Iš artimiausios vaistinės paskambinau Selvikui į namus. Atsiliepė tarnas ir pasakė, kad Selviko nėra namie. Išėjęs po damos skambučio prieš ketvirtį valandos. Kokios damos? Šito jis nežino. Bet aš ir pats supratau.

Po dešimties minučių stovėjau prie Editos Kein durų. Paskambinau beveik nesitikėdamas, kad atidarys, bet greitai išgirdau jos žingsnius. Atidariusi duris ir pamačiusi mane ji sulaikė kvėpavimą ir prikando lūpą. Jos akyse atsispindėjo baimė ir dar kažkas, ko aš nesupratau. Ji atrodė puikiai kaip visada - taip puikiai, kad akimirką man buvo gaila ją žudyti.

Selviko nė ženklo. Griežda mas dantimis sušnypščiau:

- Kur Selvikas? Kur Čaris jį paslėpė? Užmušiu tave čia pat, jei nepasakysi!

Nukreipiau į ją pistoletą. Ji tylėjo ir išsigandusi žiūrėjo į mane.

- Galėčiau priversti tave kalbėti, bet neturiu laiko. Be to, man ir taip viskas aišku. Paskambinusi išviliojai Selviką iš namų. Gatvėje jį sugavo Čaris. Aš mačiau... taip, tu stebiesi... aš mačiau, kaip jis tau skambino. Manau, kad Selviką atveš į tavo butą ir pentotalis privers jį kalbėti. Dabar suprantu, kur jį nuvežė: į jų pačių butą... Renkis, važiuosime ten kartu. Galbūt mums pasiseks jį aplenkti, nes ten aš jam paruošiau malonų siurprizą.

Liepiau apsivilkti jai paltą ir į šoną įrėmęs pistoletą nuvedžiau į taksi. Vairuotojui nurodžiau Vidoro Čario adresą.

Rondina sėdėjo šalia manęs. Jos akys buvo pilnos baimės, du kartus ji bandė kažką pasakyti, bet aš ją nutildžiau.

Privažiavus gatvę, kurioje gyveno Čaris, aš lengviau atsikvėpiau. Prie namo nebuvo policijos mašinų, vadinasi, jo bendrininko lavonas dar neaptiktas. Čaris taip pat nekeltų triukšmo. Jis pernelyg skubėjo.

Priverčiau Rondiną užlipti laiptais. Vakarėlis antrame aukšte - pačiame įkarštyje. Už Čario durų girdėjosi muzika, buvo įjungtas televizorius.

Grįžo Čaris namo ar ne? Kaip sužinoti? Su Rondina negalėjau lipti ant stogo ir šokti per angą. Durys buvo užrakintos, juk aš pats jas užtrenkiau. Dabar aš prisiminiau Bentlio granatas, kurias tebeturėjau.

Žaibiškai viską suplanavau. Mano žvilgsnis užkliuvo už kilimėlio prie durų. Susukau jį į ritinėlį ir juo įstūmiau granatą po durimis kuo giliau. Tada drebančią Rondiną nuvedžiau toliau nuo durų žemyn ir liepiau prisišlieti prie sienos, o pats nusitaikiau į granatą ir iššoviau.

Sprogimas pavyko. Durys iškrito, ant mūsų pabiro kilimėlio draiskalų debesis. Priverčiau Rondiną užlipti į viršų ir įeiti į butą pirmai. Pamačiusi lavoną ji suriko, bet daugiau neatsitiko nieko. Įėjau į kambarį su atstatytu pistoletu. Jis buvo tuščias. Televizorius tebeklykė, ant grindų toje pačioje pozoje gulėjo nušautasis pravira burna.

Apatinėje aikštelėje atsivėrė durys ir pasigirdo susirūpinę balsai. Aš pasakiau, kad sprogo krosnis, bet niekas nenukentėjo, taigi jaudintis nėra ko. Atrodo, žmonės nusiramino, ir durys užsidarė.

Mano kantrybė buvo besibaigianti. Žvilgsnis, kuriuo pasižiūrėjau į Rondiną, matyt, buvo baisus, nes ji atšoko nuo manęs, užsidengė rankomis veidą ir pravirko.

O gal ji norėjo laimėti laiko, kol atvažiuos Čaris? Negalėjau gaišti nė sekundės. Labai jau daug turėjau nuveikti šį ramų sekmadienio vakarą. Neturėjau teisės toliau veikti vienas - per daug buvo pastatyta ant kortos.

Vis dar nukreipęs pistoletą į Rondiną priėjau prie telefono ir susukau Čarlio Korbineto numerį. Jis atsakė: "Alio", šiek tiek palaukęs vėl: "Alio?", bet aš, nieko jam nepasakęs, lėtai nuleidau ragelį ir padėjau ant svirtelės.

Šalia telefono gulėjo bloknotas, ir jame aš pamačiau pažįstamą Gretchen Lark adresą.

Aš nusišypsojau Vidoro Čario keverzonei. Vadinasi, jie sekė Gretchen, sulaukė, kol ji pasikvies Selviką paskutiniam seansui, ir nusprendė netikėtai užklupti juos abu studijoje. Dabar Čaris ten laukia savo šefo - Rondinos, kad paskutinį kartą Selviką priverstų kalbėti. Pabaigus darbą, Selvikas ir Gretchen nutils visiems laikams, jų mirtis bus panaši į nelaimingų meilužių savižudybę. Rytojaus posėdis JTO skandalingai žlugs.

Gaišti nebuvo galima. Tyliai niršdamas aš stumtelėjau Rondiną laiptine žemyn. Iš apatinio buto iškišo galvą moteris, ir aš jai paaiškinau, kad mano draugas liko sutvarkyti buto po sprogimo ir įsijungė televizorių. Ji patikėjo ir uždarė duris.

Taksistas paklausė:

- Kas ten, viršuje, griaudėjo?

- Dailininkų vakarėlis, velniai griebtų.

- Taip, šiame kvartale tai įprastas reiškinys, - gūžtelėjęs pečiais pastebėjo jis.

Rondina tyliai verkė mašinos kampe, matyt, jos nervai nebeišlaikė. Ji suprato, kad aš jos nepaleisiu iš rankų iki žadėtojo paskutiniojo šūvio.

Viename posūkyje ji per daug prigludo prie manęs, ir aš išsigandau, prisiminęs granatas kišenėse. Atstūmiau ją nuo savęs ir pasakiau:

- Atsargiau, vaikuti, turiu dar dvi papliauškas, ir jei taip glausies prie manęs, abu išlėksime į orą. Jūsų organizaciją pribaigsiu ir be tavo pagalbos, bet nenorėčiau žudyti tavęs, kol nepasakei man, kaip tu tapai Edita Kein, ką tokio žinojai apie Dianą Kein, kad galėjai tą šeimą šantažuoti ir privertei tylėti. Prieš savo mirtį tu man pasakysi viską.

Šis vardas vėl labai sujaudino Rondiną. Ji nusišluostė akis ir žiūrėdama į mane ištarė: "Kvailiukas". Jos balse girdėjosi ir panieka, ir gailestis. Galiausiai ji susitvardė ir nusiramino.

Netoli Gretchen namų sustabdžiau mašiną ir paprašęs vairuotojo palaukti, išlipau. Rondina irgi. Prie durų pasakiau jai:

- Eik pirma. Tu žinai, kur ji gyvena.

Ji ramiai pažvelgė man į akis ir pasakė:

- Dėl to, kas dabar atsitiks, tave užgrauš sąžinė.

Aš ją nutraukiau:

- Pasakyk man vieną dalyką: kur dėjai tikrąją Editą Kein?

Ji išdidžiai pakėlė galvą ir ėmė lipti laiptais. Aš sekiau paskui ją. Prie Gretchen durų nukreipiau į Rondiną pistoletą ir sušnibždėjau:

- Skambink.

Trumpai pamąsčiusi ji nuspaudė mygtuką. Pasigirdo skambutis ir skubūs žingsniai. Po to - trumpa pauzė, ir pagaliau iš už durų pasigirdo duslus Gretchen balsas:

- Kas ten?

Ji turėjo teisę bijoti. Greičiausiai už jos stovėjo Čaris, nutaikęs į ją vamzdį, kaip aš į Rondiną. Bakstelėjau pistoletu jai į šoną ir priėjau arčiau.

Ji ištarė:

- Čia aš, Edita Kein.

Grandinėlė žvangtelėjo, spragtelėjo spyna. Durys atsidarė, bet kai Gretchen pažvelgė, jos veido išraiška akimirksniu pasikeitė: vietoje palengvėjimo jame atsispindėjo paniška baimė.

Reikėjo veikti nieko nelaukiant. Iš visų jėgų stūmiau Rondiną į Gretchen, ir jos abi nusirito grindimis. Ir pamačiau Čarį su

pistoletu rankoje ir viduriniu pirštu ant gaiduko. Jis buvo vikresnis. Pirmas šūvis kliudė mano klubą. Pajutau deginantį skausmą. Kulka už manęs atsimušė į duris.

Kitas šūvis buvo mano. Nuspaudžiau gaiduką ir pataikiau Čariui į galvą. Jo koltas nukrito ant grindų.

Užtrenkęs duris pakėliau Rondiną nuo grindų ir bloškiau į kėdę tiesiai priešais fotelį, kuriame pusiaugulom sėdėjo Selvikas ir, atrodė, ramiai miegojo. Viena jo marškinių rankovė buvo atsmaukta, odoje matėsi raudonas dūrio taškas. Išgirdau, kad Gretchen kažkuo stuktelėjo man už nugaros, bet nekreipiau dėmesio. Stengiausi iš akių neišleisti Rondinos.

- Na, kodėl netardai Selviko? Nejaugi tau neįdomu sužinoti, kokį projektą rytoj mes pateiksime JTO posėdyje?

Ji žiūrėjo į suglebusį Selviko kūną.

- Na! - tęsiau aš. - Ar mano Rondina prarado smalsumą? Taip, tavo voratinklis skylėtas, puikioji šnipe. Matyt, tau malonu žaisti, nes galėjai mane pribaigti, vos susitikusi, o ne kviesti tam gaują iš Čikagos.

Žaizda klube ėmė degti, ir man pasidarė karšta. Nusivilkau apsiaustą ir numečiau ant kėdės šalia Rondinos.

Ji pakėlė į mane akis, kuriose jau nebebuvo mirties baimės, tik liūdesys ir užuojauta.

Aš negalėjau to suprasti, ir ji greičiausiai pastebėjo mano smalsumą.

- Aš ne Rondina, - pasakė ji.

Aš supratau, kad ji nemeluoja.

Tą pačią akimirką pakaušiu pajutau šaltą vamzdį ir nespėjęs suprasti, kas atsitiko, už nugaros išgirdau sidabrinį Gretchen juoką ir jos balsą:

- Baik šį spektaklį ir mesk pistoletą, tu, idiote.

Aš paklusau. Mano vaizduotėje prasisuko juosta su pastarųjų dienų įvykiais, ir aš ėmiau suvokti tiesą. Viskas taip puikiai sutapo, tik aš vienas, kvailys, laikiausi savo versijos ir nenorėjau nieko daugiau matyti.

Tebekalbėdama Gretchen pasitraukė prie lango, į mane nukreipusi Čario koltą, o į Rondiną - mano. Selvikas be gyvybės ženklų tebegulėjo fotelyje. Po Čario galva tamsavo kraujo klanas.

Ji tęsė:

- Labai gaila, širdžių ėdike, kad neturiu laiko papasakoti, kaip tu mane linksminai.

To ir nereikėjo pasakoti. Nesupratau tik vieno: Rondinos vaidmens šiame žaidime. Bet atsakymo nereikėjo ilgai laukti.

Žvilgtelėjusi per langą į gatvę, Gretchen tęsė:

- Nieko nėra. Vadinasi, šūvių nesigirdėjo. Gaila, kad ne viskas vyko pagal planą. Bukagalvis Čaris ir tavo puikioji Rondina padarė per daug klaidų. Bet jis už tai jau sumokėjo, o judu papulsite į pragarą, prieš man iš čia išeinant.

Vadinasi, aš vis dėlto buvau teisus. Edita Kein buvo Rondina, bet ne ta didžioji ankstesnė Rondina, o savo kur kas jaunesnės vadovės Gretchen antraeilė pagalbininkė.

Aš pažvelgiau į Rondiną, ir tai, ką pamačiau, mane suparalyžiavo. Nepastebimai ji įkišo ranką į mano apsiausto, gulėjusio šalia jos, kišenę, ištraukė vieną Ernio granatą ir sviedė ją į Gretchen, stovinčią prie lango.

Ši pastebėjo metimą ir iššovė, bet Rondina iš karto krito ant grindų šalia fotelio, ir šūvis, nuslopintas granatos, nepasiekė tikslo.

Aš instinktyviai taip pat išsitiesiau ant grindų ir tik spėjau pamatyti, kad fotelis su Selviku apsivertė.

Dar nebuvau spėjęs suvokti, kas atsitiko, kai Edita pašoko... ne, ne Edita, o Rondina... Rondina pašoko ir pribėgo prie Selviko įsitikinti, kad šis nenukentėjo. Nusiraminusi ji atsisuko į mane.

Mintys mano galvoje skriejo kaip ugnies sūkurys, kai jos žvilgsnyje aš vėl pamačiau užuojautą ir dar kažką, ko niekaip negalėjau suvokti.

Ji pasakė:

- Aš ne Rondina. Bet dabar neturiu laiko tau šito įrodinėti. Turime skubiai iš čia išeiti. Neturiu teisės įsivelti į istoriją, su kuria aš... patikėk... neturiu nieko bendro. Eime su manimi, Taigeri. Aš tave myliu, aš pamilau tave iš pirmo žvilgsnio. Eime su manimi, ir aš įrodysiu tau, kad aš Edita Kein, o ne kažkokia Rondina Lund.

Tai buvo meistriškas žaidimas. Puikus planas: pasinaudojus savo kerais, išvilioti mane iš Gretchen buto ir padaryti tai, kas

nepavyko prieš dvidešimtį metų. Taip, aš mačiau joje ankstesnę Rondiną, šaltakrauję ir ryžtingą, pasiruošusią kiekvieną užduotį įvykdyti iki galo. Bet aš jau nebuvau tas nepatyręs kvailelis, papuolęs į jos tinklus. Gerai, aš įvykdysiu jos norą, bet ne taip, kaip ji tikisi.

Vienu šuoliu aš atsidūriau prie lango, kur baldų nuolaužose gulėjo tai, kas liko iš Gretchen Lark, pakėliau savo pistoletą ir atstatęs jį į Rondiną pasakiau:

- Sutinku, mano džiaugsme. Iki policijos pasirodymo mes išnyksime, bet komanduosiu aš. Apsisuk ir eik. Vienas neprotingas judesys, ir aš šausiu.

Namo apačioje pasigirdo triukšmas. Sunerimę balsai kvietė policiją, ir man buvo aišku, kad neprabėgus nė penkioms minutėms ji pasirodys.

Aš gana grubiai išstūmiau Rondiną iš buto ir priverčiau leistis laiptais. Moteriai, apsivilkusiai naktiniais marškiniais, kurią aptikome aukštu žemiau, aš pasakiau, kad valant sprogo benzino butelis, bet nukentėjau tik aš. Ir pademonstravau kruvinas kelnes. Ši dama lydi mane pas gydytoją. Viršuje viskas gerai. Nustebau, kai Rondina mano parodymus patvirtino.

Kai išlipome iš taksi prie jos namų, ji sumokėjo vairuotojui ir taip tvirtai ir greitai nuėjo pirmyn, kad vydamasis ją atrodžiau gana kvailai. Rakinant duris, aš įrėmiau į jos nugarą pistoleto vamzdį, bet ji tik nusišypsojo man per petį.

Įėjusi į butą ji nusivilko paltą ir metė jį ant kėdės atlošo.

- Taigi, - pasakiau aš, stovėdamas už dviejų metrų nuo jos ir nenuleisdamas pistoleto, - ką visa tai...

Ji nutraukė mane nerūpestingu judesiu:

- Taigeri, aš gana ilgai klausiausi tavęs, neturėdama galimybės atsakyti. Dabar aš viską pasakysiu. Trumpai tariant, Rondina buvo mano vyresnioji sesuo Diana. Per antskrydį ji nežuvo, ji buvo pavojinga avantiūristė. Karo metais ją užverbavo nacių žvalgyba. Mūsų šeima paskelbė Dianą mirusia, jos vardas daugiau nebuvo minimas. Jos reputacija - vienintelė juoda dėmė mūsų herbe.

Patylėjusi ji tęsė:

- Man sakė, kad aš labai panaši į ją. Aš supratau, ką tai reiškia tau, kai susitikome restorane. Bet negalėjau nieko paaiškinti, nesukompromituodama savo šeimos. Pamilau tave iš pirmo žvilgsnio, bet kol afera JTO nebuvo likviduota, neturėjau teisės išsiduoti. Viskas baigėsi, Taigeri. Aš tikrai Edita Kein ir aš tave myliu.

Kiekvieną frazę mintyse kandžiai išjuokiau. Tikrai nuostabi istorija. Niekas negalės įrodyti, kad ji meluoja ir nėra Edita Kein. Visi liudininkai mirę. Tik aš vienas žinojau, kad ji Rondina, ta pati Rondina, kuriai prisiekiau atkeršyti. O ji kaip tikra Rondina taip pat sau prisiekė nepraleisti patogaus momento ir įvykdyti tai, ko nesugebėjo prieš dvidešimtį metų.

Todėl, kai ji nutilo, aš garsiai nusijuokęs pakėliau pistoletą ir pasakiau su šaltu įniršiu:

- Kaip tu įrodysi savo žodžius?

Šypsodamasi ji nuleido mano pistoleto vamzdį. Jos šypsena buvo tvirta, bebaimė ir šiek tiek paslaptinga.

- Na?

Ji paklausė:

- Ar tu tikrai mane myli, Taigeri?

Prieš mirtį ji turi sužinoti tiesą.

- Taip, Rondina, o ne Edita Kein, aš tave myliu. Tik aš žinau, kad tu Rondina, o ne Edita. Tu negalėsi įrodyti, kad yra atvirkščiai.

- Galėsiu, Taigeri, bet ne žodžiais.

Ji nusivilko švarką ir nerūpestingai numetė jį ant kėdės, po to traukdamasi į miegamąjį ėmė segiotis palaidinukę.

Vėl ta sena kaip pasaulis Ievos gudrybė.

- Ne, šis triukas tau nepavyks, - pasakiau sekdamas ją su pistoletu rankoje. - Ant šio kabliuko Taigeris jau neužkibs. Maniau, kad tavo fantazija lakesnė.

Kodėl aš nešoviau? Ar tik todėl, kad buvo įdomu, ką ji darys toliau?

Rondina nusivilko palaidinę ir numetė ją ant grindų. Dabar ji stovėjo šalia lovos. Aš buvau tarpduryje.

Amžinu moterišku judesiu ji atsisuko į mane, atsisegė liemenėlę ir ją numetė.

- Neversk manęs paskubėti iššauti, - kimiai pasakiau aš, atlaužd amas gaiduką.

Ji tik nusijuokė, atsisegė sijono užtrauktuką ir numetė jį ant grindų.

Mano delnai sudrėko. Aš įkalbinėjau save šauti, bet pirštai neklausė. Revolveris mano rankose apsunko, ir aš jį nuleidau.

Ji pasakė:

- Jei mylėjaisi su Rondina, pamylėk ir mane - ir tu sužinosi tiesą.

"Kokią tiesą?"

Ji stovėjo, keliu atsirėmusi į lovą, ir žiūrėjo į mane kaip sfinksas paslaptingai šypsodamasi. Nenuleisdama nuo manęs akių ji atsigulė į lovą ir ištiesė į mane ranką.

Mano pistoletas iškrito. Ji laimėjo.

Prisiminimai buvo stipresni už kerštо troškimą. Aš ją mylėjau, niekada nebuvau nustojęs mylėti. Jos lūpose ėmė žaisti ta pati šypsena, kuri pirmą kartą pastūmė mane į jos glėbį. Negalėjau ir nenorėjau priešintis savo geismui. Turėjau vėl užvaldyti Rondiną, net jeigu tai man atneštų mirtį. Kaip užhipnotizuotas aš priėjau ir pasilenkiau virš jos.

Akimirksnį man atrodė, kad ji nuo manęs atšoko, bet po to ji vėl pakėlė rankas, apkabino ir pasakė:

- Dabar, Taigeri, mylimasis mano, tu gausi įrodymą, kurio taip siekei.

Droviai nusišypsojusi ji prisitraukė mane prie savęs ir sušnibždėjo į ausį:

- Taigeri, aš dar mergaitė.

Ir tai buvo tikra tiesa.

KRUVINOJI AUŠRA

I

Šiandien šeštadienis, ir aš ruošiuosi vesti. Jau švito, o aš negalėjau užmigti, galvodamas apie tai, kad tik keli kvartalai skiria mane nuo kambario, kurio plačioje lovoje po baltu afganišku apklotu susirangiusi į kamuoliuką Rondina. Jos nuogas kūnas laukia mano rankos prisilietimo, ir po kelių valandų niekas mūsų neišskirs.

Įsivaizdavau Martino Greidžio veidą, skaitantį mano pareiškimą apie išėjimą iš darbo. Tai jam nepatiks. Bet karas baigėsi, priešai gali išbraukti mane iš savo sąrašų, o naujos Greidžio užduotys ir operacijos teeinie velniop.

Turiu daug priešų netgi tarp savo bendradarbių. Jie apsidžiaugs, kad išeinu, bet greitai supras, kad mane praradę pagreitino sau kelią į aną pasaulį. Ne kiekvieno jėgoms dirbti tokį darbą, ir "laimės kūdikio" pravardė negarantuoja, kad iš savo "pasivaikščiojimų" grįš su šypsena veide...

Stengiausi įsivaizduoti, ką dar galėtų pasakyti senasis keistuolis. Bandys sužadinti mano patriotizmą? Primins, kad priešui aš visada liksiu žmogumi iš sąrašo "A"?

Martinas Greidis sugeba puikiai ginti savo nuomonę. Bet man vien mintis apie Rondiną, laukiančią manęs švintančiame mieste, - pakankamas argumentas.

Greidi, seni, aš išeinu. Daugiau nebus nei ginklų, nei parako dūmų, nei lavonų... išeinu gyvas iš džiunglių ir noriu toks išlikti. Mėgau savo darbą, mėgau nugalėtojo jausmą, pagaliau parblokšto, krauju srūvančiu veidu priešo vaizdą. Kas gali būti vyrui maloniau? Bet dabar, žinoma, špagas į makštis! Mano 45-ojo kalibro pistoletas liks sename rudame dėkle, o manęs laukia nauji džiaugsmai, anksčiau kėlę juoką arba bent jau sarkastišką šypseną, - "mano lėlyte, vakarai prie židinio... ir pas mus šiandien nusileido trys angelai!"

Aš sutrikęs suniurzgiau: vis dėlto buvau matęs pasaulio ir pažinojau žmones. Kai kuriems pagal išgales netgi padėjau ne-

sunkiai nukakti į aną pasaulį. Bet tai, ką aš dariau, man nusibodo. Mano Rondina nori, kad tapčiau geručiu, - vadinasi, tapsiu!

Telefonas ant staliuko kažkaip sukvaksėjo ir prapliupo ilga trele. Buvo maždaug septinta ryto, ir aš neįsivaizdavau, kam taip anksti galėjo manęs prireikti. Paėmiau ragelį, ir žmogus kitame laido gale greitai paklausė:

- Taigeris?

- Taip.

- Tai Volis Gibonsas, - jo balsas buvo pavargęs.

- Tu nemiegi? Tavo Brodvėjaus žvaigždės seniai kirmija...

- Aš dar nebuvau atsigulęs.

- Tai kodėl aš turiu keltis?

- Todėl, kad man paskambino vienas tipas ir pasakė, kad jis tave pažįsta. Jis perskaitė mano straipsnį, tu žinai, apie ką, ir ieško tavęs. Aš, žinoma, pasakiau nežinąs, kur tu, bet pažadėjau pasidomėti.

- Daug kas norėtų mane rasti.

- Todėl aš ir tylėjau. Ar tu pažįsti tokį tipą - Klementą Fletčerį?

Mintyse perskaičiau ilgą vardų ir pavardžių sąrašą. Tokio nepažinojau...

- Apibūdink jį.

- Negaliu. Tai buvo telefono skambutis. Jis skambino į įstaigą aštuonis kartus, kol prisiskambino. Paliko telefono numerį.

Volis pasakė numerį, ir aš automatiškai jį įsidėmėjau.

- Ką pasakė tas tipas?

- Nieko nepasakė. Kažko bijojo, be to, kalbėjo švilpčiodamas, lyg karštą bulvę burnoje laikydamas; sušnibždėjo, kad tu jam mirtinai reikalingas, ir greitai numetė ragelį. Ar tu ką nors supranti?

- Nenoriu suprasti, - pasakiau ir saldžiai pasirąžiau. - Žinoma, aš tam tipui paskambinsiu, bet jei tai susiję su darbu, spjausiu ir nueisiu į mėlynus tolius, girdi? Šiandien mano vestuvės, drauguži!

- Taip, žinau. Būk laimingas. Svarbiausia, kad tu laiku sustojai.

- Ačiū, bet kodėl tu taip manai?

- Todėl, kad dabar tu geriau atrodai, negu būdamas lavonas. Kai sužinojau, kuo užsiimi, man visai praėjo noras vaikščioti su tavimi ta pačia gatvės puse.

- Tada pereik į kitą, - nusijuokiau aš ir padėjau ragelį.

Šios dienos niekas negalėjo sugadinti.

Saulė kilo virš miesto, ir aušros ruoželio raudonis vis tirštėjo - raudonas ruoželis, panašus į skustuvo žymę, paliktą skubančio žmogaus veide. Miestas budo ir pilnėjo nuo kūnų - žmonės skubėjo į metro, autobusus; miestas ūžė, reikalaudamas naujų kūnų ir kraujo... O kas man - už kelių valandų aš būsiu vedęs, velniai griebtų!

Klementas Fletčeris!

Kažkas pažįstama buvo šiame varde. Tai, žinoma, ne kažin kas - dirbdamas tokį darbą garsaus vardo aš neužmirščiau, bet kažkas pažįstama buvo... Draugas? Jų turiu nedaug.

O priešas neskambintų - paprasčiausiai užmuštų.

Tai ne Greidžio žmogus, tada figūruotų kontrolinis žodis. Bet aš sąraše "A", ir priešai nesako mums savo slaptažodžių, o daro mažus siurprizus.

Tas, kuris mano, kad smalsumas pražudė katę, labai apsirinka. Jei šis vardas nekeltų man neaiškaus pavojaus, aš taip ilgai nesikuisčiau po atmintį, bet jame buvo kažkas tokio, verčiančio mane kartoti ir kartoti: "Klementas Fletčeris, Klementas..."

Paskambinęs Voliui, dabar jau aš ištraukiau jį iš lovos, išklausiau visus prakeiksmus, kuriais jis prakeikė mane ir mano giminę iki septintos kartos, gavau viešbučio netoli Vestendo, per kvartalą nuo upės, adresą ir prašymą eiti po velnių. Greitai nusiprausiau, palindau po dušu ir galutinai atsikratęs apsnūdimo apsirengiau. Kaip buvau įpratęs, pasikabinau dėklą po pažastim ir atlaužiau gaiduką, paskui prisiminiau, kokia šiandien diena, nusišypsojau ir jau norėjau padėti ginklą atgal, bet pagalvojau, kad mano ginklas niekada manęs neapvylė, tiek metų buvo man ir tėvu, ir motina... Gerai, drauguži, paskutinį kartą!

Pasitikrinęs užsegimą, nusileidau žemyn, užkandau kavinėje ir susistabdęs taksi nuvykau ieškoti Fletčerio. Buvo ankstus rytas, ir judėjimas gatvėse dar nebuvo pasiekęs tos beprotiškos stadijos, kai tave seka dvidešimt uodegų, besidalijančių įspūdžiais. Taksi sustojo prie ilgų namų eilės, kurių langai prancūzų papročiu buvo užtemdyti žaliuzėmis. Aš apsižvalgiau ir įsitikinau, kad nesu sekamas. Šalia teliūskavo upė, o iš kitos pusės, greta namų, kilo neįveikiama tvora.

Viešbučio iškaba nebuvo iškalbinga, o ir pats viešbutis atrodė nušiuręs ir niūrus. Metalinės raidės nusilupusiais dažais kvietė - "Kambariai!", bet, atrodo, norinčių antplūdžio nebuvo.

Turėjau du kartus skambinti, kol pasirodė susiraukšlėjusi dama su pilna galva popierinių suktukų, nešvaria prijuoste ir dviem ritinėliais tualetinio popieriaus po pažastimi.

- Ieškai kambario, sūneli?

Aš pamerkiau jai.

- Draugo ieškau, Klemento Fletčerio. Kaip manote, ar ne per anksti jį pažadinsiu?

Jos akys nužvelgė mane nuo galvos iki kojų, ir veide išsiskleidė šypsena.

- Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad jis turi tokių draugų! Bet kas juos supaisys? Buvo čia toks vienas, šnekėjo, kad jis apylinkės prokuroro sūnus. Dievuliau! Tėtušis pats atlėkė čionai prabangia juoda mašina ir apšaukė asilu už tai, kad pabėgo iš namų. Bet vaikinas nė už ką nenorėjo grįžti - pasirodo, jis narkomanas! Štai tau ir prokuroro sūnus! Tu, sūneli, savo Fletčerį rasi viršuje, antros durys į kairę...

Aš užlipau į viršų ir dar už durų išgirdau garsų knarkimą. Atlenkęs pistoleto gaiduką pasiklausiau ir po to pamažu nuspaudžiau durų rankeną. Durys atsidarė, aš įėjau ir atsargiai jas uždariau.

Žmogus, ant nuogo kūno apsivilkęs chalatą, gulėjo fotelyje, prisidengęs veidą laikraščiu. Atrodė penkiasdešimties šešiasdešimties metų. Jis miegojo išsižiojęs ir sunkiai kvėpavo. Priešais jį, ant lovos, gulėjo krūvelė popierių - kažkokios sąskaitos ir banknotai.

Stovėjau prie jo stengdamasis prisiminti, kur ir kada esu jį matęs anksčiau. Įsitikinęs, kad kambaryje mes vieni, įrėmiau pistoletą jam į pilvą ir ėmiau stebėti, kaip jis busdamas šiurpsta nuo šalto metalo prisilietimo. Atsipeikėjęs jis iš karto suriko:

- Velniai griebtų, Taigeri! - Tada pamatė pistoletą ir iš karto ėmė spaustis prie fotelio atlošo.

- Iš kur mes pažįstami, Fletčeri?

- Brangusis mano, aš...

- Greičiau, mielasis! Negaišk. Iš kur?

Jis kinktelėjo ir išpyškino, nenuleisdamas akių nuo pistoleto.

- Panama, Taigeri! Prisimeni?

- Ne.

- Tu juk mane ištraukei, kai aš skendau, leidau dvasią, o tu ištraukei...

Tada aš viską prisiminiau ir nuleidau pistoletą. Taip, tada, dokuose, iškišęs liežuvį laksčiau, ieškodamas sprogmens, kurį pakišo Mesneris su savo vyrukais, ir kaip tik pataikiau laiku, kad išgriebčiau šį girtuoklį iš vandens ir atgaivinčiau. Aš šyptelėjau ir paplekšnojau sau per šoną, kur buvo dėklas.

- Užmiršau, drauguži. Bet, pats supranti, mūsų darbas toks, kad atsitiktinumų būti negali. Gibonsas sakė, kad tu skambinai. Mielai išgerčiau su tavimi, drauguži, bet šiandien mano vestuvės, ir turiu būti blaivutėlis.

- Bet aš ne išgerti tave pasikviečiau, - jis paniuro, atsistojo, priėjo prie lango ir pakėlęs užuolaidą kažkodėl pasižiūrėjo į gatvę.

- Aš apie tave skaičiau.

- Tai ne naujiena.

- Bet aš žinau, kas tada vyko dokuose, ir apie sprogmenis taip pat žinau, bet niekam nepasakiau, kad tu ten buvai.

- Ačiū.

Jis mostelėjo ranka ir susiraukė.

- Aš skambinau ne dėl to. Supratau, kad tu įsipainiojęs į viešnamio susprogdinimą, mačiau, kas tą dieną ten įėjo, ir šiek tiek žinau apie tuos bernelius. Girdėjau, kaip tas Bilis Mesneris nusakė tavo išvaizdą, bet, žinoma, tylėjau. Teisingai?

- Teisingai.

- Prisimenu, kad mane sekė tą vakarą, bet nežinojau, kas. Vargšas Mesneris taip ir nesuprato, kad tada susitiko su mirtimi du kartus. Kam lemta būti pakartam... Bilis mirė, nespėjęs duoti parodymų, ir nenustačius jo asmenybės. Ak, tas Mesneris!

- Bet kodėl gi tu mane pasikvietei?

Jis prisidengė ranka burną, griuvo ant lovos ir ėmė šnibždėti:

- Suprask, aš nežinojau, kam dar apie tai pasakyti. Aš pradėjau kalbėti, bet mane išjuokė, pradėjau veikti vienas ir papuoliau į bėdą. Velniai griebtų, nežinau, ką būčiau daręs, jei nebūčiau prisiminęs tavęs.

- Kokią gi bėdą? - paklausiau jo.

Jis pakėlė akis.

- Tu juoksies.

- Kodėl?

- Tai labai netikroviška.

- Pasakok gi, drauguži.

Fletčeris turėjo galvoje kažką daugiau, bent jau man taip atrodė. Jis sėdėjo tylėdamas, bandydamas susikaupti, o po to pasakė:

- Prisimeni ryšulėlį, kurį man grąžinai?

- Taip, žinoma.

- Tai svarbiausia. Vėliau Briuselyje aš radau tą vaikiną!

- Kokį? - nesupratau aš.

- Taigi aš tau aiškinu. Ruošiausi vykti į Perdezą, netoli Vera-Krupo, kur jie kasė uraną. Visada norėjau ten patekti. Veilas ir Šovis papasakojo man apie streiką urano kasyklose. Aš nusprendžiau pamėginti laimę. Tu manai, aš ruošiuosi plaukioti visą savo gyvenimą?

- Kalbėk apie reikalą, drauguži.

Jis pažvelgė į mane.

- Briuselyje aš nusipirkau Geigerio skaitiklį.

- Kiek mokėjai?

- Tūkstantį aštuonis šimtus dolerių. Visus pinigus sukišau.

- Tave apgavo. Jis kainuoja dešimt kartų pigiau.

- Žinau. Bet man sakė, kad vykstant į Perdezą, Geigerio skaitiklis būtinas. Iš nuobodulio laive aš su juo žaidžiau. Galėjau atskirti šiltą laikrodį nuo šalto.

- Na, kam skaitiklis - ir taip aišku!

- Palauk gi tu...

Supratau, kad jis netelpa savyje, ir nustojau juokavęs.

- Na, gerai, Fletčeri. Eisiu, sėdėti neturiu laiko, ši diena man ypatinga.

- Atleisk, Taigeri, visai užmiršau... Aš plaukiau "Meitlandu", tu žinai?

Aš linktelėjau.

- Vokietijoje pakrovė tris presus. Aš buvau triume su skaitikliu, ir staiga jis ėmė suktis kaip išprotėjęs. Aš tuoj pat jį išjungiau, bet parodymai! Ten buvo konteineris, didelis, labai didelis, ir dar didžiuliai presai. Vieną aš pažymėjau.

- Toliau.

- Aš jį patikrinau ir pažymėjau. Jame uranas.

- Daug?

Jis linktelėjo ir ėmė žiūrėti per langą, laukdamas, ką aš pasakysiu.

Tai buvo tas geras darbas, kurį kiekvienas pagal dešimt Dievo įsakymų turi atlikti. Galėjau paprasčiausiai pats patikrinti tą presą, pasakyti jam, kad apsiriko, vesti - ir darbas būtų baigtas.

Bet aš nuvažiavau su juo. Privažiavę prie dokų, suradome Fletčerio pažymėtą konteinerį. Jis stovėjo kažkokių dėžių, vielų ir įvairių šiukšlių krūvoje.

Vokiečių firma "Kleipleiz" - gana žinoma rotacinių presų gamintoja. Vienas presas gaminamas metus, bet veikia puikiai ir ilgai nedyla. Todėl firmai niekada netrūko užsakymų iš žymių pasaulio leidyklų. Mūsų šalis buvo stambiausia užsakovė. Šį presą gabeno į Vašingtoną.

Mes atplėšėme keletą lentų - viduje stovėjo presas. Viskas tvarkinga, nė viena detale ne per daug. Kai iš ten išsirangėme ir įstatėme lentas į vietą, aš pažvelgiau į Fletčerį ir pasakiau:

- Nieko panašaus, Fletčeri.

- Betgi aš sakau, kad skaitiklis...

- Fletčeri, aš išmanau poligrafiją nuo Kolio staklių iki naujausių rotatorių. Aš pats tyrinėjau tas mašinas. Nieko nėra.

- Taigeri... skaitiklis...

- Duok skaitiklį.

- Kam?

- Pasižiūrėkime, gerai?

- Gerai, bet jis laive.

Bet skaitiklio ten nebuvo. Fletčeris išnaršė visą kajutę ir grįžo nesavu veidu, laikydamas tuščią dėžutę. Aš supratau, kas atsitiko.

- Fletč...

- Supranti, Taigeri...

Aš jį sustabdžiau.

- Tu - tikras žioplys. Už tūkstantį aštuonis šimtus dolerių jie įkišo tau radarinį įrenginį, kuris retkarčiais suskamba, o tu stingsti iš baimės. Suprask, tu praradai savo pinigus, o jie surado žmogų laive, kuris išmetė tą daikčiuką į šiukšlyną. Tave apgavo,

Fletčeri, apgavo du kartus. Ar tu matei to preso automatinį chronometrą?

- Ne.

- Jis padengtas liuminescencine danga. Nuo jos suskambės bet koks skaitiklis. Čia tu ir pakliuvai, drauguži!

Jis iš karto viską suprato. Mes išėjome iš dokų, radome kavinę ir išgėrėme po puodelį kavos.

Greitai mes jau kalbėjomės apie Panamą, bet jo mintys sklandė kažkur kitur. Akyse jam mirgėjo prarasti tūkstantis aštuoni šimtai dolerių. Jis suprato, kad dabar nepasieks Perdezo. Bet aš pasakiau, kad jis laimės kūdikis, kuriam pavyko išsipainioti iš šios istorijos.

Po vidurdienio mes su juo išsiskyrėme. Nužingsniavau tris kvartalus, kol pavyko rasti taksi, ir sugrįžau į viešbutį.

Kaip jaunavedžiui, tai nebuvo labai džiaugsminga dienelė, bet gali būti, kad man kaip ir Fletčeriui pasisekė, kad išsipainiojau iš šios istorijos. Ketvirtą valandą mane apvynios aplink pirštą - ir baigta.

Pradėjau rinkti daiktus. Mano manta tilpo į vieną odinį lagaminą. Buvau beimąs ragelį paskambinti ir pranešti, kad išvykstu, kai staiga aparatas suskambėjo ir portjė ištarė:

- Jus kviečia, sere. Kalbėsite?

Pagalvojau, kad tai Rondina, ir skubiai pasakiau:

- Prašau.

Ragelyje pasigirdo Martino Greidžio balsas:

- Taigeri, tavo užduotis - "Platonas".

"Platonas" - tai rimta. Nužudyti arba žūti. Amerikos užsienio politika pavojuje. Alternatyva - karas!

II

Aš pasibeldžiau, ir Rondina atidarė duris. Ji stovėjo tarpduryje, aukšta ir viliojanti. Žalias gauruotas chalatėlis, sujuostas diržu su kutais, atvėrė krūtinę ir pabrėžė gundančius klubų apvalumus. Rondina retai nešiojo liemenėlę - tokia puiki jos krūtinė. Jos vario rausvumo plaukai, iš nugaros apšviesti saulės spindulių, degė lyg auksinė karūna, o lūpose virpėjo nuostabi šypsena.

- Sveika, Rondina.

Ne, ne Rondina, o Edita Kein. Rondina jau seniai mirusi. Ji - vyresnioji Editos sesuo, kuri prieš dvidešimtį metų kaip du vandens lašai buvo panaši į dabartinę Editą.

Karo metai, pagalvojau aš, baisūs, neapsakomi metai, kurie dabar atrodo visai nerealūs.

Pirmoji Rondina pati pasirinko savo likimą, išeidama iš padorių, jaukių Keinų namų į nacistų gaują ir tapdama šnipe. Aš buvau Amerikos žvalgybos agentas ir susekiau ją okupuotoje Prancūzijoje, kad sunaikinčiau. Netikėtai tarp mūsų įsiliepJTOjo meilė... bet Rondina suvarė man į krūtinę dvi kulkas ir paliko dvėsti. Vėliau mane ilgai kankino neapykanta...

Aš prisiminiau jos įspūdingą kūną ir mielą veidą. Praėjus daugeliui metų po jos mirties, aš vėl sutikau Rondiną. Ne, ne Rondiną, o Editą, jaunesniąją jos seserį. Bet Edita visada buvo man Rondina, kurią mylėjau. Ji neprieštaravo, ir už tai aš ją mylėjau dar labiau.

Aš vos neužmušiau jos iš karto, nes pamaniau, kad tai Rondina grįžo iš ano pasaulio. Dabar aš žudyčiau dėl jos taip, kaip ji žudytų dėl manęs.

- Taigeri! - ji ištiesė ranką, kurią godžiai pagriebiau. Jos minkštos, aistringos lūpos susiliejo su manosiomis, ir mes sustingome besibučiuodami; jos pirštai įsikibo į mano pečius, o aš prispaudžiau ją prie savęs taip stipriai, kad atrodėme kaip vienas žmogus, apimtas nepaprasto, visaaprėpiančio geismo. Tačiau apsikabinimui kažkas trukdė, ir ji tai pajuto. Rondina atsiplėšė nuo mano lūpų, išsivadavo iš mano glėbio ir pažvelgė sunerimusi.

- Mielasis, kas tau?

Jos balsas buvo žemas ir šiek tiek prikimęs, ir jis ypatingai mane jaudino.

Mes įėjome į kambarį, ir ji paėmė mane už parankės. Kaip sunku bus jai paaiškinti! Leidau jai pavaišinti mane kava. Ji nuolankiai laukė, ir aš pagaliau pasakiau:

- Vestuves teks atidėti, katinėli...

Jos akyse trumpam žybtelėjo skausmas.

- Ar gali man paaiškinti...

Aš papurčiau galvą.

- Ne, atleisk.

- Bet šiandien...

- Aš ruošiausi pranešti, kad išeinu. Bet tai atsitiko anksčiau... reikalas labai svarbus, ir niekas kitas nesusidoros.

- Niekas?

- Katinėli mielas... Kalbama apie šalies saugumą, ir galbūt tavo taip pat. Anglija ir Amerika glaudžiai susijusios, vienos iš jų įvykiai paliečia ir kitą. Negaliu išsisukti iš šios istorijos, negaliu nieko paaiškinti. Aš ir taip nemažai pasakiau. Mūsų taisyklių negalima pažeisti iki pat mirties, o ji visada šalia. Atleisk, vaikeli, bet mano darbas - visų pirma, o jau po to... Tu protinga ir mane suprasi!

- Tai labai sunku, - ji graudžiai nusišypsojusi staiga nusisuko. - Tiesiog nežinau, ką pasakyti.

- Ir nereikia. Aš greitai sutvarkysiu šį reikalą ir grįšiu.

Jos akys susitiko su manosiomis.

- Tu įsitikinęs, kad grįši? Šį kartą?

- Aš visada sugrįždavau.

- Bet tai paskutinis kartas? Po to tu liksi su manimi? - ji apkabino mano galvą rankomis. - Kiek žmonių tu nužudei, Taigeri? Kiek kartų bandė nužudyti tave! Aplinkybės, aplinkybės! Bet tavo žvaigždė gali nusileisti, o tada...

- Rondina...

- Ne, leisk man pasakyti. Anksčiau tau buvo vis tiek - gyventi ar mirti. Bet dabar tu - mano. Aš lauksiu tavęs, tačiau laukti - nelengva!.. Kaip man šitaip gyventi, Taigeri?

Aš atsistojau.

- Kai viskas baigsis, aš grįšiu.

- Aš galiu ir išvykti.

- Aš tave surasiu.

- Aš ne apie tai. Tiesiog aš per ilgai kankinausi. Maniau, kad radau meilę ir saugumą, apie kurį svajojau, ir dabar, kai viskas griūva, aš galiu susirasti ką nors kitą, ir jau beveik radau jį - kartą...

Aš negalėjau pasakyti to, ką norėjau. Nebuvo tokios kliūties, kurios ji norėdama nenugalėtų, ir jei nepanorėjo, tai...

- Ratas apvalus, katinėli. Tavo numeris laimi arba ne. Bet aš sugrįšiu.

Eidamas link durų atsisukau ir pamerkiau. Jos veide stingo ta pati liūdna šypsena, ir aš žinojau, kas dabar dedasi jos sieloje. Kartą ir man šitaip buvo.

"Puiki pradžia vestuvių varpams, - kirbėjo galvoje kvaila frazė, - puiki pradžia..."

Pasiėmiau savo mantą ir persikėliau į "Leopoldo" viešbutį Ch.Taldošo pavarde (pagal Greidžio instrukciją). Pusvalandį palaukęs, surinkau Niujorko kontrolinio centro numerį, paprašiau Verdžilo Adamso ir pasakiau slaptažodį:

- Taigeris Menas. Tai "Platonas", numeris - 4-4-9-1. Slaptažodis teisingas?

- Dvigubas ryšys. Templboj-2.

- Dartiufas, - ištariau aš.

- Rodeg, Taigeri. Vis tiek aš tave iš balso pažįstu. VK taip pat pažįsta tavo balsą, bet suprask, tarnyba...

- 2-26-1. Kas atsitiko, vaikinai? Manęs dėl nieko neįspėjo.

- Taip įsakė Greidis. Tu žinai ką nors apie Gabiną Martelą?

- Skaičiau.

- Tai va, jis čia. Vienuolyno gatvėje, viešbutyje, Saugumo tarnybos kontoroje.

- Kodėl?

- Jis taip pat viena svarbiausių tarptautinės žvalgybos asmenybių, nepakeičiamas kare. Asmens byla ilga lyg paklodė. Jis buvo raketų užkardoje, organizavo Beltovo projektą. Prifarširuotas vardų. Mes aplenksime kitus dešimčia metų!

- Kodėl gi jis čia? Kas privertė jį pereiti į kitą pusę? Moteris?

- Tu teisus, broli žvairy. Dabar žinai viską, veik.

- Mielai, - atsakiau ir padėjau ragelį.

Mano gyvenimo istorija, tik kitoks variantas. Moteris - ir tu žuvęs. Moteris - ir tu gyvas. Bet kuriuo atveju - tai katastrofa.

Volis Gibonsas rado mane 12-oje Parko gatvėje septintą vakaro bare. Su juo buvo Devis Sevirnas, jo laikraščio politinis apžvalgininkas. Tuo momentu aš jau buvau perskaitęs rytinius laikraščius, surinkęs iškarpas ir dėsčiau jas ant stalo šachmatų tvarka.

Kiekviena iškarpa buvo oficialaus pranešimo dalis, ir aš tikėjausi, kad jei šis reikalas nebuvo nuslėptas nuo reporterių, Sevirnas galėjo iššniukštinėti ką nors naujo - jo nosis buvo pakankamai ilga.

Tačiau laikraščiai viską suvedė į vieną: reikšmingą postą Vokietijoje užimantis Gabinas Martelas, atvykęs Amerikon su vokiečių delegacija į derybas dėl nusiginklavimo, pirmą savo atvykimo dieną paprašė politinio prieglobsčio.

Voliui paaiškinus mums smulkmenas, išgėrėme ir užsisakėme vakarienę.

Devis žinojo, kas aš, bet jo kandi šypsena nevirto pasibjaurėjimu. Reporteriai gali kalbėtis ir su prezidentais, ir su žudikais, nekeisdami savo veido išraiškos. Bet aš supratau, kad mano klausimai nekėlė jam ypatingo entuziazmo.

- Taigeri, jei jau esi įklimpęs į šį reikalą, kokie tavo planai? - paklausė Devis.

- Velniop.

- Laikraščiai nieko negavo. Buvo įsakyta - nė garso, supranti?

Aš linktelėjau galva.

- Volis neleido man detalizuoti savo straipsnio. Blogai, kad reikės tylėti.

- Geriau jau taip, - pasakiau jam.

Jis gurkštelėjo savo martinio ir šyptelėjo.

- Žinau, kodėl tau davė tokią beprotišką pravardę*...

- Taigi, kad ne. Taigeriu mane pakrikštijo mano tėtušis. Tai ne pravardė.

- Nieko sau! Bet prie reikalo. Ką tu čia veiki?

- Gabinas Martelas! - atsakiau aš.

Jie greitomis susižvalgė, ir jų linksmumas kažkur išgaravo.

- Tu stambiai loši, Taigeri, - pasakė Devis, - tą vaikiną jie laiko ir laikys už septynių spynų. Kol jis nieko nepasakys, niekas prie jo neprieis.

- Tai mane ir domina.

- Būtent kas?

- Kas jam trukdo kalbėti.

---

* Taigeris (*angl.*) - tigras.

- Supranti, apie tai nieko nepranešta, bet aš girdėjau... aišku, ne iš oficialių šaltinių, kad jis norėtų kalbėti.

- Tada tegul kalba.

Jie vėl susižvalgė.

- Tu ką nors sužinojai?

Devis pasilenkė virš stalo.

- Ką?

- Gabino Martelo vardas laikraščiuose pasirodė jau prieš kelerius metus. Ar tu tikrinai, dėl ko?

- Ne. Mūsų ekspertai žino apie jį iš oficialių katalogų ir politinių pranešimų. Jis visada būdavo šešėlyje. Bet pastaraisiais metais ėmė kilti, nes vyriausybė atleido daug lyderių. Jis tapo atsakingas už Afrikos ir Panamos incidentus. Daugiau apie jį nieko nežinoma.

- Reikės dar šiek tiek pasikapstyti mėšle, drauguži.

- Tu ką nors žinai? - paklausė Devis.

- Galbūt... Aš tiksliai prisimenu, kad jo vardas jau buvo laikraščiuose.

Sevirnas atsilošė į kėdės atramą ir garsiai atsiduso.

- Jei taip, rasiu!

- Gerai, rytoj kartu pasižiūrėsime.

Atnešė vakarienę, ir mes pradėjome valgyti. Volis Gibonsas atrodė sunerimęs. Kai jo akys susitikdavo su manosiomis, jis iš karto nuleisdavo jas žemyn, į lėkštę. Jis buvo Brodvėjaus reporteris, rašė straipsnius apie muzikinius šou ir reviu. Jo veiklą griežtai apibrėžė žvaigždžių ir žvaigždučių sferos skandalai bei prieblandos gyvenimas.

Šiek tiek vėliau mes atsisveikinome. Įsodinęs juos į taksi nuvykau į Ernio Bentlio kontorą. Į darbą jis išeidavo kaip į namus, ir laikas jam nieko nereiškė.

Karo metais Ernis dalyvavo Manheteno projekte, buvo įsipainiojęs į "46-ą" istoriją. Po to dirbo chemijos koncerne, vėliau pradėjo savo biznį ir bizniavo tol, kol Martinas Greidis prisiminė jo, išradėjo, talentą. Geras uždarbis ir veiksmų laisvė davė jam daugiau už valstybės paramą. Jei įvykiai tapdavo tokie svarbūs kaip šis, jis buvo vienintelis žmogus, kuris lengvai kaip burtininkas iš oro galėdavo sutverti viską - nuo dokumentų iki naujagimio.

Bet man nereikėjo nieko ypatingo. Martino Greidžio ūkyje buvo dvi leidyklos, leidžiančios populiarius storus žurnalus, ir man prireikė žurnalisto kortelės ir tam tikrų fotodaikčiukų.

Per penkias minutes Ernis padarė kortelę, įteikė man fotoaparatą, kitus daiktus ir gavo mano parašą.

Ch.Taldošas tapo ketvirtosios valdžios - spaudos nariu.

- Rimtas darbas, Taigeri? - tik tiek tepaklausė Ernis.

- Kas žino.

- Maniau, kad šiandien tavo vestuvės.

- Aš irgi taip maniau.

- Tada, balandėli, leisk man pagalvoti, nes aš pradėjau vieną tyrimą, ir jeigu...

- Tai - "Platonas", Erni. Tu automatiškai priklausai operacijai.

Jis pratisai švilptelėjo.

- Paskutinį kartą panašiai buvo prieš trejus metus. Kas dabar?

- Gabinas Martelas, vokiečių žvalgas.

- Manau, daug kas įpainiotas į šį reikalą. Kas jau žinoma?

- Beveik neko. Jis dar neatsigavo, be to, prie jo neįmanoma prieiti. Mintyse aidi jo vardas, ir man atrodo, kad kažkada aš jį girdėjau, bet kada? Kad ir kaip ten būtų, jis - žvalgas, ir kol kas laikomas užrakintas.

- Žinau, Vienuolyno gatvėje. Venderlis sakė, kad jis girdėjo tik oficialų vyriausybės pranešimą.

- Aš supratau tai iš ryto.

- Velniai griebtų, - pasipiktino Ernis, - kai Martelas penkiasdešimt šeštaisiais, Olimpinių žaidynių metu, suko romaną su instituto slidininke, jį labiau slėpė.

Aš nustojau ardyti fotoaparatą ir įsistebeilijau į Ernį.

- Štai iš kur aš žinau šį vardą! - sušukau aš. - Tavo atmintis fenomenali!

- Na, juk aš sporto mėgėjas, ir ten buvau. Mergytė kaip reikiant!

- Kas ji?

- Tai ne mano sritis. Aš mėgėjas, o ne meilužis. Be to, tokiems žaidimams aš per senas.

- Laimei, ne visi tokie, kaip tu.

- Ką?

- Nieko.

Aš galvojau apie Gabino asmens bylą. Fotografijoje - aukštas vyras retėjančiais plaukais. Veide - ilgų mokslo metų ir atsidavimo darbui atspaudas. Jam 52-eji, nevedęs, partijos narys nuo 1933 metų, karo metais užėmė rimtas, bet neoficialias pareigas vyriausybėje, kol tapo vienu iš šalies lyderių. Jis galėjo pasiekti dar daugiau, jei būtų veikęs taip pat energingai.

Bet jis nevedęs. O nevedęs vyras - moterų grobis.

Adamsą buvo ištikęs genialumo priepuolis, kai jis pakišo man šią mintį.

Saugumo tarnybos karininkai buvo įsitaisę Vienuolyno gatvėje, dvidešimties aukštų dangoraižyje, iš išorės keliančiame pagarbą ir prigrūstame kretinų, nekeliančių pasitikėjimo. Atrodo, kad kiekvienas senatorius ten turėjo po savą žmogų. Buvo atstovaujama visoms organizacijoms: nuo Karo žvalgybos iki Interpolo. Patekti ten buvo neįmanoma, bet Martino Greidžio pinigai atidarydavo visas duris.

Šiandieną čia turėtų įvykti pirmas Gabino pokalbis su žurnalistais. Aš, aišku, žinojau, kad nebūsiu vienintelis reporteris, bet tokio antplūdžio nesitikėjau.

Trys telekompanijos, įsipainiojusios į laidų voratinklius, dėstė savo aparatūrą. Dešimtys reporterių kalbėjo tekstus į diktofonus ir mikrofonus. Visi kažką žinojo, kažko klausinėjo, ir oras gaudė nuo šūksnių, riksmų ir klausimų. Kelių senatorių, specialiai atvykusių iš Vašingtono, pasirodymas tik įliejo alyvos į ugnį. Didžiulis avilys be perstojo dūzgė.

Apie vienuoliktą vakaro buvo paskelbta, kad visi žurnalistai kviečiami į trečią aukštą, kur vyks Gabino Martelo ir jo gynėjų spaudos konferencija.

Man įteikė leidimą, kuriame buvo paršyta: "Tik iki III aukšto. Nr. 26".

Prie įėjimo į salę vėl patikrino leidimą. Mes šokome prie durų. Kaip ir visi, aš grūmiausi dėl vietos pirmojoje eilėje, stropiai pyškindamas fotoaparatu, kažką murmėdamas į mikrofoną, stengdamasis nesiskirti nuo kitų reporterių.

Lygiai pusę dvylikto į salę įėjo Cholas Rendolfas su aukštu žmogumi, vilkinčiu per erdvų kostiumą. Cholas buvo neoficialus Saugumo tarnybos vadovas.

Mes ir anksčiau nesutarėme. Jo svajonė - visiškai sunaikinti mūsų organizaciją. Labiausiai jis nemėgo Martino Greidžio, po to - manęs ir visos grupės. Bet velniop jį!

Kaip ir kiti aš pakėliau kamerą ir nespėjus Rendolfui manęs pastebėti ėmiau kaip galima dažniau spragsėti, puikiai suvokdamas, kad tarp ryškių blyksnių jis greičiau apaks ir apkurs, negu pastebės ką nors salėje.

Šalia manęs kažkoks vaikinas tiesiog apakino visus žybtelėjęs, ir aš nesirūpinau, kad būsiu pastebėtas.

Pareiškimas buvo labai trumpas. Šis saldainiukas buvo paruoštas specialiai reporteriams - duoti jiems skanų kąsnelį, leisti šiek tiek pafotografuoti ir greitai išprašyti lauk. Vienas senatorius perskaitė pareiškimą. Jame buvo sakoma, kad Gabinas Martelas paprašė politinio prieglobsčio, nes esąs nepatenkintas savo šalies politika ir tvirtai įsitikinęs - tik amerikiečių demokratija gali palaikyti taiką visame pasaulyje. Jis nori baigti visus reikalus ir užsiimti dėstymu, galbūt net universitete.

Kol buvo skaitomas pranešimas, nenuleidau akių nuo Martelo. Jis seniai išmoko slėpti savo jausmus, ir jo veide, be mandagaus abejingumo, nieko neatsispindėjo. Pritardamas tekstui Martelas kelis kartus lengvai šyptelėjo, linktelėjo, bet akys jį išdavė. Jis buvo dėl kažko susirūpinęs. Nors Martelas buvo senas praktikas, jo veide šmėstelėjo baimės šešėlis. Jis nežiūrėjo tiesiai į salę, tik kartais užmesdavo akį. Bet manęs neapgausi. Martelas kažko ieškojo. Jis buvo per didelė figūra ir neblogiau už mane žinojo, kad jį pasistengs sunaikinti.

Martelas negalėjo gerai manęs įžiūrėti, bet jaučiau, kad mintyse jis mane jau pasižymėjo. Jis žino visas mūsų priemones ir gudrybes. Jo žvilgsnis slystelėjo per mane, po to sugrįžo, įsižiūrėdamas įdėmiau.

Aš greitai pasitraukiau atgal, pastūmiau šalia stovėjusį vaikiną ir aukštai pakėliau savo fotoaparatą kitai nuotraukai. Šis judesys, atrodo, nuramino Martelą, jis pažvelgė į kažką kitoje salės pusėje ir į mane daugiau nebežiūrėjo.

Kai pareiškimas buvo perskaitytas, Rendolfas leido užduoti keletą klausimų Martelui. Šis atsakinėjo gerai ištreniruotu balsu. Jo kalbą gadino tik šioks toks akcentas. Visi klausimai buvo politiniai, mandagiai suformuluoti. Reporteriai suprato, kad jei

nusižengs programai, greitai bus iš čia išvyti. Martelo atsakymai buvo tokie pat kaip ir klausimai - mandagūs ir beasmeniai.

Per šį laiką man pavyko prasibrauti arčiau. Aš spraudžiausi pro žmones tol, kol Martelas atsidūrė priešais mane.

Rendolfas paskelbė, kad konferencija baigta, jam atsakė pasipiktinusių balsų sprogimas. Klegesys truko gana ilgai, ir aš spėjau išrėkti savo klausimą taip, kad Martelas tikrai mane išgirdo.

- Ar jūs dar jos neradote?

Akimirką Martelo veidas apmirė. Jo akys įsisiurbė į mane, ir vyzdžiuose vėl šmėstelėjo baimė - klaidžiojančios ugnelės po pusiau nuleistais vokais.

Jis stebėjo mano veidą, o aš žiūrėjau į jį dirbtinai abejingai. Dar kartą pakėliau kamerą, spragtelėjau įamžindamas jį visu ūgiu, linktelėjau ir šypsodamasis įsispraudžiau atgal į minią.

Verdžilis Adamsas buvo teisus! "Ieškokite moters!"

Reporteriai grįžo atgal kartu, ir man pavyko sumėtyti pėdas; išėjęs į gatvę, nužingsniavau kelis kvartalus, sustabdžiau taksi ir paskambinau Rondinai. Palaukęs dvi minutes įsitikinau, kad jos nėra namie.

Velniai griebtų! Bet neturėjau teisės ant jos pykti. Vestuvių dieną atsisakius jaunosios, neverta tikėtis, kad ji tave pradžiugins.

Rytą, lygiai dešimtą valandą, aš sutikau Devį, pusryčiaujantį Brodvėjuje. Atrodė susiglamžęs, matėsi, kad nemiegojo visą naktį.

- Koks jos vardas, Devi? - iš karto pradėjau nuo reikalo.

Iš kišenės jis išsiėmė didelį, kietai prikimštą voką ir numetė man ant stalo.

- Tu, Taigeri, kaip erkė įsisiurbi į žmogų. Visa medžiaga čia. Jos vardas - Eva Berg. Tautybė - vokietė, Amerikoje liko po 1956 metų Olimpiados. Tęsti?

- Tęsk, tęsk, smulkmenas vėliau!

- Iki to laiko jie susitikinėjo apie metus. Žaidynėse jis dalyvavo kaip sporto mėgėjas, palaikydamas ryšius su mūsų agentais. Ji iškovojo du sidabro medalius. Jos taip įdėmiai nesekė kaip kitų.

Vakare, per žaidynių dalyvių atsisveikinimo vakarienę, ji dingo, o po to pasirodė Londone. Sužavėjusi ir sujaudinusi mūsų atstovybės darbuotojus, atskrido čia ir paprašė politinio prieglobsčio. Kiek laiko pabuvo slidžių instruktore Naujosios Anglijos kalnuose, po to išvyko į Saulės Slėnį ir dingo iš akių. Čia yra jos nuotrauka. Tikra ledi Godiva.

Išėmiau iš voko nuotraukas. Taip, tikra Godiva, šviesiaplaukė, su sunkiu auksinių plaukų šleifu ir valkirijos figūra. Veidas skaistus, šiek tiek valstietiškas, bet nuo to nė kiek ne mažiau viliojantis. Net grubus kostiumas neslėpė nuostabių gerai treniruoto kūno formų: aukšta krūtinė, kojos, kurių stiprius raumenis galėtų perteikti tik skulptorius.

- Kur ji dabar?

Devis gūžtelėjo pečiais ir išsiėmė cigaretę.

- Iš kur man žinoti? Ji tiesiog dingo. Niekas nieko apie ją nežino nuo 1958 metų. Bandžiau sužinoti, bet nepavyko.

- Vis dar nežinai, ar aš neklydau?

- Ne, nemanau. Martelas ne toks žmogus, kuris dėl jos priskaldytų tiek malkų.

- Bet tai tik mano prielaida, - pasakiau aš.

- Jį juk seka, tu žinai. Dabar už jo gyvybę niekas neduotų nė skatiko. O ką jis darytų, jei pagaliau ją rastų? Tu žinai, kokie atkaklūs tokie žmonės. Todėl jis dar negreitai prabils, o kai prabils, pusė duomenų bus praradę vertę. Išklausykime abi plokštelės puses. Reikia ieškoti tos Godivos?

- Ar nesiruoši panaudoti medžiagą apie mažytę Evą savo straipsniuose, drauguži? Pagalvok - tai sensacija.

- Ne, nenoriu tapti per daug žinomas, įsipainiodamas į politiką. Geriau rašyti apie Molio Adamso geltonas kojinaites, užuot gavus kulką tualete. Be to, man atrodo, kad tarp jų nėra jokio ryšio. Ji sau, o jis...

- Prisimink, ką Adomas padarė dėl Ievos, - pasakiau aš.

- Žinoma, - greitai atsakė jis. - Ir ką Dalila padarė Samsonui*.

---

* Samsonas Biblijos mitologijoje - karžygys, turėjęs stebuklingą galią, slypinčią jo ilguose plaukuose. Jo mylimoji Dalila nukirpo miegančiam Samsonui plaukus ir pakvietė karius, kurie jį apakino ir sukaustė grandinėmis.

Aš šyptelėjau į jo pašmaikštavimą, padėjau ant stalo penkis dolerius ir pasakiau, kad palaikysiu su juo ryšį. Kol ėjau link durų, visą laiką jaučiau jo žvilgsnį.

Trečią valandą susitikau su Niujorko kontrolinio centro vaikinais, atsiųstais man paprašius. Chukeris ir Džeimsas buvo vidutinio ūgio, maždaug keturiasdešimtmečiai, ir sugebėjo pasislėpti tarp dviejų žmonių.

Chukeris jau buvo su manimi papuolęs į bėdą, o apie Džeimsą girdėjau, kad jis dalyvavo Generaliniame Ramiojo vandenyno incidente. Su jais buvo dvidešimt aštuonerių metų mergina, maža kaip pelytė, kurią asmeniškai rekomendavo Verdžilas Adamsas. Ana Laiter. Aš juos greitai informavau, daviau Martelo nuotrauką ir įsakiau nustatyti, kur jis būna tomis valandomis, kai jo netardo Saugumo tarnyba.

Kadangi jie buvo paruošti iš anksto, instruktažas ilgai netruko. Jie galėjo susisiekti su manimi tiesiog viešbutyje arba perduoti žinias per Niuarką. Visi turėjo pakankamai pinigų, kad galėtų pirkti būtinas žinias, ir visi klausė manęs neprieštaraudami.

Jiems išėjus, aš surinkau duomenis, paskambinau saviesiems ir daviau paskutinį mažytės Berg adresą Saulės Slėnyje. Man pažadėjo, kad nedelsdami ja užsiims, ir aš padėjau ragelį šiek tiek aprimęs, nes mūsų vaikinai išmanė savo darbą. Tačiau darėsi nejauku galvojant apie tai, kad Saugumo tarnyba taip pat domisi šia mergina. Vyliausi tik, kad šie draugai mano, jog Gabino perėjimo į mūsų pusę pagrindinė priežastis - politinė, ir jie dar negreitai nustos mojuoti vėliavėlėmis, dainuodami "Žvaigždes ir juostas".

Ir dar vienas skambutis - pagrindinis - Rondinai. Tarnas pasakė, kad Rondina neseniai išvažiavo, o kur - neaišku. Aš padėkojau, sustabdžiau taksi ir nuvažiavau į viešbutį.

Vakare kai kurie laikraščiai išspausdino straipsnius apie Martelą, o televizoriaus ekrane šmėstelėjo interviu kadrai. Martelą lygino su pirmaisiais europiečiais, neiškentusiais politinės priespaudos senojoje supuvusioje Europoje ir atskubėjusiais čionai, į laisvę. Buvo paskelbta, kad jis turi informacijos, kuri leis mums iškilti daugelyje sričių. Apie vidurnaktį jis tapo vos ne amerikiečių herojumi.

Dieve, kiek daug, pasirodo, galima pasakyti nieko nepasakant.

Viena aš žinojau tiksliai: jis dar nieko jiems nepasakė. Nieko. Tik kai ką, kad juos nuramintų. Tai turi turėti kažkokią priežastį. Arba jis tiesiog svarsto, kaip likti gyvam, arba... jis nori tos moters. Tik jos.

Taigi tą dieną neįvyko jokių sensacijų: ginkluotas apiplėšimas, peštynės ir muštynės su peiliais "Rūkstančiame kamine", trijų mašinų susidūrimas be žmonių aukų 32-ojoje gatvėje, upėje rastas neatpažintas lavonas, komercinis sujudimas La Gvere (Lotynų Amerikoje), kilęs dėl vietinės valiutos kurso pakilimo.

Netrukus užmigau. Po kiek laiko pažadino skambutis. Skambino Ana, pasakė slaptažodį ir paprašė leisti pakilti pas mane.

Aš aiktelėjau:

- Ak!

Tada užgesinau šviesą, per porą colių pravėriau duris ir pasitraukiau į tamsų kampą kambario gilumoje su paruoštu pistoletu. Aš laukiau...

Ana žinojo taisykles. Vieną kartą pabeldė, ištiesusi rankas paėjėjo į priekį, minutę pastovėjo, tada uždarė duris ir spragtelėjo spyną. Ji dar nematė manęs, bet žinojo, ką aš tuo metu darau. Palietusi jungiklį įjungė šviesą, šyptelėjo, pamačiusi mane, dedantį pistoletą į dėklą, po to priėjo prie didelio fotelio ir ramiai jame įsitaisė.

- Iš karto matosi, kad atsargus.

- Aš netekau trijų draugų, nes jie nesisaugojo.

Dabar ji jau neatrodė kaip pilka pelytė. Adamsas įspėjo, kad Ana moka atrodyti taip, kaip reikia, bet kad ji tokia meistrė - ne! Jos plaukai krito žemyn, gražiai įrėmindami veidą, keli dažų potėpiai išryškino natūralų veido grožį. Rūbai, kuriais ji buvo apsivilkusi praėjusį kartą, galėjo sugadinti ir Veneros figūrą. Dabar - atvirkščiai.

Aš palankiai šyptelėjau, stengdamasis nežiūrėti į pilnas gundančias kojas, ir pasitraukiau prie lovos krašto.

- Ką tu sužinojai?

- Chukeris matė, kaip jie išėjo iš kito pastato, matyt, tuos namus jungia koridorius. Džeimsas nusekė juos iki Čemberleno namų.

- Kaip jam pasisekė?

- Jis važiavo taksi su žalia šviesele, sava mašina.

- O!

- Po to jis iškvietė mane. Aš patekau ten persirengusi kambarine. Gabinas neužsiregistravęs, jo kambarys devintame aukšte, šiaurės vakarų kampe, nuomojamas "Deltos", kompanijos, gaminančios sodo įrankius. Aš patikrinau, tai oficiali firma, turinti filialus beveik visose valstijose ir užsienyje, keturis didelius fabrikus ir kontorą Vašingtone. O be to, tik pamanyk - dukterinę įmonę, turinčią valstybinius kontraktus, susijusius su oro ir kosminiais įrengimais.

Švilpiniuodamas apgalvojau pranešimą. Trumpas ir aiškus.

- Kiek apsaugos?

- Kambaryje - du. Liftininką pažinau, jis susijęs su narkotikais ir muitine.

- Tada jis su jais.

- Viena kambarinė taip pat ginkluota. Ji irgi priklauso jų kompanijai.

- Kas dar?

- Viskas, - pasakė ji ir užsikėlė koją ant kojos. - Ką man dabar daryti?

- Būk Niujorko kontroliniame centre. Manau, kad man dar tavęs prireiks, bet tikriausiai negreitai. Adamsas sakė, kad...

Aš pasižiūrėjau į ją. Jos akys keitė spalvą. Dabar jos buvo žalios lyg smaragdai, ir ji įdėmiai į mane žiūrėjo. Ilgų blakstienų šešėliai krito ant skruostų, o vos praviri lūpų kampučiai šypsojosi.

- Verdžilas sakė, kad esu reikalinga tau dabar.

- Kam?

- Tu, rodos, ruošeisi vesti?

- Taip, velniai griebtų!

- Jei tavo viengungiška padėtis trikdo tave taip, kad negali susikaupti darbui, aš galiu tau padėti. Ir geriau už kitas.

Negalėjau nenusijuokti. Bet ji nejuokavo.

- Martinas Greidis labai malonus savo tarnautojams. Ačiū, mažyte, bet man šito nereikia.

- Maniau, kad čia mane pasitiks tigras, - nusivylusi ištarė ji.

- Galbūt kitą kartą, bet ne dabar. Aš nemėgstu tarnybinio sekso.

Ir uždariau paskui ją duris.

III

Lijo. Velniai griebtų. Niujorke tikriausiai visada lyja. Nestipriai purškė, ir visi žmonės sėdėjo namie prie televizorių, šilumoje. Perėjęs Brodvėjų nesutiktum nė gyvos dvasios. Tik prie Operos šlaistėsi idiotai, kurie, pasirodžius artistams, grūdosi į minią ir užkimšdavo gatvę. Bet įžymybės manęs nejaudino.

Vienintelė įžymybė, kuri mane tikrai jaudino, buvo Čemberleno name, skersgatvyje už kelių kvartalų nuo Brodvėjaus.

Mūsų organizacija vis dėlto turėjo vieną pranašumą. Iš esmės ji buvo pilietinė, nors ją sudarė profesionalai. Finansavo mus taip puikiai, kad nebuvo tokių dalykų, kurių mes negalėtume nupirkti ar sužinoti. Nelegalią organizaciją Martinas Greidis įkūrė ne iš tuščio patriotizmo, o iš neapykantos tiems būdams, kuriuos buvo priverstos naudoti oficialios organizacijos, valdomos trumparegiškos politikos, individualaus teroro ir absoliutaus kvailumo. Mūsų buvo daugiau, ir mes buvome patys geriausi, ir jei mums nepadėtų tokiais būti, JAV greitai atsiliktų.

Šį kartą aš padariau viską, kad suteikčiau informaciją. Oskaras Makdovelas buvo seniai įkurto viešbučio metrdotelis ir turėjo ryšių visame mieste. Jis anksčiau mums truputį padėjo, tad žinojo, kaip dirbti. Palaukęs pusvalandį aš gavau tai, ko norėjau, - galimybę pakliūti į devinto aukšto kambarį, kurio gyventojas buvo teatre ir iki vidurnakčio nesiruošė sugrįžti. Bentlio paprašiau pagaminti rakto dublikatą ir jaučiausi ramiai.

Vos įėjęs į Čemberleno namą ir pakilęs į devintą aukštą, supratau, kad Ana taip pat čia. Radęs 937-ą kambarį įėjau, uždariau duris ir pasižiūrėjau į laikrodį: buvo 20 minučių po dešimtos. Po trisdešimties minučių operacija turi prasidėti.

Niujorko kontrolinis centras susitarė su dviem vaikinais, kad šie susišaudytų ar bent jau sukeltų nedidelį skandalą devinto aukšto vestibiulyje. Aš vyliausi, kad jie gerai suvaidins. Išsiėmiau keletą buteliukų su rašalu ir dažais, išmaišiau juos vandens ąsotyje ir pusę šios bjaurybės išpyliau į lovą. Po to pasikviečiau kambarinę, kad pakeistų lovos baltinius, įjungiau kuo garsiau televizorių, sėdau į krėslą ir prisidengiau laikraščiu. Iki mano kambario ji ėjo šešias minutes. Jos elgesys buvo kažkoks kitoks, nebūdingas viešbučio kambarinei. Keistas iškilimas uniforminėje

palaidinėje vertė susirūpinti - kaip policininkė ji buvo pernelyg bloga aktorė: skubėjo atgal, prie pagrindinio darbo, be to, nemokėdama ji sugaišo daug daugiau laiko, negu reikia kambarinei.

Be penkiolikos vienuoliktą aš paskambinau portjė, paklausiau, ar dirba baras, ir išgirdęs teigiamą atsakymą padėjau kambarinei ant stalo penkis dolerius. Po to nuėjau prie durų, taip ir neparodęs jai savo veido. Pravėręs duris spėjau pamatyti dviejų vaikinų su automatais, skubiai įšokusių į liftą, nugaras.

Nesvyruodamas įėjau į Martelo kambarį. Spyna už mano nugaros spragtelėjo. Išsitraukęs pistoletą greitai ir aiškiai pasakiau:

- Sveikas, Martelai!

Kadangi jis ilgai dirbo mūsų darbą, mane pažino, veidų įsidėmėjimas - viena iš mūsų profesijos žmonių privilegijų. Sekundę jo veidas buvo mirtinai išbalęs, po to jame šmėstelėjo siaubas. Martelas dar nesuprato, kas atsitiko.

- Jūs iš...

- Ne iš jūsiškių, ne. Nerėkite taip...

- Tai...

- Jūs pasakėte ką nors?

- Nemanau...

- Kiti taip pat nemano. Jie kol kas nežino, ką jūs ruošiatės pasakyti.

- Kas jūs? - baimė stiprino jo akcentą.

- Sąžiningas individualistas su ypatingais įgaliojimais. Žinau, kad turite informacijos, galinčios neutralizuoti opoziciją. Bet jūsų tikslai kiti.

- Aš nieko neprašiau.

Jo akys įsistebeilijo į duris.

Aš papurčiau galvą.

- Susitarkime, Martelai, kad aš viską suprantu. Beveik visą savo sąmoningą gyvenimą dirbau prieš jūsų žmones. Taigi jūs perėjote į mūsų pusę. Pabėgote. Jūs čia, bet tai nereiškia, kad atsidavimas savo tėvynei, kurį jautėte visą gyvenimą, išnyko be pėdsako. Jūs - vokiečių nacionalistas, juo ir liksite iki mirties. Jei turėtumėte galimybę rinktis, būtumėt pasilikęs ten, su jais, palaikydamas ir įgyvendindamas jų politiką. Taigi jūs perbėgėlis, bet

nereiškia, kad paskutinis išdavikas. Jūs tikitės gauti politinį prieglobstį ir išspręsti savo asmenines problemas, dėl kurių čia ir atvykote.

Jis pažvelgė į mane šiek tiek laisviau.

- O kokios tos asmeninės problemos, jūsų nuomone?

- Jūs norite rasti Evą Berg, kurią mylite.

Aš pastebėjau, kaip jo kaktą išpylė prakaitas. Jo akys akimirką susitiko su manosiomis - jose buvo skausmas ir viltis.

- Ji - laimikis. Jie sugaus šią žuvelę, ir tada jūs nuo jų nepabėgsite.

- Tai ką gi man daryti?

- Sukelti audrą, drauguži. Duokite jiems tai, ko jie iš jūsų nori.

Jis patrynė rankas ir čia pat bejėgiškai jas nuleido. Atsistojo ir priėjo prie lango.

- Aš negaliu to padaryti. Paprašiau politinio prieglobsčio - gavau. Daugiau reikalauti aš negaliu.

- Jūs norite jos mirties?

Jis atsisuko taip, lyg jam būtų šauta į nugarą: jo kakta buvo šlapia nuo prakaito.

- Ne, ne! Jai nėra jokios...

- Tada jūs - laimikis, Martelai. Kol pradėsite kalbėti, jūs - didžiulis vaikščiojantis taikinys įvairiems šauliams: ir mūsiškiams, ir jūsiškiams. Rinkitės arba meilę savo šaliai, arba Evai Berg, o jei nepasirinksite, prarasite abi...

Tai jį pribaigė. Reikėjo skubiai apsispręsti. Jis krito į fotelį ir užsidengė rankomis veidą. Po to pakėlė į mane akis ir pasakė:

- Aš negaliu. Negaliu kalbėti.

- Kur ji, Martelai?

Jis papurtė galvą. Jo akys apmirė.

- Nežinau, nežinau!

- Jei supras, kad jūs čia dėl moters, ji mirs. Išsiduosite nors vienu neatsargiu žodžiu, ir ji mirs. O po to - jūs.

Jis pakilo iš fotelio.

- Jei žinočiau, kad jai negresia pavojus...

- Mūsų agentai ją suras.

- Bet nepamirškite, kad tarp jūsų žmonių yra ir mūsiškių! Ir kai tik...

Aš pasižiūrėjau į laikrodį. Reikėjo skubėti.

- Jeigu jai negrės pavojus ar jūs kalbėsite?

Jis pasižiūrėjo į mane, po to į mano pistoletą ir linktelėjo.

- Jei ji... taip.

Kai išėjau į vestibiulį, sargybiniai vis dar ramino kontrolinio centro vyrukus, dabar jiems padėjo dar ir du policininkai, ir skandalas pamažu rimo. Išėjęs iš viešbučio parvykau namo ir paskambinau Rondinai. Ragelio niekas nekėlė.

- Su šituo baigta. Velniop, - sumurmėjau aš ir, nenusivilkęs palto, griuvau į lovą. Užmerkęs akis galvojau apie rytojų.

"Platonas", - pasakė Martinas Greidis. Mirtinas atvejis. Nors jis žinojo beveik viską, šio reikalo pabaiga jam neaiški kaip ir visiems kitiems. Aš turėjau sulaukti pabaigos, iki jos išgyventi. Jei ne, kažkas kažkur nuspaus raudoną mygtuką, ir vietinis karinis susidūrimas pavirs į karą, tokį karą, kuris visą mūsų mažą pasaulį pavers vientisa, baisia, radioaktyvia mase. Ir galbūt visa tai priklauso nuo vieno žmogaus tylėjimo...

Užsigalvojęs ne iš karto suvokiau, kad į duris beldžiasi. Kai pasibeldė dar kartą, aš paėmiau pistoletą ir atsistojau priešais duris, pasiruošęs kiaurai perverti bet ką, ko nepažinojau.

- Įeikite.

Durys atsidarė. Apšviestame tarpduryje aš pamačiau atėjusįjį, uždariau duris, spragtelėdamas spyną, ir įsidėjau pistoletą į dėklą.

- Sveikas, katinėli, - pasakiau Rondinai. Ji matė ir pistoletą, ir mano veido išraišką - tigro-žmogėdros, gaudančio garsus ir šlamesį, iš visur laukiančio pavojų, išraišką. Gyvas jos žvilgsnis greitai užgeso. Ji sušnibždėjo:

- Taigeri...

- Kaip tu mane čia suradai? - nutraukiau aš.

Rondina nusišypsojo ir pavargusiu balsu pasakė:

- Budintis portjė buvo labai mandagus. Jis žinojo, kad skambinai man ir neradai, todėl paskambino pats ir pasiūlė sujungti su misteriu Ch.Taldošu, dukart man skambinusiu.

- Dėl tokio žioplumo panašūs į mane žmonės miršta vietoje. Kaip tu čia atsidūrei?

Rondina atsisėdo ir išsitiesė krėsle.

- Manęs niekas nesekė. Aš šiek tiek treniravausi jūsų klasėse prieš atvykdama į Ameriką. Prisimeni?

- Galbūt, mažyte, bet tu nežinai visų būdų. Dabar reikia skubiai iš čia išsinešdinti.

- Atleisk, Taigeri, bet anksčiau tu man dažnai skambindavai, ir...

- Pamiršk apie tai...

Aš vėl nepagalvojau, kaip aštriai žeidžia ją mano balso tonas, ir nusišypsojau, norėdamas sušvelninti savo žodžius, bet buvo vėlu. Stovėjau stebėdamas nežemišką šios moters grožį. Kartą vos jos nenužudžiau, galvodamas, kad nekenčiu, nes buvau įsitikinęs, kad ji tikroji Rondina, per stebuklą manęs nepribaigusi.

Net dabar jaučiau kylantį geismą - tokį stiprų, kad negalėjau atsilaikyti.

- Per tave suiro mūsų vestuvės, Taigeri. Stengiausi tai pamiršti, bet...

- Kai prasidės mūsų naktis, tu nebenorėsi jos pamiršti, mažyte! Aš tau viską paaiškinsiu.

Ji lėtai papurtė galvą, ir jos plaukai sunkiomis sruogomis nukrito išilgai veido.

- Tu skolingas man, Taigeri. Tu gali tai trumpam užmiršti, o aš ne.

- Paklausyk, mažyte...

- Prieš pradėdamas darbą ir atlikdamas savo pareigą, atiduok man mano vestuvių naktį.

- Rondina...

- Aš žinau viską, kas turi įvykti, viską, ko nežinojau anksčiau.

Ji švelniai nusišypsojo, gracingai lyg puikus gyvūnas atsistojo ir ėmė vilktis savo mėlyną tvido kostiumėlį.

Po juo buvo tik permatomi juodo nailono naktiniai marškiniai, kuriuos Rondina įsigijo būtent šiai nakčiai. Jie taip glaudžiai aptempė kūną, kad atrodė kaip oda, per kurią švietėsi dar viena, sidabrinė. Kokia puiki jos krūtų ir klubų simetrija, sunkių lyg grūdų pėdai. Ji nuėjo prie lovos, ir įprastas jų lingavimas atrodė kaip moters iššūkis man - vyrui. Rondina atsilošė į pagalvę, po to pasisuko taip, kad sunkūs plaukai uždengė jos nugarą, ir viliojančiai žiūrėjo į mane. Aš jau žinojau, kas manęs laukia - beprotiškas kūno džiaugsmas, neišmatuojama geismo ugnis. O pirmą kartą aš ją pamylėjau tragiškomis aplinkybėmis.

Dabar ji stengėsi mane sulaikyti ir vertė būti su ja, žinodama, kad negalėsiu jai prieštarauti.

Žengiau į priekį ir paliečiau jos kūną, prarasdamas savitvardą.

Staiga suskambėjo telefonas.

- Tegu, - sušnibždėjo ji. - Tegu.

Bet aš pakėliau ragelį.

- Taldošas klauso.

- Rėjus Votsas, Taigeri. Sakei paskambinti, kai tik ką nors sužinosiu. Gali kalbėti?

- Taip, Rėjau.

- Mes nusekėme mažytę Berg nuo Saulės Slėnio iki Los Andželo. Per tą laiką ji keturis kartus keitė dokumentus. Šiek tiek dirbo optikos pramonėje, po to technine patarėja Elenos Veli vardu.

- Kodėl ji pasikeitė pavardę?

- Matyt, norėdama išvengti "viešumo" ir pamiršti praeitį. Į ją kelis metus daug kas žvairavo.

- Ar Vokietijoje ji turi šeimą?

- Ne, todėl jai nebuvo sunku pritapti čia.

- Kur ji dabar?

- Prieš savaitę moteris su jos požymiais išlipo iš autobuso "Los Andželas-Niujorkas". Ar man pasidairyti čia, Niujorke?

- Ne, aš pats tuo užsiimsiu. Sugaišiu mažiau laiko.

- Aš turiu nuotrauką. Mis Berg tikra atletė. Tu iš karto atpažinsi.

- Kokie jos santykiai su politika?

- Ką tu, drauguži. Kelios grupės tikėjosi jos perbėgimą į mūsų pusę panaudoti savo tikslams, bet ji nepanoro turėti su jais jokių reikalų. Žodžiu, ji gyvena pagal savo naujų dokumentų duomenis.

- Kokiu vardu?

- Savo.

- Adresas?

- I-165, Chuengos, Los Andželas.

- Kada ji turi sugrįžti?

- "D.G. Production" po dviejų mėnesių pradeda naują filmą. Ji ten dirba, dubliuoja žvaigždes. Kaskadininkė. Aš suprantu, kad

populiarumas jai nereikalingas, bet su tokia figūra ji ir pati greitai išgarsėtų.

Galėjau pridurti, kad tokiam darbui ji per protinga, bet nutylėjau.

- Vilis Kokleinas prašė perduoti, kad laukia tavo skambučio viešbutyje 30-ojoje gatvėje ir kad jis švarus.

- Gerai, Rėjau, aš jam paskambinsiu!

Padėjęs ragelį, tuoj pat žinyne susiradau Vilio namų telefoną ir iš atsargumo pirmiausia paskambinau ten. Kažkas pakėlė ragelį ir sunerimusiu balsu pasakė:

- Taip?

- Vilį Kokleiną.

- Kas kalba?

- Tai nesvarbu, drauguži. Iš agentūros su reikalu. Pakvieskite jį.

- Taip, bet...

- Tada pamirškite, - pasakiau aš ir padėjau ragelį. Nusprendęs išsiaiškinti situaciją paskambinau Voliui Gibonsui, iš karto jį radęs, paklausiau, kas dedasi pas Kokleiną. Jis greitai išpyškino:

- Vakariniuose laikraščiuose pasirodė žinutė. Savižudybė, nusinuodijimas dujomis. Taip pat nurodytas vardas ir adresas - Vilis Kokleinas, trisdešimt penkerių metų, nevedęs, dirbo "Reimondo" agentūroje su komandiruotėmis į Los Andželą.

Jis dar kažką kalbėjo, bet aš padėkojau ir padėjau ragelį.

- Tau vėl reikia išeiti? - tyliai paklausė Rondina.

- Ne aš pasirenku sau kelią, - atsakiau aš.

Nepajėgdamas pakelti į ją akių, pasiėmiau paltą ir skrybėlę, apsirengiau, patikrinau, ar turiu atsarginių apkabų, pasiėmiau fotoaparatą ir išėjau. Kai uždariau duris, pasigirdo raudojimas. Bet aš vėl ėjau į džiungles, o ten neverkiama.

IV

Koridoriuje būriavosi žmonės. Kai kurie pižamuoti, kiti su paltais, paskubomis užsimestais ant apatinių drabužių. Jie kalbėjosi, aptarinėdami įvykį.

Uniformuotas budintysis ir gaisrininkas laukė tol, kol išsisklaidė dujos. Smalsių žioplių buvo mažai, ir visi greitai išsivaikščiojo.

Parodžiau reporterio kortelę, kad budintis policininkas praleistų. Vienas policininkas pasakė:

- Antras aukštas. Gerokai vėluojate. Beveik visi jūsų vaikinai jau išsivaikščiojo.

- Aš kitu reikalu, drauguži, - išsisukau ir įėjau į kambarį.

Jo durys buvo plačiai atidarytos. Langai iš abiejų balkono pusių taip pat, bet dujų kvapas tebesijautė.

Aš priėjau prie pavėlavusių žurnalistų, klausinėjančių policininką apie smulkmenas, ir patekau į virtuvę, kurioje gulėjo kūnas, uždengtas paklode. Du lavoninės darbininkai dėjo jį ant neštuvų ir ruošėsi nešti žemyn. Gaisrininkai, visiškai abejingi mirusiajam, stovėjo čia pat ir linksmai šmaikštavo. Jie pripratę prie tokių vaizdų.

Aš paklausiau:

- Ar galiu žvilgtelėti?

Vienas policininkas gūžtelėjo pečiais, linktelėjo ir kalbėjo toliau. Vaikinas iš lavoninės nuklojo paklodę, ir aš žvilgtelėjau į tai, kas liko iš Vilio Kokleino. Jis nebuvo gražuolis. O mirusieji iš viso nebūna gražūs. Jis gulėjo ant nugaros šalia viryklės, sukryžiuotomis ant krūtinės rankomis, po galva buvo padėta pagalvė.

- Keista, kad norėdami suvesti su gyvenimu sąskaitas, jie taip patogiai įsitaiso, - pasakė vaikinas, rodydamas pagalvę. - Mums tai jau trečias per pastarąsias dvi savaites. Vienas net nusiskuto, apsikirpo ir apsivilko geriausią kostiumą, kad laidotojams būtų mažiau darbo.

- Ačiū.

Jis uždengė paklodę ir Kokleino palaikai neštuvuose išplaukė iš kambario. Detektyvas, kalbėjęsis su gaisrininku, įėjo ir paklausė:

- Nefotografuosite?

- Neverta. Kaip tai atsitiko?

- Žinot, vienas kaimynas pajuto dujų kvapą ir iškvietė policiją. Savižudis seniai buvo miręs, kai mes atvykome. Sena istorija.

Aš pasiėmiau parkerį, bloknotą ir išraiškingai pasižiūrėjau į policininką. Jis monotonišku balsu pradėjo:

- Pagal dokumentus Vilis Kokleinas buvo agentūros žurnalistas. Manau, kad kilęs iš Kalifornijos. Niekas iš kaimynų apie jį nieko nežino, su agentūra dar nesikalbėjome.

- Kodėl jis taip pasielgė, nežinoma?

- Žinoma, - policininkas pasilenkė virš stalo ir paėmė laišką. - Voko nebuvo. "Brangusis Džonai", prasidėjo šis laiškas ir baigėsi parašu "Flo". Ji nutraukė jų sužadėtuves ir ištekėjo už vaikino, kurį mirtinai įsimylėjo iš pirmo žvilgsnio. Kai mes jį radome, šį lapelį jis gniaužė rankoje.

Jis leido man žvilgtelėti į laišką: vienas paprasto pigaus popieriaus puslapis, prirašytas nesklandžia kalba. Adreso ir datos nebuvo, ir matėsi, kad laiškas buvo lankstomas kelis kartus.

- Liūdna, - pasakiau aš.

- Įprasta. Jis pamiršo tik viena - išjungti televizorių. Man atrodo geriau, kai tokie šoka per langą, - mažiau vargo ir nenukenčia žmonės, o kas būtų buvę, jei jis būtų pamiršęs užgesinti cigaretę, - pusė namo būtų išsprogę!

Užsirašęs visas smulkmenas ir policininkų pavardes, paklausiau:

- Ar galiu čia šiek tiek pašniukštinėti?

- Prašau. Tik vargu ar ką rasite. Kelias senas pižamas, o šaldytuve tokios atsargos, kad katė iš bado nudvėstų. Čia jis gyveno tik tris mėnesius ir visada maitinosi mieste. Turbūt ir viryklę pirmą kartą įjungė!

Paieškai daug laiko nereikėjo - viskas kaip pas tipišką viengungį. Visi Rėjaus darbuotojai buvo arba policininkai, arba "Inteligent service" vaikinai, garsėję savo savitvarda ir ištverme.

Aplinka stebino kariška tvarka. Miegamajame laikrodis, sauja smulkių, keli banknotai, lova tvarkingai paklota, tik be pagalvės.

Tame numeryje buvo du kambariai. Vonia stovėjo pačiame miegamajame, gyvenamasis kambarys jungėsi su virtuve; čia buvo pora didelių krėslų, kušetė ir užkandžių staliukas su keturiomis kėdėmis iš plastiko ir metalo. Ant kušetės - dvi mažos pagalvėlės, tarp kurių pasilenkęs pastebėjau tripensį. Įsidėjęs bloknotą nuėjau link durų. Keli gyventojai dar stovėjo koridoriuje, aptarinėdami įvykį.

- Baigėte? - paklausė policininkas.

- Nieko čia nėra.

- Tą patį ir kiti sakė. Kartais sensacijos tikėtis neverta. Tas vyrukas tiesiog nevykėlis.

Išeidamas atkreipiau dėmesį į duris, kurių spyną išlaužė policininkai.

- Jie atliko tai greitai. Gerai, kad nebuvo spynos su slaptu užraktu kaip naujuose namuose, - paaiškino policininkas.

- O jis nebuvo užsirakinęs iš vidaus?

- Ne, įsivaizduokite, jos buvo atrakintos. Savižudžiai dažnai ką nors pamiršta.

- Tai tiesa, - pastebėjau aš, netikėdamas savižudybe.

Paskambinau į Niujorko kontrolinį centrą ir išsikviečiau Adamsą. Paprašiau, kad Ana Laiter, Chukeris ir Džeimsas patikrintų Vilio Kokleino kelionę ir jam smulkiai papasakotų. Šią medžiagą jis galėjo panaudoti ataskaitoje centrui ir taip sutaupyti man laiko. Pasakiau, kad keisiu viešbučius ir greitai su juo susisieksiu.

Į "Leopoldo" viešbutį įėjau per šonines duris ir patikrinau, ar nėra "uodegos". Nė vienos nepastebėjęs, liftu pakilau į savo numerį, įkišau raktą į spyną, paskubomis atidariau duris ir įjungiau šviesą, degdamas vieninteliu noru - pamatyti Rondiną. Bet jos nebuvo.

Tačiau svečių buvo. Net trys. Mane stebėjo ramūs vyrukai, rūkydami ir tyliai pūsdami dūmus. Ant vieno kelių gulėjo automatas.

- Įeik įeik, Taigeri, - pratarė Cholas Rendolfas.

- Prašome užeiti, misteri Menai, - pridėjo Tomas Votfordas.

Abu vadovavo Saugumo tarnybai, ir jei imdavosi darbo patys, buvo aišku, kad jis labai svarbus. Trečiojo niekada nebuvau matęs, bet atrodė kaip tipiškas mano profesijos žmogus. Jis - "žmogus su šautuvu".

Rendolfas leido man atsisėsti, tada linktelėjo savo vaikinui ir šis padėjo automatą į šalį.

- Kas jis? - paklausiau aš.

- Albertas Ketleris. Nors jūs niekada nesimatėte, jis apie tave prisiklausęs.

Žvilgtelėjęs į Ketlerį pastebėjau, kad kėdėje jis sėdi ypatingai. Akivaizdūs kilmės, auklėjimo ir išsilavinimo požymiai.

- Po to, kai mums nepasisekė užsiundyti ant jūsų grupės Kongreso, o Martinas Greidis rado pinigų ir užtarėjų, komitetas nusprendė jus, Menai, kontroliuoti ir sunaikinti, kai tik prireiks.

- Atrodo, tau nepatinka, kad mes išgyvenome.

- Nepertrauk vyresnių, Menai.

Aš jam nusišypsojau.

- Žinoma, kažkas turi išmėžti mėšlą po jūsų kaimiečių grubaus darbo.

- Politinis aspektas... - pradėjo jis, - buvo...

- Nesąmonės! - pratrūkau aš, pašokau ir išpyškinau jam tiesiai į veidą: - Aš pavargau nuo tų nesąmonių, kurias čia pliauškiate. Daug kas pavargo, todėl mes ir dirbame savo darbą. Malonėk, Rendolfai, tai prisiminti. Kai kas nors kur nors užverda ir panašūs į jus berneliai prideda kelnes, negalėdami nieko padaryti, kai politikai sustoja iš baimės, kad neužmintų kam nors iš aukštesniųjų ant nuospaudos ir neliktų neišrinkti antrai kadencijai, tada šito imamės mes. Dabar įsidėmėkite ir perduokite saviškiams. Mūsų niekas nesustabdys. Mes kišime savo nosis ten, kur mūsų neprašo, ir darysime tai, ką iš tikrųjų turėtumėte daryti jūs ir jūsų žmonės. Kam nors iš mūsų žuvus, kiti dirbs toliau. Mes visi - treniruoti profesionalai, ir jūsų berniukai galėtų daug išmokti iš kiekvieno mūsiškio. Ne kartą mes traukėme jūsų užpakalius iš ugnies, prarasdami ne vieną gerą vaikiną. Niekas mūsų nesustabdys. Niekas. Dabar kalbėkime iš esmės arba šaukite!

Praėjo minutė, ir man atrodė, kad jie šaus. Rendolfas ir Votfordas įsiuto, jų veidai nuo sunkiai tramdomo pykčio buvo paraudę. Tik Ketleris sėdėjo tyliai ir, atrodo, šypsojosi. Pagaliau Rendolfas pasakė:

- Taigeri, o gal reikėtų padėti tašką. Matyt, mums teks tavęs atsikratyti.

- Kaip?

Aš žinojau, ką jis man suvers, ir šį kartą tai padarys nekliudomas.

- Tu buvai Čemberleno name?

- Na ir kas?

Jis neatsakė, o tęsė:

- Gabinas Martelas smulkiai tave nupasakojo ir atpažino nuotraukoje. Liftininkas taip pat. Martelas gavo politinį prieglobstį, o tavo poelgis - prievartos ir įstatymų pažeidimo aktas.

- Jums prireiks daug laiko, kad tai įrodytumėt.

- Mes galime tave sulaikyti ir išsiaiškinti, ką žadi daryti toliau.

- Laikraščiams tai patiks.

- Mums užteks jėgų užgniaužti šį reikalą.

- Galbūt, - sutikau aš.

Rendolfas niūriai šyptelėjo.

- O jei pabandytume, Menai? Kelios dienos vienutėje tau bus naudingos.

- Bet jūs dar nepaklausėte manęs, - dabar jau aš nusišypsojau.

Rendolfo kantrybė trūko ir jis sprogo:

- Ką?!

- Aš žinau, ko jūs čia atėjote ir kodėl domitės Martelu.

- Na gerai, kodėl?

- Todėl, kad jis nesiruošia kalbėti. Jis tyli, o jūs sėdėsite kaip prie Ali Babos uolos, nežinodami stebuklingų žodžių "Sezamai - atsidaryk!" - jis nežada šnipštelėti jums šių žodelių. Ir jūs nieko negalėsite padaryti, kad užsispyrėlis prakalbėtų.

Aš jį tvirtai prirėmiau, ir jis tai žinojo. Pagaliau jis pasakė:

- O tu, atrodo, gali padėti šiame reikale?

- Turiu šiokių tokių minčių.

- Žinome mes tas mintis. Tavo kelyje jų buvo nemažai. Lavonai ir sugriauti žmonių likimai.

- Prieš juos jaučiuosi kaltas tiek, kiek jūs jaustumėtės kalti prieš Hitlerį.

- Su mumis tau šis žaidimas nepasiseks. Neleisime.

Aš ilgai į jį žiūrėjau ir nieko nesakiau.

- Ko tu nori dabar, Taigeri?

- To paties, ko ir jūs.

- Turėsi porą dienų pailsėti, kol pasakysi konkrečiau.

Jie vis juokavo. Turėjau numesti jiems kaulą.

- Votso agentūroje žurnalistu dirbo Vilis Kokleinas. Nustatyta, kad vaikinas naktį mirė apsinuodijęs dujomis. Niekas nežino, ką jis veikė, bet jis galėjo turėti užrašų apie Martelą. Apžiūrėkite durų kabliuką ir lavoną, gali būti, kad Kokleinas mirė nuo injekci-

jos anksčiau, negu kambarys prisipildė dujų. Skrodimas gali parodyti, kokio tipo injekcija buvo padaryta. Mano nuomone, kažkas atsirakino spyną, petimi išmušė kaištį, užmetė jam ant veido pagalvę ir laikė tol, kol šis prarado sąmonę. Po to suleido vaistus ir paruošė savižudybės sceną.

Man bešnekant jie susižvalgydavo, stengdamiesi suvokti mano plepalų esmę.

- Tai žino policija? - pagaliau paklausė Votfordas.

- Nepatingėkite sužinoti. Aš ten buvau kaip oficialus laikraščių vilkas. Rinkti tokius dalykus - jų profesija.

- O kaip sužinojai apie tą vaikiną? Ar tu pažinojai jį anksčiau?

- Ne. Man paskambino, pasakė jo vardą, adresą ir kad jis turi kažkokių be galo mane dominančių žinių. Atėjęs su juo pasikalbėti radau mirusį.

- Bet tu nuėjai kaip žurnalistas.

- Taip, jis tiesiog naudojosi kortele, - įsiterpė Rendolfas.

- Aš visada ja naudojuosi, drauguži. Negaliu pasitikėti atsitiktine laime. Niekada nežinai, su kuo gali susidurti. Kodėl gi jums tuo neužsiėmus?

Rendolfas pakilo ir nuėjo prie telefono.

- Aš žadu palįsti po dušu, tai jums netrukdys?

- Drožk...

Aš gerai nusiprausiau, sukeldamas vonioje didžiulį triukšmą, ir rūpestingai nusišluostęs užsitempiau šortus. Man įėjus į kambarį, Rendolfas kimšo pypkę.

- Kas naujo?

Jis tyliai pasakė:

- Ant klubo rado adatos dūrį.

- Tai jūsų pagrindinis kabliukas. Dabar žinote tiek, kiek aš.

Tomas Votfordas pakilo, Ketleris taip pat.

- Aš pagalvosiu. Jei pakišai mums klaidingą pėdsaką, mes sugrįšime.

- Kaip jūs mane rasite?.. Seksite Editą Kein?

Votfordas niūriai šyptelėjo ir linktelėjo.

- Taip, tavo Rondina ne tokia protinga, kad pastebėtų mūsų Ketlerį. Jis maloniai palydėjo ją iki viešbučio. Patariu neišvykti iš miesto.

- Stengsiuos, džentelmenai. Dabar, jums leidus, norėčiau pailsėti be liudininkų.

Jie nuėjo pro mane link durų, ir tik Ketleris palinkėjo man labos nakties. Jis buvo profesionalas ir iš karto atpažindavo savus. Pamerkęs jam, aš uždariau duris.

Tačiau neguliau, o susidėjau savo šlamštą į lagaminą, įsitikinau, kad koridorius tuščias, ir šmurkštelėjau į vestibiulį. Portjė, matydamas mano rankose dešimtinę, daug neklausinėjo.

Įsikūręs "Braicham" viešbutyje savo pavarde paskambinau Rėjui Votsui ir papasakojau, kas nutiko Viliui Kokleinui.

Rėjus greitai viską suprato. Jis sunerimo, kad Kokleinas nepaliko jokių popierių. Matyt, žudikas turėjo laiko ir seniai susirinko viską, ką paliko Kokleinas, ir čia jau nieko nepakeisi. Aš padėjau ragelį ir griuvau į lovą. Diena buvo per ilga. Niujorko kontroliniam centrui pranešiau savo koordinates ir užmigau.

Ji galėjo paskambinti prieš ateidama, bet nepaskambino. Vietoj to ji pasibeldė į duris apie dvyliktą nakties, išplėšė mane iš košmariško sapno glėbio ir privertė mėšlungiškai griebtis pistoleto dėklo.

Kai atidariau duris, ji nusišypsojo iš mano išgąsčio. Ir vėl iš karto aš jos nepažinau. Šį kartą pilkoji pelytė buvo su žaliu kostiumėliu. Šviesiaplaukė mergaitė, kurios svajingose akyse žaižaravo šampano purslai.

Šviesų plaukų karūna vainikavo galvą. Ana Laiter buvo arba pati apsukriausia kipšė iš visų mano pažįstamų, arba moteriškų persikūnijimo gudrybių meistrė.

- Užeik. Bet aš nuogas, kaip matai.

Ji užtrenkė duris ir įėjo į kambarį.

- Nejaugi Martinas Greidis neturi pinigų padoresniam kambariui? Man atrodo, kad net aš už tave daugiau uždirbu! - ji nusišypsojo ir įsliuogė į krėslą. - Ir, prašau, prasikrapštyk akis.

- Aš ką tik pašokau.

- Gali būti. Maniau, kad šitaip apdovanoti vyrai niekada neguli vieni.

- Tave apgavo, mažyte. Ką atnešei?

Ji papurtė galvą ir susuko grimasą.

- Man pasakė, kur tu. "Kaip gyvena pelėda", Taigeri?

- "Tvirtai, vieningas ir neišardomas". Dabar pasakok.

Aš pasiėmiau savo rūbus ir apsirengiau. Ana net nenusisuko. Pati to nežinodama, ji mane jaudino. Jei žengs neprotingą žingsnį arba pasakys nereikalingą žodį, turės išmokti nuolankumo kaip ir kitos, kurios su manimi susidūrė. O gal neprireiks! Nebuvau dėl to tikras.

- Smulkiai ar trumpai? - paklausė Ana.

- Trumpai.

- Gerai. Tavo draugužis Rėjus Votsas Kokleinui davė užduotį pasivyti mažytę Berg. Šis patikrino oro uostą ir rado panašią moterį. Ji keliavo Elenos Vali pavarde. Mums pasisekė, kad viena stiuardesė smulkiai nupasakojo ir atpažino nuotraukoje. Mažytė žinojo, kad ją seka, ir mėtė pėdas. Oro uoste ji sėdo į taksi.

- Vairuotoją radote?

- Žinoma. Jis paleido ją 30-ojoje gatvėje, prie "Števensporto" viešbučio. Čia pėdsakai dingsta. Ten ji nepasirodė, ir panašios į ją niekas nematė.

- Daug padirbėta per vieną naktį.

- Tai - "Platonas", - priminė man Ana.

- Patikrinote gretimus viešbučius?

- Visus.

- Taksi?

- Visus, kuriuos buvo įmanoma. Dar nebaigėme, Chukeris Džeimsas tebedirba.

- O Vilis Kokleinas?

- Apie jį - iš viso nieko. Arba jis užtiko jos pėdas ir ją nusekė, arba grįžo namo, užkliuvęs ten pat, kur suklupome mes. Bet tai tik mano prielaida.

Ištiesiau ranką į telefonų knygą. Paaiškėjo, kad "Števensportas" - moterų viešbutis, ir jame buvo tvarka kaip kilmingų merginų pensione. "Vyrams įeiti draudžiama!" ir panašiai. Daugiausia ten gyveno merginos iš provincijos, kol susirasdavo darbą kontoroje arba įsikurdavo kur nors kitur.

- Eva negyventų tokioje skylėje, - pasakiau aš.

- Mes pagalvojome tą patį. Manau, kad ji pasakė vairuotojui bet kokį adresą, o po to persėdo į kitą mašiną.

- Kur dabar Chukeris ir Džeimsas?

- Jie tikrina visus viešbučius iš eilės. Vienas ilsisi, o kitas skaito gyventojų registracijos knygas.

- Gerai. Ką manai daryti?

Ji šyptelėjo, atsistojo, nusiėmė skrybėlaitę ir ėmė vilktis palaidinę.

- Noriu pamiegoti, Taigeri. Matai, aš nespėjau susirasti kambario ir žadu miegoti čia. Neprieštarausi?

- Prašau, būk svečias!

Ana atsikratė palaidinukės, ir aš nustebau, kad ji visai ne plonutė ir ne pelytė. Tos plėšikės krūtinė buvo puiki. Gyvenime nebuvau sutikęs tokios pilnakrūtės moters. Žalios raganos akys taip akivaizdžiai viliojo, kad ji prisidengė jas ilgomis blakstienomis, be to, kaire akimi šiek tiek žvairavo.

Aš nenorėjau žiūrėti, o ji lyg tyčia erzino manyje slypintį žvėrį. Bet tęsdamas žaidimą aš palankiai pasižiūrėjau į jos pirštus, ieškančius sijono užtrauktuko, ir pasakiau:

- Negaišk, mažyte.

Jos krūtininis juokas buvo nuostabus.

- Tavo talentas vis dar neatsiskleidžia, Taigeri.

- Kai jis atsiskleis, tu rėksi.

- Garsiai?

- Visi iškris iš lovų nuo tavo riksmo.

- Negaliu sulaukti, - ir ji nuoga atsigulė į lovą.

Tas gundantis moters kūnas negalėjo manęs nejaudinti. Žinojau viską, kas bus. Prisiliečiau prie jos, ir ji iš karto pasislinko prie sienos, palikdama man vietos šalia. Aš nieko nelaukdamas - ji pati to norėjo! - prisitraukiau ją prie savęs, po to pasisukau ant šono ir pamačiau, kaip nuo tramdomo geismo suvirpėjo jos blakstienos, išgirdau jos šnibždesį ir įsisiurbiau į jos lūpas...

Paryčiais sėdau į taksi ir nuvykau į moterų viešbutį. Pirmiausia pamačiau dvi senas pelėdas prie rašomojo stalo, kurios vienu metu atsisuko į mane ir prikando sausas raukšlėtas lūpas. Aš buvau vyras, vadinasi, velnias.

Dama su kuokšteliu žilų išretėjusių plaukų ant pakaušio paklausė:

- Taip? - ir ėmė laukti atsakymo.

- Norėčiau pamatyti vakarykščius registracijos įrašus.

- Kokiu tikslu?

- Ieškau draugės. Galbūt ji čia, bet svetimu vardu.

Jos šypsena buvo tvirta ir pasitikinti.

- Atleiskite, bet tai neįmanoma.

Daug vyrų šiuo būdu bandė ją apgauti. Daugelis traukėsi nuo sunkaus senmergės žvilgsnio, kuriame degė matriarchato laužų ugnis. Aš buvau laimingesnis už tuos nevykėlius. Panašios žmogystos visada išsigąsta, kai su jomis grubiai elgiamasi.

Aš atsirėmiau į rašomąjį stalą ir kuo grubiau pareiškiau:

- O jei pradėsime nuo mažo skandaliuko? Ką, motuše?

- Išeikite...

- Atsakyk, sena varna, kai tavęs klausia!

- Jei jūs manote, kad...

- Aš manau, kad sugebėsiu užkišti tau burną, senute, ir šis stalas man nesutrukdys. Manau, sugebėsiu čia viską ištaškyti į gabalus, o jei tau nepatinka, sena gegute, tai pabandyk mane sulaikyti!

Senutė labai įsižeidė.

- O tu, - kreipiausi į kitą, - greitai mesk žaidus telefonu. Palik ragelį ramybėje, sakau! Na?!

Abi iš karto suseno, susitraukė, nervingai kandžiojo lūpas, kiekvieną kartą jas apsilaižydamos. Viena žiūrėjo į kitą, laukdama sprendimo, bet abi negalėjo pajudėti iš vietos. Pagaliau viena išėmė knygas ir padėjo ant rašomojo stalo šalia manęs.

Prieš dvi naktis čia nakvojo penkios moterys. Dvi nurodė savo pavardes, likusios - tik vardus. Skaitydamas vieną po kito klausinėjau apie jų išvaizdą.

Keturios gyventojos buvo tamsiais plaukais, o viena - raudonplaukė. Nė vienos šviesiaplaukės nebuvo. Bet perukų era jau buvo išaušusi, o moteriai perukas - puiki priemonė išorei pakeisti. Aš įsidėmėjau kambarių numerius, ant stalo padėjau dvidešimt dolerių, kad užglostyčiau blogą įspūdį, kurį padariau toms senoms žiurkėms, ir grąžinau registracijos knygas.

- Ačiū už bendradarbiavimą ir siūlau pamiršti mūsų pasimatymą. Aišku, bobulės?

Aš palaukiau, kol viena paėmė pinigus. Dabar buvau tikras, kad mane užmiršo visam laikui.

Bet lauke manęs neužmiršo. Pajutau smūgį kairiajame švarko šone, ir nors šūvio negirdėjau, supratau, kad iš tamsos į mane šovė, ir ta kulka nebus vienintelė. Greitai nubėgau iki taksi stotelės ant kampo ir iš dėklo išsiėmiau pistoletą. Kažkur priešais mane rikošetu nuo asfalto atšoko antra kulka. Aš įlindau tarp mašinų ir susirangiau į kamuoliuką.

Abu šūviai šauti iš kairės pusės. Ugnis neišdavė šaulio. Iš langų šauti negalėjo, nes atstumas pagal antros kulkos rikošetą per mažas.

Tuo momentu aš išgirdau juoko sprogimą, ir visa gauja paauglių išbėgo iš kažkurio namo, stumdydamiesi ir triukšmaudami. Gatvė vėl atgijo. Privažiavo dvi mašinos su keleiviais, pravažiavo pienininkas, ir keli žmonės, perėję gatvę, artėjo prie manęs.

Lėtai atsistojęs įsidėjau pistoletą, paėjėjau tarp mašinų ir nužingsniavau toliau.

Šiąnakt paaiškėjo du dalykai. Eva Berg buvo tame viešbutyje, ir jie ją sekė. Ją sučiups kaip vokiečių šnipę, ir Martelas niekada nepravers burnos.

Aš dar nebuvau išbrauktas iš "A" sąrašo, ir mane pažino. Pažiūrėsim, kas pirmas ją suras.

V

Dabar, žinodami, kad ir aš seku Evą Berg, jie veiks labai greitai. Žinoma, paprašys instrukcijų, bet gali pirmiausia išlaužti duris, o po to...

Aš nemėgstu trukdyti miesto tarnybų, bet kartais tenka. Netoli viešbučio radęs telefono būdelę paskambinau į gaisrininkų parką, kaip kokia isterikė surikau, kad iš "Števensporto" viešbučio viršutinio lango verčiasi dūmai, ir pakabinau ragelį. Po to viešbučio vidiniame kieme padegiau šiukšlių dėžę ir šyptelėjau. Pirmiausia atvažiuos gaisrininkai, po to policija ir viską uždarys, kad pelė nepralįstų.

Ana neišgirdo, kad aš įėjau - ji miegojo nusisukusi ir atsipalaidavusi: apklotas nuslydęs, rūbai suversti į krūvą ant kėdės.

Atsisėdęs ant lovos krašto pirštais perbraukiau išilgai jos atlasinės nugaros, po to ėmiau glostyti pakaušį, kur sukosi purios

plaukų garbanėlės. Ji nekantriai sujudėjo, atsuko veidą ir nusišypsojo sapnuodama...

- Ana!

Ji sučepsėjo lūpomis, ir aš įgnybau jai į užpakaliuką.

- Ei, mažyte, pabusk!

Ji surietė kojas ir susitraukė į kamuoliuką kaip kūdikis. Aš šyptelėjau ir pliaukštelėjau jai.

- Kelkis!

Ji pabudo, bet iš karto manęs nepažino.

- Velniai griebtų...

- Atleisk, katinėli, reikėjo tave pažadinti. Radau Evą, tu man reikalinga.

Ji atsikėlė ir visiškai abejinga savo nuostabiai nuogybei ėmė rengtis, o aš priėjau prie lango ir pažvelgiau žemyn. Miestą apšvietė tik žibintai. Šešėliai judėjo, ir atrodė, kad šiuose šešėlių tinkluose žudikas laukia būtent manęs kaip voras savo aukos.

- Kas atsitiko?

- Ji "Števensporto" viešbutyje, viskas gerai. Turi juodą peruką, užsiregistravusi svetimu vardu. Bet jos požymiai tinka: Roberts - 511-as kambarys, Chopkins - 300-asis ir Greis - 434-as. Lauke ji sekama, mane palydėjo dvi kulkos. Aš padegiau šiukšlių dėžę ir iškviečiau gaisrininkus. Trumpam gatvę užtvers ir niekas nepraeis nei pirmyn, nei atgal, ypač vyrai. O tu privalai būti ten.

Ji linktelėjo.

- Užsiregistruok kaip provincialė ir pasistenk pakliūti pas tas tris damas. Tu ją pažinsi pamačiusi.

- Tu įsitikinęs, kad ją sekė ne moteris?

- Tikiuosi, kad ne. Aš iš nugaros tave pridengsiu, o jei pavyks sugalvoti kokią nors priežastį, taip pat įsisprausiu į viešbutį.

Ji baigė rengtis. Per kelias minutes kažkaip nesuvokiamai pakeitė savo plaukus ir veido išraišką, pavirsdama viešbučių gyventoja. Ji apsivilko kitą švarką, užsimaukšlino skrybėlę - nei grožio, nei žavesio! Prieš mane vėl stovėjo pilka pelė.

- Galėtum būti aktore, - tik tiek pasakiau.

- Jau buvau, - tiesiai atsakė ji.

- O kaip pakliuvai į mūsų mažą žaidimą?

Ji nusišypsojo ir patampė mano skruostą.

- Tai ilga istorija, Taigeri. Kada nors, po darbų, mielai papasakosiu.

- O aš mielai pasiklausysiu.

Šypsena iš jos veido pamažu išnyko.

- Ypatingi nurodymai?

- Pasistenk neišsiduoti. Prisimink, kad aš netoliese. Bandyk ją iš ten išvesti be "uodegos". Ten turi būti keli išėjimai.

- Aš žinau.

- Bandyk ką nors iššniukštinėti...

Užrašiau vieno viešbučio adresą - toli nuo centro ir ne pačiame elegantiškiausiame kvartale, bet jo šeimininkas mėgo Martino Greidžio banknotus. Užrašiau slaptažodį ir pasakiau:

- Jis žino, ką daryti. Tik paduok jam raštelį.

Ana jį įsidėjo į liemenėlę tarp prašmatnių krūtų ir linktelėjo.

- Išeik po penkių minučių, - pasakė ji.

- Gerai.

Apačioje, vestibiulyje, tempdamas laiką paėmiau laikraštį. Antrame puslapyje buvo maža žinutė, kad Gabinas Martelas yra Centrinėje Niujorko ligoninėje dėl nedidelės skrandžio opos, ir jį prižiūri gydytojai. Aš dar kartą įdėmiai ją perskaičiau, bet be bendrų frazių, išduodančių patyrusią karinio cenzoriaus ranką, nieko neradau.

Laikydami Martelą ligoninėje, jie turi puikią progą stebėti visus, kurie jį lanko ar bandys su juo susisiekti.

Ar tai reiškė ką nors kita?

Išsiėmęs monetą susiradau Tomo Votfordo telefoną ir surinkau numerį. Kai manyje susitvenkė pakankamai pykčio, Votfordas pakėlė ragelį. Jo balsas buvo sunerimęs.

- Ko tau reikia, Menai?

- Informacijos.

- Tai ateik pas mus.

- Kad tavo vaikinai imtų mane sekti?

Jis kimiai nusikeikė.

Aš paklausiau:

- Ar ekspertizė patvirtino Vilio Kokleino nužudymą? Taip?

- Mes norėtume su tavimi apie tai paplepėti.

- Žinoma, bet pirmiausia aš norėčiau šį tą išsiaiškinti.

Jis nutylėjo. Tada aš kuo nemandagiau mestelėjau:

- Ar labai rimtai nunuodijot Martelą?

- Taigeri...

- Žiūrėk, drauguži. Kokleiną aš jums jau padovanojau. Dabar greitai sakykite tai, ko reikia man, ir galbūt aš vėl jus išvesiu į takelį.

- Velniop, Menai.

- Tada einu šiuo adresu. Išnykstu iš čia per trisdešimt sekundžių, todėl bus geriau, jei tu mane informuosi.

Pagalvojęs kelias sekundes jis nusprendė, kad darbas yra darbas, ir pasakė:

- Jam įbėrė į maistą kažkokios bjaurybės. Nėra jokio kabliuko, išskyrus tai, kad jo kambario padavėja minutę stabtelėjo prie užkandžių staliuko parodyti kelio dviem užsieniečiams. Vienas ją kalbino, o kitas, aišku, įbėrė jam į maistą to nuodo. Tų dviejų ieškojome, bet neradome.

- Kaip jis?

- Gyvas. Dabar paklausykime tavęs, Taigeri.

- Greitai išgirsite, - pasakiau aš ir padėjau ragelį.

Į "Števensporto" viešbutį grįžau per penkiolika minučių. Gaisrinės jau buvo išvažiavusios, liko tik raudonas sedanas ir kelios budinčios mašinos. Vienas policininkas šnekėjosi su nedideliu būreliu žmonių, ieškodamas liudininkų, bet jų kaip visada nebuvo: jei kas ir padegė šiukšlių dėžę juokaudamas, vargu ar laukia, kol prasidės suirutė.

Nemėgau naudotis žurnalisto kortele, bet be jos reikėjo būti ledlaužiu. Kortelė nekėlė jokio įtarimo. Aš priėjau prie raudonojo sedano vairuotojo, parodžiau jam kortelę ir ėmiau klausinėti. Jis kalbėjo mažai ir kažkodėl į mane nežiūrėjo.

- Nerealus pavojus.

- Ką, šiukšlių dėžę padegė?

- Taip... ir dar gaisrininkus iškvietė. Daug triukšmo, o naudos...

Vienas policininkas kartu su seržantu ėjo link manęs. Sužinojęs, kad aš žurnalistas, seržantas pasakė:

- Keliauk namo, drauguži, čia nėra ką veikti, tiesiog kažkoks idiotas pasilinksmino.

- Ką nors sulaikėte?

- Ne. Tai jau antras kartas per savaitę. Arba girtuokliai, arba vaikėzai.

- Na, jei aš jau čia, iš piršto išlaušiu istoriją antram puslapiui. Kas ten, moterų viešbutis?

- Uždarytas. Vyrai įleidžiami tik iki apatinio vestibiulio. Tos dvi senos varnos prie rašomojo stalo saugo taip, kad geriau ir neįmanoma!

Aš linktelėjau sutikdamas, o po to paklausiau:

- O su viešbučio gyventojomis kalbėjotės?

- Ne, o kam?

- Tiesiog šovė į galvą viena mintis. Žinote, damos keistai elgiasi, kai joms nusibosta vienoms kambaryje. O gal kuri tyčia sukėlė šį sąmyšį, kad jo metu nepastebėtas prasmuktų gerbėjas?

Seržantas ir policininkas susižvalgė.

- Tikrai gera mintis, - pasakė seržantas. - Turėjome tokią paukštytę, kuri panašiai elgėsi pagyvenusių sutuoktinių viešbutyje.

- Patikrinkim viešbutį, - pasiūliau aš.

- Patikrinkim, velniai griebtų.

- Neprieštarausite, jei eisiu kartu?

- Ne, eime. Mažas išgarsėjimas atpratins damutes slėpti meilužius.

Kol seržantas aiškino senoms ledi, ko jis nori, stovėjau nugara į rašomąjį stalą ir kalbėjausi su policininku. Vienas policininkas liko apačioje, prie stalo, o kitas ėjo prie atsarginio išėjimo, jei apžiūra privers ką nors bėgti iš nusėdėtos arba, seržanto žodžiais, nugulėtos vietelės.

Mes patikrinome visus kambarius. Kiekviena gyventoja ką nors burbėjo, atsakinėdama į mūsų klausimus.

Sugaišau begalę laiko, bet negalėjau kitaip elgtis, kad savo skubėjimu nesukelčiau įtarimo. Po pusantros valandos mes prisikapstėme iki 300-ojo numerio ir radome damą, pavarde Roberts - ji visiškai atitiko Evos Berg aprašymą. Bet jos veidas buvo grubus, ir ji kalbėjo tikru Bronkso dialektu.

Aš patampiau vienam policininkui už peties ir pasiūliau:

- Bus greičiau, jei aš pradėsiu apklausą iš kito koridoriaus galo.

Kantrybės stoka - yda, būdinga visai policijai.

Šešis kambarius apklausiau kaip reikiant, bet pabeldus į 434-ojo duris, niekas neatsakė. Po trisdešimto spyrio į duris iš už kampo išniro kambarinė, negaišdama įkišo į spyną atsarginį raktą, dukart pasuko ir dingo koridoriuje.

Kambaryje neradau merginos, užsiregistravusios Elenos Greis vardu.

Bet radau Aną Laiter. Ji gulėjo ant grindų nulaužtu sprandu, tuščiomis akimis. Per pakaušį ėjo raudona juosta.

Mirtis man nebuvo netikėta - pernelyg dažnai aš ją sutikdavau.

Bet šį kartą negalėjau sulaikyti apėmusio pykčio. Sekundę aš negalėjau susitvardyti, norėjosi sudraskyti ką nors į gabalus ir išmesti per langą, ir dar...

Susitvardęs aš paliečiau jos odą. Ji buvo beveik šalta. Per sekundę ištraukiau jos pistoletą iš paprasto juodo dėklo. Įsidėjau jį į kišenę. Po to atverčiau Aną ant nugaros ir atsegiau palaidinės sagas, ieškodamas raštelio, kurį daviau.

Raštelio nebuvo. Langas buvo atviras, šalia lango kabėjo gaisrininkų kopėčios. Nesikuičiau jos rankinuke. Nebuvo laiko, be to, žinojau, kad jame nėra nieko, kas išduotų jos priklausomybę mūsų organizacijai. Viskas, ką ras, tik patvirtins jos asmenybę, o mes liksime šešėlyje. Nieko nepalietęs išėjau iš numerio, pakviečiau policininkus ir, vesdamas juos prie durų, trumpai pasakiau:

- Viduje.

Kol jie dirbo savo darbą, aš buvau šalia. Seržantas pasitraukė nuo lavono ir paklausė:

- Ką nors lietėte?

Aš papurčiau galvą.

- Kaip tai atsitiko?

Reikėjo papasakoti jam apie savo beldimąsi ir kambarinės pasirodymą. Jie iškvietė kambarinę, ir ši patvirtino mano žodžius.

Pažvelgusi į lavoną kambarinė griuvo šalia apalpusi.

- Klausykite, - pasakiau aš. - Norite, iškviesiu jūsiškius, ar man palaukti? Aš galėčiau iš šito gerai uždirbti.

Aš greitai pasukau prie telefono, bet už nugaros pasigirdo šūksnis:

- Atgal, neliesk ragelio!

- Atsiprašau. Paskambinsiu apačioje, iš vestibiulio. Ar norite, kad aš...

Jis papurtė galvą.

- Ne, aš paskambinsiu iš gretimo kambario. Ten senoji dama apsidžiaugs, išgirdusi naujieną.

Išėjau iš viešbučio paprastai, kaip ir įėjau. Dabar tvirtai žinojau, kad kažkas gaus nuo manęs kulką į pilvą arba aš nusuksiu jam sprandą, kai tik sugausiu. Arba jai. Ir ji bus panaši į Evą Berg. Neįsivaizdavau, kad tenai galėjo prasmukti koks nors vyras; o jei mažylė Berg - olimpinė čempionė, jai užteko jėgų sulaužyti Anos sprandą. Ką gi, tai bus ne pirma mano nužudyta moteris.

Grįžęs į "Braichamo" viešbutį susisiekiau su Niujorko kontroliniu centru ir Martino Greidžio vardu perdaviau savo veiksmų ataskaitą. Po to išsikviečiau Chukerį ir Džeimsą ir nupasakojau padėtį. Nuo šios minutės mažytė Berg tapo mano grobiu, ir nenorėjau, kad kas nors man trukdytų.

Jau du mirė; vyras ir moteris: vienam suleido vaistų, kitam nusuko sprandą, o "Platono" operacija tik prasideda. Nužudyti arba žūti. Šalies saugumas kabėjo ant plauko.

Bet velniop saugumą! Negalėjau galvoti apie nieką, išskyrus malonumą, kurį pajusiu sutreškindamas Anos žudiko sprandą savo rankomis, žinojau, kad nenurimsiu iki mirties, jei nerasiu šio žmogaus.

Ir užsnūdau, apkabinęs rankomis pagalvę.

Rytiniuose laikraščiuose apie Aną buvo straipsnis; ją vadino misis Romero iš Niudžersio. Policija įtikinėjo, kad žudikas - vyras, bet administracija kategoriškai neigė vyro buvimą viešbutyje. Vyrus, patekusius į vestibiulį, kruopščiai sekė specialus personalas. Viešbutyje buvo ideali tvarka.

Pervertęs dar kelis laikraščių puslapius radau detaliai parašytą straipsnį, kurio autorius kaltino griežtą moterų viešbučio režimą ir užsiminė apie lesbietiškos meilės galimybę, kurią skatina tokia tvarka.

Ketvirtame puslapyje perskaičiau dar įdomesnę žinutę: neatpažintas kūnas, pasirodo, buvo jūreivio Klemento Fletčerio, kuris, eidamas per salūnus krante, prisigėrė, ir grįždamas į savo laivą stovėjusį doke, įkrito į upę.

Puiku. Vargšelį išbraukė iš gyvenimo, ir jis niekada nepateks į Perdezo kasyklas.

Vienu smūgiu aš sudaužiau visas jo viltis, jis bandė užsimiršti gerdamas, ir štai kaip viskas baigėsi. Geriau būčiau leidęs paskęsti jam Panamoje.

Dieve mano! Viskas, prie ko prisiliesdavau, pakvipdavo mirtimi. Netgi vestuvės.

Suglamžęs laikraštį numečiau jį į kampą, ir tuo momentu pasigirdo telefono skambutis.

- Taip? - Mano balsas skambėjo kimiai ir piktai.

- Tai misteris Taigeris Menas?

Moters balsas kitame laido gale vos girdėjosi.

- Taip, kalbėkite.

- Tai... Eva Berg.

Ji dvejojo ir kalbėjo taip, lyg bijotų prasitarti.

Giliai įkvėpiau, stengdamasis susikaupti. Šiame darbe emocijos nereikalingos.

Taigi Ana Laiter mirusi. Reikėjo viską išsiaiškinti.

- Kur jūs?

- Ta moteris, jūsų draugė, nurodė man viešbutį ir davė raštelį, kad perduočiau šeimininkui. Aš nuvažiavau tenai. Laikraštyje perskaičiau, kad kambaryje rastas moters lavonas. Atrodo, tai ji?

- Kaip sužinojote, kur aš esu?

- Iš raštelio. Ten buvo jūsų viešbučio pavadinimas. Pabaigoje buvo jūsų vardas. - Eva užsikirto, ir ragelyje pasigirdo trūkčiojantis kvėpavimas. - Aš bijau grįžti. Nežinau, ką man dabar daryti.

- Kur jūs esate?

- Tame viešbutyje, kuris nurodytas raštelyje. Iš čia ir skambinu.

- Likite ten. Su niekuo nesikalbėkite ir nieko neįsileiskite, kol neatvažiuosiu. Jei norėsite valgyti, maistą jums atneš.

- Kada jūs atvažiuosite?

- Laukite.

Aš padėjau ragelį. Staiga atsivėrė durys ir ant slenksčio pasirodė Chukeris ir Džeimsas. Abu buvo susirūpinę, sunkiai kvėpavo. Pagaliau Chukeris iškošė:

- Tu spąstuose, Taigeri. Policija tikrina visus miesto viešbučius, ieškodama tavęs.

- Kodėl?

- Kai buvo rastas Anos kūnas, dvi "Števensporto" viešbučio damos nusakė vaikino, peržiūrėjusio svečių knygą, išvaizdą. Atsitiktinai užrašinėjo policininkas, su kuriuo tu tikrinai viešbutį. Kai buvo nustatyta Anos asmenybė, paaiškėjo, kad ji dirbo naktiniuose klubuose, ir vienas sumanus žurnalistas prisiminė atvejį, kai jos vardas buvo susietas su Martino Greidžio vardu. O nuovokesni prisikasė ir iki tavęs.

- Ką, ir Saugumo tarnyba kiša nosį?

- Taip. Būtent tai perduoda Niujorko kontrolinis centras. Bet Martinas Greidis asmeniškai įsako tęsti darbą pagal instrukcijas. Iš viešbučio privalai išnykti.

- Ką sužinojote apie Martelą?

- Jis dar ligoninėje.

- Dabar teks dirbti naktimis, o dieną sėdėti kine. Policija turi mano nuotrauką. Viso, vaikinai.

- Iki, sere. Būkite atsargus.

Pajutau, kad mano lūpose skleidžiasi šypsena. Po to aš susukau Votfordo numerį ir pranešiau, kad Ana priklausė mūsų organizacijai, ir jos nužudymas turi tiesioginį ryšį su Martelu.

- Ko ji tame viešbutyje ieškojo?

Aš nusikvatojau.

- Ko ieškojo, drauguži? Ne, nesakysiu, geriau vieną gražią dieną parodysiu!

Išsirinkęs nutryptą kino salę 40-ojoje gatvėje, prasėdėjau joje dešimtį valandų be pertraukos. Gerai išsimiegojau, bet priverstinis dykinėjimas vis tiek nusibodo. Vakare nuskubėjau į Ernio Bentlio laboratoriją. Be abejo, jis buvo suintriguotas, bet užduotį įvykdė tylėdamas, nesileisdamas į mano nuotykių smulkmenas.

Išterliojo mane grimu, priklijavo plastmasines blakstienas ir antakius ir taip pakeitė mano veidą, kad pats negalėjau suprasti, kas jame liko mano. Aš persirengiau ir patikrinau savo pistoletą.

- Gaila Anos, - pasakė Ernis.

- Taigi, nėra ką ir sakyti.

- Policija pažymėjo, kad žudiko rankos labai galingos. Ana mirė iš karto. Ar tai galėjo padaryti moteris?

- Galėjo.

Tada jis įteikė man paskutinį savo išradimą - plunksnakotį. Nuėmus kamštelį ir nuspaudus mygtuką, išlįsdavo strypas, veikiantis kaip trys paketai dinamito. Ernis nežinojo, kokiam įvykiui plunksnakočio prireiks, bet kad prireiks, neabejojo. Tik bijojo, kad nebūtų persistengęs. Po to aš nuvykau į tarnybinį susitikimą "Mėlyno triušio" restoranėlyje.

Karo metais mūsų grupei vadovavo Čarlis Korbinetas. Senas vilkas, dalyvavęs slaptose operacijose, nugyvenęs gyvenimą šnipų pasaulyje. Jo būdai, grindžiami žiniomis ir pirmaklasiu patyrimu, ypač nepatiko tiems, kurie už taiką kovojo baltomis pirštinėmis. Jų nuomone, tokie kaip Čarlis tempia mūsų šalį atgal ir privertė jį atsistatydinti. Bet kai jo vėl prireikė, jis buvo pasiruošęs ir naudodamasis savo civiline padėtimi kaip maskuote ėmė dirbti Saugumo tarnyboje.

Apie mūsų organizaciją jis žinojo pakankamai. Netgi padėdavo mums tokiose situacijose, kai valstybinė žvalgyba manė, kad mes aštriname tarptautinę įtampą. Tačiau tik jis suprato tai, ko nesuprato kiti, - tik mes ir į mus panašūs gali kontroliuoti neonacizmą.

Begeriant šviesų alų, papasakojau jam visą Evos istoriją. Jis pamerkė:

- Tu pasinaudojai mūsų pakišta mintimi. Mes žinojome apie šią moterį, bet nenumatėme, kad to vyruko perbėgimas gali būti susijęs su ja.

- Bet kodėl?

- Pagalvok apie jo amžių.

- Pereinamasis. Paskutinė aistra gyvenime. Kas dar?

- Padėtis, kurią jis užėmė. Jis buvo pačiose viršūnėse. Nelogiška, kad šitiek nuveikęs jis viską mes ir...

- Meilė moteriai.

Jis prisimerkė.

- Tu geriau žinai... Pats tai patyrei kartą.

- Aš padariau beveik tą pačią klaidą. Bet buvau jaunesnis, daug jaunesnis.

- Kada vesi Rondiną? - jis užsikirto. - Atleisk, aš pripratęs prie šito vardo. Taigi Editą Kein. Vis pamirštu, kad Rondina mirusi. Pamatęs Editą apsirikau kaip ir tu: ji iš akies lupta Rondina. Ko tau iš manęs reikia, Taigeri?

- Įeik į tą "Števensportą" ir visus ten patikrink. Visus. Jei mažytė Berg nekalta, ten buvo dar kažkas, kas nusuko Anai sprandą. Galbūt tas, kuris šovė į mane prie viešbučio. Netikiu, kad moteris galėtų taip žudyti. Reikėjo didžiulės fizinės jėgos.

- Ji juk treniruota atletė. Jos raumenys plieniniai ir smūgis stiprus.

- Nesąmonė. Moterys tik atrodo tokios stiprios. Ir dar: prašau, nenuleisk akių nuo Rondinos. Jeigu jau sekė ją, anksčiau ar vėliau tuo užsiims. Neturiu kieno paprašyti šito, išskyrus tave, o tu žinai, kokią virvutę tokiu atveju timptelėti.

- Pasistengsiu, - burbtelėjo jis.

Mačiau, kad jis toli gražu neabejingas mano Rondinai, paplekšnojau jam per petį, po to užmokėjau ir išėjau iš baro.

Nuvykęs į vietą nusileidau senais laiptais; milijonų kojų nutrintos plytos vedė žemyn, į rūsį. Storasis Džonas išėjo manęs pasitikti ir nušvito iš džiaugsmo, išgirdęs slaptažodį. Kiekvienas mūsų susitikimas žadėjo jam apvalią sumelę, o Martino Greidžio pinigai buvo jo tylėjimo garantija.

Ten, aukštai, viešbučio kambaryje, buvo visos "Platono" operacijos raktas. Dėl jos įvyko visos šitos mirtys. Aš lėtai pakilau laiptais ir priėjęs prie durų pasibeldžiau sutartu beldimu. Už durų pasigirdo įsitempęs balsas:

- Kas ten?

- Taigeris.

- Kaip man patikrinti?

Paėmęs paskutinį Bentlio išradimą - plunksnakotį-bombą, ant skiautės popieriaus užrašiau savo vardą ir pakišau popierėlį po durimis.

- Palyginkite šio raštelio ir to, kurį turite, braižą.

Kišdamas raštelį jaučiau, kad jį lėtai traukia man iš pirštų. Po to suskambėjo krisdami kažkokie daiktai, ir durys lėtai atsidarė. Prieš mane stovėjo Eva Berg.

Aš ją įsivaizdavau kitokią. Balti, beveik sidabriniai plaukai gaubė pailgą veidą išsišovusiais skruostikauliais ir, likimo ironi-

ja, didžiulėmis, beveik rytietiškomis, tamsiomis migdolinėmis akimis. Jos lūpos buvo putlios ir šiek tiek drėgnos. Mačiau, kad ji manęs bijo, bet stengiasi tai nuslėpti. Per ploną nailoninę palaidinukę matėsi apvali krūtinė. Jos pečiai jau nebuvo tokie platūs kaip senose fotografijose. Ji buvo liekna, netgi liesoka, siaurų, beveik vyriškų klubų. Figūra - kaip baleto šokėjos.

- Negalvok, kad aš toks iš tikrųjų, vaikuti. Tai geras grimas. Nežiūrėk į mano nosį!

Ji šyptelėjo, ir aš supratau, kad moteriškos akys pastebėjo šiokių tokių defektų Ernio tapyboje; vyras to pastebėjęs nebūtų.

- Nežinojau, ko laukti.

Jos žemame balse dar girdėjosi akcentas, bet sunku buvo nustatyti, koks.

Aš uždariau duris, iš įpročio apžiūrėjau kambarį, tada tylėdamas parodžiau į krėslą. Kai ji atsisėdo, paklausiau:

- Ar norite ką nors papasakoti?

- O tai būtina?

- Taip.

- Tada - prašom.

- Kas atsitiko viešbutyje?

- Ta moteris... Ji įsiveržė pas mane ir pasakė, kad aš kuo skubiau dingčiau iš viešbučio. Pareiškė, kad tai būtina Gabino saugumui. Po to kažkas greitai pasibeldė į duris, bet ji neleido atidaryti. Už kelių minučių suskambo telefonas. Ragelio nekėliau.

- Kas žinojo, kad būsite tame viešbutyje?

- Niekas. Nesakiau niekam.

- Ana... moteris... tai žinojo?

- Taip, aš jai sakiau, - ji suspaudė rankas, nervingai apsilaižė lūpas ir pasižiūrėjo į mane. Po to pasakė:

- Ji visą laiką bijojo, kad jie įsiverš, padavė šį raštelį su adresu, padėjo užlipti ant pirmų gaisrinių kopėčių laiptelių ir stebėjo, kaip aš leidžiuosi. Aš iš karto atvažiavau čionai.

- Tu su niekuo nebendravai?

- Su tavimi, - įžūliai atsakė ji, staiga ėmusi mane tujinti. - Prašau, papasakok man, kas ten atsitiko.

- Jie atėjo tavęs, mažyte, ir Ana pasitiko juos kaip šeimininkė. Kadangi ji galėjo juos atpažinti, jie nusprendė nerizikuoti ir paprasčiausiai ją pribaigė.

Ji užsidengė delnu burną. Akimirką jos akys išsiplėtė iš siaubo.

- Dieve... bet aš... ne...

- Ko atvažiavai į Niujorką, Eva?

- Dėl Gabino. Kai sužinojau, kad jis...

- Perbėgo?

- Taip.

- Ar ji perbėgo dėl tavęs?

Ji papurtė galvą, dar sukrėsta Anos mirties.

- Ne, ne. Mano nuomone, tai neįmanoma... Nuo to laiko, kai aš... čia, mes nesusirašinėjame.

- Jūs buvote laimingi?

- Taip, kartą. Susižavėjimas, žaidimo dvasia... Gabinas tada buvo įtakingas asmuo, ir viskas atrodė taip puiku. Jis buvo labai švelnus.

- Jis žinojo, kad tu perbėgai? Žinojo, kad tu nelabai jį myli?

- Kas gali žinoti, ko tikisi vyras? Jis jau nejaunas.

Stebėdamas ją gūžtelėjau pečiais.

- Amžius nesvarbu. Jūs buvote meilužiai?

Ji vėl nuleido galvą, apžiūrinėdama savo delnus ją krestelėjo, ir plaukai užkrito jai ant veido.

- Taip, bet aš norėjau tai pamiršti.

- Jis padėjo tada tau pabėgti?

Ji nebūtų galėjusi manęs apgauti, aš per daug patyręs. Ji atsakė labai paprastai.

- Ne, mano tigre, ne. Aš pabėgau staiga, intuityviai. Tai netikėtas sprendimas. Aš našlaitė, taigi namie niekas dėl mano perbėgimo nenukentėjo. Pasinaudojau proga. Draugai... paskolino man pinigų. Stengiausi būti gera šios šalies pilietė.

- Tu kelis kartus pasikeitei vardą.

- Taip, dar ir dabar yra tokių, kurie prisimena ir nedovanoja. Kartais mane... aplankydavo. Kiekvieną kartą aš pakeisdavau gyvenamąją vietą. Iš praeities aš nenoriu nieko. Čia - naujas gyvenimas.

- Ko norėjai iš Martelo?

Eva bejėgiškai skėstelėjo rankomis.

- Žinojau, kas jo laukia, ir norėjau, kad neliktų vienas. Kartais man atrodydavo, kad jis taip pasielgė dėl manęs.

- O dabar per jį tau gresia pavojus.

- Kodėl?

- Tavo buvę tėvynainiai tikisi pakenkti jam per tave. Jei jie tave sugaus, galės šantažuoti Martelą, ir jis nekalbės su mūsų žmonėmis. Jie gali net priversti jį sugrįžti. Į jo gyvybę jau kėsinosi.

- Bet jis...

- Gyvas, guli ligoninėje, prižiūrimas. Pasveiks, bet jie nesustos.

- Tada aš privalau jį pamatyti! Suprask, privalau!

- Vėliau, kai bus galima. Dabar jūs vienodai svarbūs! Kol aš nesusisieksiu su Martelu, tu sėdėsi priedangoje. Kai jis sužinos, kad tau negresia pavojus, prakalbės, ir kai tik jis tai padarys, jo kaina stipriai kris, tada galbūt jį paliks ramybėje.

- Martelas sakė, kad ruošiasi dėstytojauti.

- Tai jo reikalas. O dabar jis neturi tylėti.

Eva staiga pašoko, žvelgdama į mane išsiplėtusiais vyzdžiais.

- Kažkas yra už...

Aš mostelėjau ranka, ir ji iš karto nutilo.

Už durų pasigirdo garsas, kurio neturėjo būti, sukėlęs manyje pavojaus signalą.

Evai parodžiau į kampą, priverčiau atsisėsti ant grindų, ir kai ji susirietė į kamuoliuką, ant pirštų galų priėjau prie jungiklio ir jį pasukau. Po to išsitraukiau pistoletą ir ėmiau stebėti plyšį po durimis. Jis nešvietė, vadinasi, jie išjungė šviesą koridoriuje. Aplinkui buvo visiškai tamsu.

Ant stalo pastebėjau radijo imtuvą, paėmiau jį ir suradęs lengvą melodiją padidinau garsą tiek, kad nesigirdėtų mūsų judesių. Jei kompanija koridoriuje manęs nepažino, galėjo pamanyti, kad aš meilužis, ir palaukti, kol išeisiu, o po to veržtis į vidų.

- Eva, - sušnibždėjau aš.

- Taip.

Aš beveik negirdėjau jos balso.

- Gaisrininkų kopėčiomis lipsime ant stogo. Galėsi?

- Kaip įsakysi. Jie nori...

- Tylėk. Paskui mane.

Aš ištiesiau ranką ir pajutęs Evos pirštus atplėšiau ją nuo grindų. Muzika nutilo, ir mes sustingome.

Kol diktorius kelias sekundes kažką neaiškaus murmėjo, mes stovėjome nejudėdami. Po to vėl suskambo muzika, ir mes priėjome prie lango.

Vyriai buvo sutepti, ir mes be garso atsidūrėme ant metalinės platformos. Aš mostelėjau į viršų, rodydamas Evai gaisrininkų kopėčias. Ji iš karto suprato ir vikriai kabindamasi rankomis greitai ėmė sliuogti aukštyn. Aš privėriau langą ir nusekiau ją iš paskos. Iš jos klubų judėjimo buvo galima spręsti, kad sportininkė joje dar gyva.

Trečiame aukšte aš ją sustabdžiau.

- Toliau lipk viena ir būk už kamino. Stenkis neišlįsti iš šešėlio. Nejudėk, kol neįsitikinsi, kad tai aš.

- Gerai, Taigeri, - ir lipo toliau.

Aš nulipau atgal, įlindau į kambarį ir priėjau prie durų.

Akimirksnį girdėjau šnabždesį, po to kažkas sušnarpštė, ir aš supratau, kad jie dviese. Krapštydamiesi ir stengdamiesi netriukšmauti, jie stovėjo prie durų, ir buvo aišku, kad nežada ilgai laukti.

Išsiėmiau degtukų dėžutę, ją uždegiau ir atidaręs duris mečiau į jų pusę. Tai panėšėjo į smūgį. Iš karto apakę, agentai aklai pakėlė automatus, bet aš jau žinojau, kur jie. Šis ryškus žybsnis - netikėta šviesa buvo paskutinė jų gyvenime, iš karto po to juos apgaubė amžina naktis.

Aš sugriebiau juos - vieną už kaklo, kitą už krūtinės, ir jų kūnai griuvo ant manęs, sukeldami duslų garsą, kurį pažįstu neapsirikdamas. Tįstelėjo porą kartų ir nurimo.

Nusileidęs žemyn, į vestibiulį, kur degė viena stalinė lempa, pamačiau, kad durys į užkandinę praviros, ir supratau, ką ten rasiu.

Šeimininkas, storulis Džonas, jau niekada nesidžiaugs Martino Greidžio banknotais. Jis gulėjo prie bufeto, šypsodamasis beprasme šypsena. Priėjęs pamačiau, kad jo gerklė perrėžta nuo vienos ausies iki kitos.

Iš gatvės jau girdėjosi sąmyšis, privažiuojančios mašinos garsas, kažkieno balsai ir riksmai. Aš greitai išlindau per langą ir gaisrininkų kopėčiomis pasivijau Evą.

Užsispyręs padaras! Nelipa ant stogo, o sėdi kaip beždžionė visų akyse. Mes nusileidome ir išėjome į gatvę. Aš paėmiau ją už parankės. Ramiai, neskubėdami mes nužingsniavome kelis kvartalus. Iš visų pusių staugė sirenos.

Po to aš susistabdžiau taksi ir vairuotojui pasakiau Ernio Bentlio adresą. Mašinoje išklausėme radijo pranešimą apie tris žmogžudystes tame rajone, iš kurio ką tik išsikapstėme.

VI

Kol Ernis rinko žinias apie žmogžudystes, mes sėdėjome laboratorijoje. Policija nerado nieko, bet vieno iš mano nušautųjų kišenėje rastas peilis, kuriuo buvo perpjauta storulio gerklė.

Aš nepalikau jokių pėdsakų, o mano pirštų atspaudai galėjo būti tik ant degtukų dėžutės, kuri, tikiuosi, sudegė. Sudėtingiau su Eva. Ji gana ilgai išbuvo kambaryje, atpažinti ją iš pirštų atspaudų - kelių valandų darbas.

Ernis įėjo suraukęs antakius ir paklausė:

- Kaip jie rado storulį Džoną?

- Na, mažyte, prisimink, ar tikrai tavęs niekas nesekė? - paklausiau aš.

Eva papasakojo savo istoriją trečią kartą.

- Tu įsitikinusi, kad neatsivedei seklio? - paklausė Ernis.

- Taip.

- Velnias, betgi ji ne profesionalė! Iš kur jai žinoti, sekė ją ar ne? Be to, vargu ar dėl visa pikta nebuvo stebimos viešbučio durys. Kai Evą nusekė iki Džono, tavo pasirodymas nutolino jos mirtį dvidešimčia minučių, štai ir viskas.

Ernis priėjo prie Evos ir griežtai pasakė:

- Parodyk rankas.

Nieko nesuprasdama ji pakluso. Jis suėmė jos rankas savosiomis ir ėmė kruopščiai tyrinėti, stabtelėdamas ties sąnariais ir alkūnėmis. Nieko grubaus ar gyvuliško šiose rankose nebuvo. Labai švelnios, minkštos ir, žinoma, ne tokios, kaip išsitreniravusios sportininkės. Prieš kelerius metus ji metė sportą, tapo tiesiog moterimi. Labai atsargiai jis apčiupinėjo jos raumenis.

Kai Ernis baigė savo improvizaciją, aš paklausiau:

- Na ir ką?

- Ne ji.

Pagaliau Eva suprato, kas vyksta. Ji įdėmiai pasižiūrėjo į mus.

- Ne, berniukai, aš nežudžiau jūsų draugės.

- Patikrinimas, katinėli. Mūsų darbe visada ir viskuo reikia įsitikinti, nes greitai gali tapti lavonu. Aš tikiu Erniu. Žmogžudžiui reikėjo turėti galingas rankas. Ne tavąsias.

Lyg būtų manęs negirdėjusi, ji staiga paklausė:

- O jei, pavyzdžiui, aš turėjau ginklą?

- Taip, savo krūtis. Bet jos manęs nebūtų sustabdžiusios.

- Dėkoju.

Ji nusišypsojo, ir Ernis paėmė ją už rankų.

- O ką mes toliau darysime su šia katyte?

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Ji neturi nei drabužių, nei namų. Ji tegali būti su kuo nors, kuo galima pasitikėti.

- Iškvieskim ką nors iš Niujorko kontrolinio centro.

- Nėra laiko. Ją ir Martelą seka visa komanda. Jie, aišku, žino, kad ji su manim. Žinai, ką? Nufotografuok mane su Eva.

- Kam?!

- Jei Martelas sužinos, kad ji saugi, gal prakalbės. Šiandieninį laikraštį panaudosime kaip įrodymą.

Belaukiant nuotraukos, paskambinau Čarliui Korbinetui. Išgirdęs mano informaciją, jis net švilptelėjo, bet kaip visada neklausinėjo.

- Ar yra kas nors naujo apie viešbutį? - pasidomėjau aš.

- Keli įdomūs faktai. Iki žmogžudystės į pastatą neįėjo nė vienas vyras. Visi įėję ir išėję - moterys. Visos gaisrininkų kopėčios buvo uždarytos. Darbas, atrodo, vyriškas, bet, ko gero, gerai treniruota profesionalė, nusimananti mūsų darbe, galėjo atlikti tai neprasčiau. Kai kurios viešbučio gyventojos panašios į...

- Man tai nepatinka.

- Man taip pat, bet traukinys jau važiuoja - nesustabdysi.

- Jūs dar sekate mano Rondiną?

- Žinoma. Ji pati mūsų nedomina. Tai tave mes prižiūrime, vaikine. Ją seka Albertas Ketleris. Saugokis jo. Jam nepatiko tavo veiksmai, jis mano, kad tu vykdai kažkokią operaciją.

- Visi taip mano.

- Bet jis ypač pavojingas. Man atrodo, kad nuo tada, kai Martinas Greidis aiškinosi senatorių komisijai Vašingtone, jis žaidžia dvigubą žaidimą.

- Ačiū. Bet kodėl pasakei man apie tai?

- Todėl, kad turiu smegenis. Šalį valdo civilinės žiurkės, o vyriausybėje sėdi bailiai, ir kai reikia ką nors nuveikti dėl nacijos saugumo, pasitikėti galima tik stipriais profesionalais, daugiau nėra kuo. O jei taip, koks skirtumas, kas sumokės už jų nunešiotus batus?

- Ką komisija nuveikė?

- Sudarytas visas komitetas, kad patikrintų jūsų organizacijos darbą. Tave kaltina visomis nuodėmėmis ir medžioja kaip žvėrį.

- Ne pirmą kartą.

- Bet dabar tau teks duoti parodymus, kad išsisuktum iš šios istorijos.

- Kvailystės, - mostelėjau aš ir padėjau ragelį.

- Kas toliau? - paklausė Ernis.

- Ji - šio žaidimo raktas.

- O šiandien?

- Nuvešiu ją atgal į viešbutį.

- O tavo veidas?

- Man reikia naujo, Erni, nes taksi vairuotojas mane jau įsidėmėjo.

Kol jis nuvalė grimą, Eva susižavėjusi žiūrėjo į mane. Ji stebėjo, kaip Ernis nuėmė plastmasę, peruką, kaip dingo atsikišę žandikauliai, o nuo dantų žalsvos apnašos, kaip paukštiški nagai pavirto žmogiškais, o iš akių prapuolė raudonos gyslelės.

Ji atsilošė krėsle ir nusijuokė. Jos juoke skambėjo kažkoks švelnumas, o gilios juodos akys blizgėjo lyg dvi žibančios žvaigždės.

- Na, prisijuokei? - paklausiau truputį pyktelėjęs. - Nemėgstu, kai iš manęs juokiasi.

- Ne, mano tigre, ne iš tavęs. Tu buvai panašus į... girtuoklį. Bet dabar pagaliau aš pamačiau gyvą tigrą. Dabar suprantu, kodėl tave taip pravardžiuoja.

- Taigeris - tikras mano vardas, brangioji.

- Jis tau tinka.

- Bet tam reikia dar šio to ilgesnio tarp kojų, - aš niūriai šyptelėjau, ir ji nutilo, bet greitai vėl nusijuokė.

- Suprantu, - kalbėjo ji, ir jos juokas vis skambėjo kambaryje. - Suprantu.

- Ach, broluži, - juokėsi ir Ernis, - tu juk karys, o veikliems žmonėms su moterimis sekasi!

- Nutilk, - pasakiau jam ir paėmiau Evą už rankos. - Eime, mažyte.

Viešbutyje mūsų nieko nepaklausė, tarnautojas net nepakėlė galvos nuo popierių. Ir kam? Svetimos meilės istorijos jo nejaudino, užteko savų.

Koridorius lyg ilgas urvas žiojėjo prieš mus, bet atrodė nepavojingas. Kambaryje stovėjo vienas fotelis, viena nelabai plati lova ir spinta.

- Taigeri...

Aš iš karto paaiškinau jai aplinkybes.

- Mažyte, tu stovi ant trijų lavonų. Nuo tokio likimo neapdrausta nei tu, nei aš, nei Martelas. Aš, mieloji, permiegojau su daug mergyčių, bet dabar ne laikas žaisti katę ir pelę. Ne tam aš čia tave atsivedžiau, kad tempčiau į lovą. Jei aš tavęs panorėsiu, tai ir paimsiu - net nespygtelėsi. Mes ne žaidimą žaidžiame, bet man atrodo, kad mudu gerai sutartume, ir aš vienu smūgiu nusiųsčiau tave į rojų. Bet ne dabar.

- Aš niekada...

- Tu mergaitė?

Ji ilgai į mane žiūrėjo ir lėtai nuleido akis.

- Ne.

Aš priėjau prie telefono ir susukau Rondinos numerį.

Velniai griebtų, niekaip negaliu nustoti vadinęs ją Rondina. Rondina mirusi... O čia jos sesuo Edita. Ir vis dėlto ji tikroji Rondina, kokia turėjo būti ana Rondina.

Telefonas skambėjo ir skambėjo, bet niekas nepakėlė, ir aš padėjau ragelį. Buvo vėlu, labai vėlu. Buvo per vėlu.

Aš pasakiau:

- Gulkis į lovą, aš miegosiu fotelyje.

Ji linktelėjo, nuėjo prie lovos ir atsisėdo kojūgalyje. Žinojau, kad ji iš ten mane seka, todėl griuvau į fotelį ir atsukau jai nugarą.

Jei pamatytumėte moterį, kurią ką tik pamylėjote, mirusią prie savo kojų, jei patys būtumėte ką tik nušovę du žmones, jūs pasijustumėte neįprastai. Net man ši diena buvo labai ilga.

Dabar jie medžiojo jau du žmones. Mes buvome žvėrys, o jie medžiotojai, šauliai, abiejų komandų - Saugumo tarnybos ir mūsų, - ir jei nesisaugosime, žūsime kryžminėje ugnyje.

Ėmiau žiūrėti į tolimą dangų ir tamsius dangoraižių siluetus, stebėdamas, kaip nuo neono žybsnių miestas keičia spalvas, klausydamasis gatvės triukšmo bei šūksnių ir spėdamas, kur ir nuo ko dabar miršta žmonės.

Užmigau su pistoletu rankoje, klausydamasis Evos, tyliai murkiančios kažkokią visų pamirštą dainelę. Buvau girdėjęs ją Europoje. Ir kartu šnervėmis jaučiau kambaryje moters kūno šilumą ir aromatą.

Jos rankos buvo minkštos. Jos palietė mano veidą ir pažadino, pirštai nuslydo skruostais, išlygindami raukšles, po to ėmė sklaidyti mano plaukus, čiupinėti blakstienas, sekundę prigludo prie lūpų. Jie glamonėjo nieko nereikalaudami.

Ten, už lango, kilo saulė - didžiulis oranžinis pusrutulis. Aš išsitiesiau ir pajutau jos ranką po savo delnu.

- Tigre, - pasakė ji, - mano tigre, gulkis pas mane.

Aušra buvo nuostabi, iš pradžių švito lėtai, bet vėliau ant mūsų pasipylė raudoni spinduliai lyg pirmosios komunijos kraujas ir paskandino abu.

Velnias, kokia ji buvo švelni, kokia klusni, koks tvirtas ir glotnus kūnas. Klubai lyg vėsių putų kalvos, ir tos duobutės... Ji atsinešė kažkokią kūno, moters esmės ir visaapimančio geismo simfoniją. Ji troško, ji reikalavo, ji maldavo.

Jos lūpos buvo lyg išprotėjusios, karštos, drėgnos, jos reikalavo taip aistringai, kad buvo panašios į sprogimą, geismo sprogimą. Jos įsisiurbdavo, ir nuo šių prisilietimų norėjosi suriaumoti garsiau ir aistringiau už tikrą tigrą. Jos kūnas po mano kūnu susivydavo į kamuolį, jis reikalavo ir reikalavo, raitėsi lyg išprotėjęs ir prašė pasitenkinimo. Štai tuojau, tuojau...

Bet aš nesiruošiau iš karto suteikti jai palaimą. Ji pajuto visiško ištirpimo būseną, kai kūnas tarsi išsisklaido ore. Tai buvo moteris, kurios alkio niekas negalėjo suprasti ir numalšinti, ir pagaliau ji rado vyrą, kuris padėjo jai pasisotinti.

Pamažu kambaryje ištįso ir padūmavo šešėliai. Aš išsimaudžiau, nusiskutau ir ją pažadinau. Žiūrėdamas į apsnūdusią, kvepiančią sapnu ir moteriška šiluma Evą, aš save prakeikiau. Bet vis dėlto pasakiau:

- Viskas, katinėli. Kelkis.

Fotelyje gulėjo mano pistoletas, pasiruošęs bet ką nušauti. Turėjau paskambinti Rondinai.

Kaip jai paaiškinti, kodėl atėmiau iš jos vestuvinę naktį? Kodėl nebuvau su ja ir kur apskritai buvau? Kaip sušvelninti savo balsą ir pasakyti jai, kaip jaučiuosi dabar?

Ji pakėlė ragelį ir kažką pasakė. Aš stengiausi sušvelninti balsą, bet jis liko griežtas.

- Taigeris, mieloji.

- O-o?

- Tu man reikalinga. Gali padėti?

- Taigeri, iš tikrųjų tau nieko nereikia.

- Man reikia tavęs, ir dabar pat.

- Prašau, Taigeri!

- Dieve mano, pamirškime tai. Štai ką tau pasakysiu. Jei nori būti kvaila boba - prašau, bet tada manimi nesiskųsk. Prisimink, kad aš daugiau tavęs nepaprašysiu. Atsiprašau, kad išardžiau tavo vestuves, bet visada atsitinka kas nors svarbesnio, ir dabar taip pat. Tu - antrame plane. Ir jei tu susirasi kitą vyrą, tai ir jam būsi antroje vietoje, po jo darbo, todėl nutilk. Tu...

Ji neleido man užbaigti.

- Taigeri... ar galiu atsiprašyti?

- Žinoma, lėlyte. Aš tikrai įsiutęs.

- Aš žinau.

- Velniai tave griebtų, kvailute. Nežinai. Jau trys mūsiškiai žuvo, o vieną kartą ir patys galėjome tapti lavonais.

Kad nedrebėtų rankos, griebiau pistoletą ir įgrūdau jį į dėklą.

Girdėjau jos sunkų kvėpavimą ir, rodos, mačiau mažutį apgamą po jos kaire krūtimi. Po to ji pasakė:

- Padarysiu viską, ką pasakysi, mielasis, - jos balse aiškiai girdėjosi Londono akcentas, paprastai visai nepastebimas.

Nelabasis, ko gi aš dar tikėjausi? Ir taip gavau daugiau, negu užsitarnavau.

- Ar šiandien tu dirbi?

Ji dirbo vertėja JTO ir papildomai užsidirbdavo Anglijos ambasados priėmimuose. Po darbo Edita dalyvaudavo slaptuose susitikimuose ambasadoje ir pagal aplinkybes buvo kurjere, sekretore ir kuo tik prireikdavo.

- Iki vienuoliktos aš Generalinėje asamblėjoje, bet po to - laisva.

- Gerai. Klausykis ir neklausinėk. Tave seka Saugumo tarnybos vaikinas, jo vardas Albertas Ketleris, - aš greitai jį apibūdinau ir pridūriau: - Jo darbas - ginti tave ir nustatyti, kur esu aš. Dabar aš apsuptyje. Kai nuvažiuosi į kontorą, tegul tavo mažytės jį trumpam sulaiko. Greitai atvažiuok į tą mažą žuvies restoraną, kur kartą buvome.

- Prisimenu, mielasis.

- Atvežk krepšį su drabužiais, - aš žvilgtelėjau į Evą. - Dvylikto dydžio, ir juodus akinius, kepurę, apsiaustą - viską, kas gali paslėpti moterį. Vakare ten tavęs lauksiu.

- Puiku.

- Gerai, mažyte.

- Taigeri?

- Ką?

- Aš tave myliu, bet kartais... bet vis tiek aš tave myliu.

- Tai kur, velniai griebtų, buvai praėjusią naktį? - paklausiau aš, nesugebėdamas nuslėpti susierzinimo.

Ji nusijuokė taip, kaip juokiasi moteris, pagavusi jus ant kabliuko.

- O tu labai norėtum žinoti?

Eva taip pat šypsojosi, bet tik akimis, šypsojosi suvokdama savo pergalę, šios nakties ir ryto triumfą dviejų tigrių žaidime, kurio laimėjimas buvo tigras.

- Tai buvo mergina?

- Mes ruošėmės tuoktis, kai viskas prasidėjo.

- Aš kalta, bet dabar tave suprantu.

Jos putlias prabangias lūpas iškreipė grimasa, bet ji vis dėlto nusijuokė.

- Aš manau, kad tu mane supratai. Blogai, kai ilgam lieki viena, ir nieko nėra šalia.

- Taip.

- Ji niekada nesužinos, Taigeri.

- Tikiuosi.

- Tu gailiesi?

Aš atsistojau, priėjau prie jos ir suėmiau delnais jos veidą.

- Ne, katinėli, nieko nesigailiu. Tai buvo būtina ir nuostabu.

Eva puiki. Jos sidabriniai plaukai buvo beveik balti, o saulės blyksniai smelkėsi į jos akis.

- Tu nuostabi moteris.

Ji pasistiebė ant pirštų galų, pabučiavo mane į lūpas, pasitraukė, kad galėtų įsižiūrėti į mano veidą, ir vėl prigludo.

Jaučiau, kaip jos pirštai sminga man į pečius. Jos liežuvis buvo nuostabus, jis prašė dar, dar, ir kai aš pagaliau nuo jos atsiplėšiau, ji paklausė:

- Tikiuosi, kad tai dar ne viskas, mano tigre?

Aš pirštu paliečiau jos smakrą.

- Nerizikuosime.

Vakare kartu su Eva išėjome iš viešbučio ir nuvykome į žuvies restoranėlį. Aš kažką užsakiau ir įsitaisiau taip, kad matyčiau duris. Kai Rondina įėjo, supratau, kaip man reikėjo ją pamatyti, ir pakilau pasitikdamas. Mano kaimynai, padavėjas ir jo klientai palankiai ją apžiūrinėjo, o vienas kimiai sušnibždėjo:

- Jis turi net dvi. Kai kam kliūna visi gyvenimo malonumai.

Aš supažindinau moteris ir trumpai nupasakojau Rondinai padėtį.

- Reikia kur nors paslėpti Evą, kur ji galėtų pabūti, kol aš susitiksiu su Martelu. Iki to laiko niekas neturi jos matyti.

- Prisimeni Bertoną Selviką?

- O kaipgi.

- Jis atostogaus iki kito mėnesio pabaigos, o aš turiu jo vilos Konektikute raktą. Tai valanda kelio nuo čia.

- Tu ten buvai?

- Taip, ten tikras rojus. Ir šaldytuvas pilnas.

- Na, tada viskas puiku.

Aš išsiėmiau iš kišenės pinigų.

- Greitai susirask mašiną, nuvežk ją tenai ir sugrįžk. Jei ko prireiks, nupirk pakeliui, nenoriu, kad Eva išeitų iš namo. Aišku?

Eva paklausė:

- Ten saugu?

- Ne pavojingiau negu visur. Jei žmonės tave išskaičiavo - žvėris, ir baigta. Ir sėdėk sau toje viloje, kol aš... arba Rondina duosime ženklą.

- Bet Gabinas...

- Aš pas jį prasiveršiu, nesijaudink.

Po to moterys nuėjo į tualetą, ir kai jos grįžo, Evą buvo sunku pažinti. Jos plaukai buvo paleisti taip, kad dengtų išsišovusius skruostikaulius, o juodi akiniai slėpė akis. Dabar niekas į ją neatkreipė dėmesio. Aš apmokėjau sąskaitą, įsodinau moteris į mašiną ir nuėjau į doką, kad susistabdyčiau taksi nerizikuodamas susitikti policijos.

Ant kampo nusipirkau laikraštį, kuriame buvo visos žmogžudystės smulkmenos, nors įvykis buvo sensacingas, jokios priežastys į spaudą neprasmuko. Dabar supratau, kaip atidžiai mūsų darbą seka Vašingtone, saugodami visas paslaptis.

Priėjęs doką prieplaukoje pamačiau laivą su pažįstamu užrašu ant borto - "Meitlandas". Laivas, kuriuo plaukė Klementas Fletčeris, vaikinas, kuris taip ir nepanaudojo Geigerio skaitiklio.

"Velniai griebtų, - pagalvojau aš. - Kas gi nušvilpė tą jo kvailą prietaisą? Jo kaina - dvi šimtinės, o dėl jų nevertėjo terliotis ir sukelti žmogui isteriją".

Aš parodžiau žurnalisto kortelę, perėjau tiltelį ir ėmiau ieškoti ko nors iš komandos. Jie visi sėdėjo ant denio ir lošė kortomis iš smulkių. Matyt, alga jau buvo pasibaigusi, ir jie žaidė iš garbės žodžio. Ypač išsiskyrė du. Matėsi, kad jie prausėsi prieš dvi savaites ir seniai skutosi. Vietoje pinigų jie naudojo lapus, išplėštus iš knygos, ir net neatsisuko į mane pasižiūrėti, kol prieš kiekvieną padėjau po dešimtinę.

Jūreiviai iš karto pakėlė akis.

- Už ką? - paklausė vienas.

- Už pokalbį.

Jie susižvalgė, ir pirmasis tęsė:

- Na, jei neprašysi užsienyje išsiųsti laiško arba perduoti ką nors draugui. Šis pokštas nepavyks.

- Gerai, viskas aišku.

- Tada šnekėk.

Atsisėdęs ant lyno nusiėmiau kepurę.

- Turėjau draugą iš jūsų komandos. Klementą Fletčerį.

- Taip, pažįstam tokį. Prisigėrė ir įkrito į upę. Jis jau Briuselyje skendo, bet laiku ištraukė. Jis galėjo ir baloje paskęsti. Netikėlis, o ne jūreivis.

- Prisimenate, jis turėjo Geigerio skaitiklį?

Jie draugiškai linktelėjo:

- Siutino jis mus su tuo daikčiuku. Visą laiką kalbėjo, kad kažkur jis organizavo streiką.

- Perdeze?

- Taip, ten.

- Bet skaitiklį iš jo pavogė.

Vienas iš jų gūžtelėjo pečiais ir šyptelėjo.

- Na ir kas? Ten, kur jis dabar, tas daiktas nereikalingas.

- Reikalas tas, drauguži, kad man įdomu, kas galėjo nušvilpti tą daiktą.

Jūreivis pasižiūrėjo ir susiraukė.

- Man nepatinka, kai kas nors lenda į jūreivių skrynias. Jei tokį šunėką sugauna, po geros pirties tamsoje jis ilgam pamiršta savo kėslus.

- Bet tai įvyko ne jūroje. Laivas stovėjo doke.

- Na ir kas, vis tiek. Nuo prisišvartavimo čia praėjo tiek žmonių... Ir muitininkai buvo, ieškojo narkotikų. Jie viską išvertė, bet nieko nerado. Mes galėtume jums kai ką papasakoti. Manote, kad mes nežinome apie šeimininko susitarimą su muitine? Ne, nėra kvailių. Bet aš dar pasakysiu! Čia buvo blogiau - kapitonas gavo kažkokį oficialų raštą, o laive, - jis ėmė šnibždėti, - laive buvo TAI... ir...

- Kas dar čia pabuvojo?

- Kaip paprastai. Karininkas iš pirmo skyriaus. Remontininkų brigados ir dar kai kas. Viskas kaip paprastai, bet laive buvo TAI...

Kitas jūreivis linktelėjo ir ėmė dalinti kortas.

- Senis Fletčeris per daug plepėjo apie tai, ką jo mašinėlė daro prie konteinerio. Todėl ji ir dingo. Mano puikų laikrodį taip pat pavogė.

- Ar po laivo prisišvartavimo daugiau čia nieko nebuvo?

- Nieko, kol Fletčeris nenuskendo. Tada iš karto atsirado žurnalistas ir policija. Stivas Pando turėjo nusileisti žemyn ir jį atpažinti. Kvailys, liko skolingas man dešimt dolerių.

Parodžiau į popierėlį, gulintį šalia jo.

- Aš grąžinau jo skolą.

Šeštą valandą aš nuvažiavau į "Mėlynąjį triušį" susitikti su Rondina ir paprašiau padavėjo nuvesti mane į galinį kambarį. Staiga į galvą šovė mintis apie Fletčerio mirtį, ir norėjau apgalvoti savo įtarimus. Besišlaistydamas po laivą su skaitikliu, jis galėjo rasti dar kažką... arba kas nors pagalvojo, kad rado. Nereikia būti ypatingai gudriam, kad nužudytum girtuoklį - mostelėjai bokalu į galvą, ir tvarkelė.

Aš paskambinau Voliui Gibonsui.

- Čia Taigeris, drauguži.

- O, brolau, vėl tu.

- Klausyk, pasinaudodamas spaudos galimybėmis, išsiaiškink kai ką dėl manęs. Padarysi?

- Manęs nenušaus?

- Apie tai negalvok.

- Taigeri... jei tu kaltas... - pradėjo jis užsikirsdamas. - Visi tavęs ieško. Velniop, aš vėl lendu į tavo kvailus reikalus.

- Nusiramink. Tu apie mane nieko nežinai. Tai pravers tau darbe. Sukurpsi gerą straipsnį.

- Na, pirmyn.

- Paskambink į muitinę ir išsiaiškink, ar kruopščiai patikrino "Meitlandą".

Jo balsas iš karto sugriežtėjo.

- Narkotikai?

- Gal. Patikrink, ar kartais jų neapgavo. Jie galėjo ką nors rasti, bet galėjo ir nepastebėti. Tie vaikinai kartais ir dieną ne viską mato.

- Supratau.

- Įtartina žmogaus iš to laivo - Klemento Fletčerio - mirtis. Gali būti, kad tai žmogžudystė. Jei muitininkai ką nors rado, reikia rimtai patyrinėti.

- Užsiimsiu, jei tu ten neįsipainiojęs, Taigeri.

- Aš švarus. Šį darbelį radau pakeliui.

Padėjęs ragelį išėjau pasitikti Rondinos.

Ji atėjo lygiai šeštą, spėjusi kažkur persirengti mėlynu kostiumėliu. Kaštoniniuose plaukuose keisdamos spalvas žaižaravo kibirkštėlės, gilioje švarko iškirptėje krūtinė buvo tokia jausminga, tokia sunki ir švelni, kad į ją nebuvo įmanoma ramiai žiūrėti. Nusimetė lengvą paltą ir nusišypsojo, pastebėjusi mano žvilgsnį. Ji šypsojosi tol, kol aš pakėliau akis ir pasižiūrėjau į jos veidą.

- Dabar gailiesi? - paklausė ji, savo senu įpročiu šaipydamasi iš mano silpnybių.

- Labai, - atsakiau aš, pristumdamas jos kėdę ir sėsdamasis taip, kad matyčiau skambinančius telefonu.

Užsakiau mums po kokteilį. Padavė aukštas taures, ir aš tylėdamas pakėliau savąją, prisimindamas tą tolimą vakarą, kai mes čia sėdėjome, ir aš ruošiausi ją nužudyti. Net mintis apie tai, ko vos nepadariau, šaldė mano pirštų galiukus.

Mes suvalgėme vakarienę, išgėrėme dar po taurę, tada aš išsiėmiau iš kišenės nuotrauką ir padaviau jai. Nuotraukoje mes su Eva stovėjome susikibę rankomis ir laikėme laikraščio "News" numerį.

- Ką man su ją daryti?

- Turi pakliūti į ligoninę pas Martelą. Atiduok jam nuotrauką ir pasakyk, kad Eva saugi. Dabar jis gali pasakyti viską, niekuo jai nepakenkdamas. Kai jis tai padarys, galės su ja pasimatyti. Manau, kad vyruką ištiks smūgis, kai jis supras, kad ji jam veikiau draugė nei mylimoji, bet tai jo asmeninis reikalas, teišsiaiškina pats.

- O jis?

- Jis ją myli. Bet jei atvirai, man į tai nusispjauti. Mums reikia, kad atsirištų jo liežuvis, o jis tylės tol, kol nesužinos, kad ji saugi. Galėsi tai padaryti?

Rondina labai atsargiai įsidėjo nuotrauką į rankinę.

- Nepamiršk "uodegos", - priminiau jai.

- Aš viską padarysiu.

- O žinai, ką aš norėčiau padaryti?

Ji patikliai ir paprastai man nusišypsojo. Moters šypsena tiek daug sako ir žada...

- Dabar, mielasis, turėsi palaukti. Tu pats mane į visa tai įtraukei, dabar tavo eilė pakentėti.

Man nepatiko užuomina.

- Neversk manęs laukti per ilgai.

- Lygiai tiek pat, - paerzino Rondina.

Kol ji vingiavo tarp staliukų, lydėjau ją žvilgsniu, po to išgėriau savo taurę ir sumokėjau.

Kai padavėjas skaičiavo man grąžą, aš pasakiau "velniop". Bet jis nesuprato, ką reiškė šie žodžiai.

VII

Aš išėjau į gatvę, pasukau į Brodvėjų ir įsisukau tarp žmonių, einančių į kiną. Rūpestingai saugojausi policininkų, puikiai informuotų apie mano išvaizdą. Atrodė, kad jie styro ant kiekvieno kampo Taimso parko rajone.

"Jau trys lavonai, - pagalvojau aš, - o kiek dar jų bus?" Toks vyrukas kaip Martelas galėjo išvesti iš pusiausvyros dvi vyriausybes, vienai suteikdamas pirmenybę, kitai keldamas grėsmę. Bet kol vairas mūsų rankose, aš nesijaudinau.

OONA-S, vadovaujamas Martelo, buvo naujas slaptos vokiečių žvalgybos kompleksas, kurio pagrindai buvo padėti dar prieš Antrąjį pasaulinį karą. Beltovo projektas leido Martelui prieiti prie ypač slaptų duomenų. Dabar ši informacija pastūmėtų mus penkeriais metais į priekį, jei jis pasiryžo ją atskleisti mūsų žmonėms.

Bet ar jis tai padarys? Jei priežastis - moteris, tuomet, įsitikinęs, kad ji saugi, jis pasiduos. Jeigu jis perbėgo dėl politinių

nesutarimų arba dėl to, kad pagaliau jam atsivėrė akys, jis gali nepanorėti demaskavimo ir paprasčiausiai prašyti politinio prieglobsčio. Tačiau žmogui, turinčiam šitokią informaciją, neleis ilgai gyventi: nušaus ir tiek, jis juk turėtų tai žinoti. Velnias, o gal dabar Martelui tas pats? Taip irgi yra buvę.

Aš tikėjausi, kad jis myli Evą Berg.

Kas atsitiks, kai vargšelis supras, kad Eva jo nemyli, ne mūsų reikalas. Vokiečiai jau atsiuntė čionai visą komandą, kad nusiųstų į aną pasaulį abu. O kartu ir mane. Tai grupė rinktinių visur dalyvaujančių žmonių, jų šefas dirba pagal tiesioginius nurodymus iš Bonos.

Norėčiau išsiaiškinti, kokiais būdais jie pateko į "Števensportą".

Saugumo tarnyba jau kelis kartus ten viską išrausė, bet be rezultatų. Nieko, išskyrus moteris aplink; ir Ana su nulaužtu sprandu - tai galėjo padaryti tik vyriškos rankos.

Staiga pasijutau didžiausias kvailys: juk atsakymas buvo paprastas ir aiškus.

Tebeeidamas į šiaurę, praėjau teatrų ir restoranų rajoną ir pagaliau atsidūriau šalia moterų viešbučio, kuriame vyko tie baisūs įvykiai.

Susiradęs gerą priedangą, žvilgsniu ištyrinėjau pastatą, stengdamasis įsiminti smulkiausias sienų statybos detales. Po to apsidairiau, ar nėra seklių. Prie įėjimo nebuvo nė gyvos dvasios. Kiekvienoje pastato pusėje styrojo po kelerias gaisrininkų kopėčias, siekiančias žemę. Mano pusėje buvo dvejos metalinės durys, užrakintos iš vidaus - įeiti draudžiama.

Mažose aikštelėse ir alėjose, supančiose pastatą, stovėjo didelės šiukšlių dėžės, pilnos kasdieninių šiukšlių. Dėžės pilnos iki pat viršaus - vadinasi, žudikas nieko negalėjo jose paslėpti, reikia ieškoti kitur...

Kaimyniniai namai buvo seni ir susidėvėję, statyti prieš penkiasdešimt metų kaip ir viešbutis. Patikrinęs visus vakarinės pusės langus nieko neradau ir perėjau į rytų pusę.

Prie antro lango sienos iškyšulyje aš pastebėjau plyšį, o jame - kažkokį ryšulį. Prie jo prieiti nebuvo lengva: aš išlindau iš priedangos ir susigūžęs užlipau kopėčiomis į viršų, greitai išėmiau popierinį ryšulį ir nusliuogiau žemyn, nusidrėksdamas delnų odą.

Ryšulyje į du laikraščius buvo suvyniota moteriška suknelė, paltas ir perukas. Suknelė buvo pasiūta taip, kad vyro figūra atrodytų moteriškesnė.

Taigi vis dėlto tai nebuvo moteris. Žudikas nesunkiai įėjo į viešbutį, nes buvo persirengęs moterimi.

Aš nesiruošiau neštis tą mantą su savimi, todėl numečiau už sienos išsikišimo ir vėl nužingsniavau į Brodvėjų.

Iš pirmos pasitaikiusios telefono būdelės paskambinau Korbinetui ir pasakiau apie savo radinį.

- Manau, kad Rendolfas nudžiugs tai išgirdęs, - atsakė jis, - Rendolfas čia deda tave į šuns dienas, o Vašingtonas kritikuoja jį dėl lėtumo. Jie mielai uždraustų Martino Greidžio organizaciją, bet nežino, už ko užsikabinti. Galvoja, kad dėl visko kaltas tu.

- Taip? Tai tegu eina velniop.

- Bet jie suras tave, vaikine. Ir tu nuo jų neišsisuksi.

- Gali būti. Bet tegu patikrina parduotuves, kuriose pirkti šie skudurai.

- Taip, tegu.

Aš įmečiau dar vieną monetą ir paskambinęs Deviui Sevirnui papasakojau jam apie ryšulį viešbutyje. Patariau parašyti straipsnį ir pasimėgauti šia detale. Tik jokiu būdu neįvelti manęs.

- Puiku, Taigeri. Ar turi dar ką nors tokio?

- Kiek nori, bet nėra laiko pasakoti.

- Ach, drauguži, įklimpai iki ausų, ar ne?

- Į pačią peklą, - atsakiau aš. - Klausyk, jei... tavęs paklaus, ko buvai viešbutyje, sakyk, kad ruoši smulkų pranešimą spaudai.

- Aš žinau, kaip tai organizuoti.

- Būsiu netoliese. Laikykis! Nesugalvok rimtai įsipainioti į mūsų reikalus.

- Deja, aš jau seniai tai būčiau padaręs, drauguži.

- Taip pasielgė daug kas. Dauguma dabar negyvi...

Užėjau į barą Aštuntojoje gatvėje ir pasižiūrėjau naujienų programą. Rodė, kaip policininkai randa rūbus, kuriuos galėjo vilkėti žudikas. Perukas - pigus ir netikroviškos spalvos, paltas - nunešiotas, suknelė - pablukusio melsvo atspalvio. Visi rūbai buvo be parduotuvės etikečių, bet policija, žinoma, jau turi pėdsaką ir kaip visada tikisi greitai suimti nusikaltėlį.

Bylą dabar vedė pats Vašingtonas. Viskas, ką galėjo padaryti rūmų žmonės - įsakyti policijai.

Pabaigoje komentatorius pasakė, kad abi moterys prie įėjimo prisiminė žmogystą, apsirengusią šiais drabužiais, kuri praėjo pro rašomąjį stalą ir pakilo liftu.

Liftininkė patvirtino jos žodžius, bet neprisiminė aukšto, kuriame "dama" išlipo. Bet tai neturėjo reikšmės: jis paprasčiausiai po to nulipo laiptais ir nuėjo prie kambario durų.

Vienuoliktą valandą aš grįžau namo ir paprašiau portjė rakto. Jis abejingai įdėjo jį man į ranką ir vėl įsikniaubė į sporto laikraštį, po to nenoromis prisiminė, kad man yra korespondencijos, ir ištiesė užklijuotą voką.

Mano kodas - "Misteris Donovanas nori skubiai susisiekti su Londonu, ir jūs privalote padaryti tą patį".

Pagaliau Centras suprato mano žaidimą ir susiruošė man padėti.

Aš paskambinau į Niujorko kontrolinį centrą iš telefono-automato, pasikalbėjau su Verdžilu Adamsu ir daviau jam savo numerį, tada paprašiau susisiekti su Londonu ir duoti jiems mano numerį. Sujungti su užjūriu prireikė penkiolikos minučių, ir aš išgirdau Džonsono balsą, klausiantį sutartinio kodo. Pasakiau atsakymą ir savo šaukinį. Jis kostelėjo ir pasakė:

- Turiu pranešimą, berneli. Girdėjai apie Spadą Chelą?

- Labai nedaug. VFR skyriaus vadovas, įvykdęs operaciją, kurios metu buvo atskleista britų atominė pramonė; jis įtariamas nužudęs vieną vaikiną Buenos Airėse. Štai, rodos, ir viskas.

- Taip, tai Spadas, dabar jis tavo priešas. Jį nusekė iki Meksikos ir ten pametė pėdsakus, bet mano žmonės tvirtina, kad dabar jis Valstijose ir veikia pagal tiesioginius viršūnių nurodymus. Žinome, kad svarbiausias jo uždavinys - Martelas. Jie perdirbinėja visą savo sistemą, bet jei jis išsižios, tai net nudvėsti negalės iš skubėjimo.

- Turite jo nuotrauką ar išvaizdos aprašymą?

- Nieko. Tai jų antrasis žmogus-mįslė. Be veido. Visą laiką šešėlyje. Abejoju, ar daugiau kaip du žmonės žino jo išvaizdą. Žiūrėsim, ką galiu apie jį sužinoti, bet bijau, kad tai niekai. Jis moka kelias kalbas ir angliškai kalba be akcento. Taigi, mano berniuk, laikykis!

- Iš jūsų mažai naudos.

- Vienas dalykas gali tau padėti. Prisimeni Keinį Karterį, su kuriuo dirbai?

- Taip.

- Jis pasakojo, kad "atominės" bylos metu jis buvo su "Inteligens service" ir susišaudant sužeidė vieną vaikiną. Jis mano, kad pataikė į kairįjį petį, ir gali būti, kad tas vaikinas - Spadas.

- Tai jau šis tas. Jei dar ką nors rastumėte, paskambinkite į Niujorko kontrolinį centrą.

- Tiesa, tau dar viena dovanėlė!

- Kokia?

- Dabar tu jau nebe "A" sąraše. Dabar tu pagrindinis grobis. Auka, kurios numeris - pirmas.

- Kokia garbė, - atsakiau aš ir padėjau ragelį.

Išsimaudęs po dušu, aš kritau į lovą ir kelias sekundes nejudėdamas gulėjau, vieną po kito, tarsi kino juostoje, prisimindamas visus įvykius.

Užduotis gana aiški: prakalbinti Gabiną Martelą. Jei Rondina su juo susitiks, ir jis įsitikins, kad jo Eva saugi, tai visai įmanoma. Galbūt. Bet kažkas išslydo man iš rankų, kažkas, gąsdinantis belytiškumu...

Pažadintas telefono trelės žvilgtelėjau į laikrodį ir pamačiau, kad nusnūsti pavyko tik dešimtį minučių. Aš pakėliau ragelį. Tai man jau nepatiko. Tie, kuriems aš buvau reikalingas, yra savo vietose, ir niekas, išskyrus juos, nežinojo, kur aš apsikasiau.

Tarnautojas kažką burbtelėjo ir pasakė:

- Pas jus eina mergina. Jūs tikrai norite su ja susitikti?

- Kaip ji atrodo?

- Tikras angelas, sere.

Aš padėjau ragelį ir nusišypsojau. Mano katytė susitiko su Martelu ir dabar ateina padovanoti savęs.

Taigi ji vis dėlto laimėjo savo prizą.

Nespėjus man apsirengti, į duris tyliai pasibeldė. Aš pasukau spyną ir jas atidariau. Ir vos nežuvau per savo žioplumą.

Du šūviai iš pneumatinio pistoleto būtų pervėrę mane kiaurai, paleisdami žarnas, jei neturėčiau įpročio prie durų stovėti šonu ir tamsoje.

Tai buvo aukštas, kresnas vaikinas švytinčia šypsena, kuri greitai dingo. Jo veide pasirodė gyvuliška baimė, jis norėjo kažką daryti, bet aš viena ranka griebiau už šautuvo, kita tvirtai sugniaužiau jo gerklę.

Įtraukęs jį į kambarį, vienu smūgiu pargrioviau ant grindų, koja užtrenkdamas duris. Po to prispaudžiau jį keliu. Vaikinas pabandė išsilaisvinti ir atsistoti keturpėsčias, bet aš užgriuvau ant jo ir smogiau du smūgius į tarpuakį, sulaužydamas kaulą.

Žinodamas, kas bus toliau, jis bandė rėkti, bet aš neleidau jam triukšmauti. Vaikinas turėjo progą, kuria nepasinaudojo. Dabar aš buvau padėties viešpats. Jaučiau smūgius į galvą, tačiau nekreipiau dėmesio. Griuvau ant žudiko, užguldamas visu kūnu, ir gniaužiau jo gerklę, kol šis ėmė gargaliuoti. Po to jis kvėptelėjo, nuo skausmo ir deguonies trūkumo prarasdamas sąmonę. Aš pakeičiau pozą: truputį pasikėliau ir nuo jo gerklės patraukiau kelią - šiek tiek juo spustelėjęs, galėjau nulaužti jam sprandą.

- Kaip tu mane radai?

Reklamų atšvaitai apšvietė tamsoje jo veidą, ir aš galėjau įžvelgti jo bruožus. Jo akys prasivėrė, jos buvo tuščios. Aš vos spustelėjau keliu, ir jos ėmė lįsti iš orbitų. Dabar jis žiūrėjo tiesiai į mane ir sunkiai iškošė:

- Aš žinojau, kad tu suprasi apie ryšulį. Laukiau... sekiau.

Žinoma, galėjau susiprasti, kad ryšulys su peruku ir drabužiais buvo masalas. Jaukas.

Staiga iš jo akių dingo baimė ir siaubas, liko tik baisus pyktis ir neapykanta. Vaikinas įsigudrino išsitraukti peilį ir pabandė jį suvaryti man į nugarą, bet nepataikė. Tai kainavo jam gyvybę.

Pajutęs raumenimis slystantį peilį, paspaudžiau stipriau, ir jo sprandas trekštelėjęs iš karto lūžo. Jis išleido paskutinį kvapą.

Aš atsistojau ir nušlubčiojau į vonią. Sudrėkinau rankšluostį, nusiploviau žaizdą ir standžiai ją aprišau, kad nustotų tekėti kraujas. Po to greitai apsirengiau, įjungiau šviesą ir pasižiūrėjau į žudiką.

Jis buvo profesionalas. Neturėjo jokių daiktų ir dokumentų, tik 38-ojo kalibro šautuvą, kurį palikau prie jo.

Aš paskambinau portjė ir paklausiau:

- Ar nematei merginos, kuri ėjo pas mane?

Susirūpinęs jis atsakė:

- Jau pusvalandį nepraėjo jokia mergina.

- Tu man neskambinai?

- Ne, sere. Aš tiesiog daviau jūsų numerį.

Sena gudrybė. Žinodami apie Rondiną ir mane pasekę, paskambino iš artimiausio automato. Aš suklydau. Turėjau įsidėmėti portjė balsą. Negalima užmiršti tokių dalykų.

Greitai susirinkęs daiktus susimokėjau sąskaitą apačioje ir išėjau per atsargines duris. Norėjau apžiūrėti mašinas, bet prie įėjimo nė vienos nebuvo. Bet tai nieko nereiškė. Įsitikinęs, kad manęs niekas neseka, nukeliavau pas Volį Gibonsą.

Aišku, jam tai nepatiks, bet aš neturėjau išeities. Volis įsispitrijo į mane su siaubu akyse, po to, kryptelėjęs galvą, atidarė duris plačiau. Tai buvo tylus kvietimas į vidų. Jis stovėjo koridoriuje su pižama, rankas įrėmęs į šonus, ir žiūrėjo, kaip aš dedu į kampą lagaminą. Po to paklausė:

- Žinai, kas būna tam, kuris suseka konspiracinį butą?

- Bet aš turiu draugą-numirėlį. Savo kambaryje, viešbutyje.

Volis išsižiojo ir griuvo į krėslą.

- Vaikine, tu išprotėjai! Tu jį nudėjai?

- Žinoma.

- Tai kodėl pasakei apie tai man? Žinai, kas aš dabar? Aš žinau apie žmogžudystę, o tai...

- Užsičiaupk, gerai? Arba iškviesk policiją ir pranešk, kad tavo bute tipas, kuris dar nenusiplovė nuo drabužių nekalto kūdikio kraujo. Pirmyn!

- Tu žinai, kad aš taip nepasielgsiu. Policija supras, kad mudu susiję, ir ims mane sekti. Po to tave suims, o manęs taip pat nepaliks ganytis laisvėje. Klausyk, Taigeri...

- Tu klausyk, - šaltai pasakiau aš. - Tai - valstybinis reikalas. Leisk Deviui Sevirnui sukelti sąmyšį. Laiko turiu mažai. Žudikas į mane šovė, policija ras kulkas. Mano tikslas aiškus - aš noriu, kad žmogžudystė pakliūtų į laikraščius ir sukeltų kuo daugiau triukšmo. Kuo garsiau triukšmausime, tuo daugiau progų ką nors iššnipinėti, prisidengus tuo triukšmu.

Papasakojau jam detales ir pridūriau:

- Jų agentai žino apie mane ir Rondiną, apie mūsų vaidmenį paskutinėje operacijoje. Dabar jie naudoja ją kaip jauką, gali sekti ir per ją rasti mane.

Volis pasižiūrėjo į mane ir staiga paklausė:

- Sakykim, ją pagrobs. Jeigu tu turėsi rinktis - nacijos saugumas ar Rondina. Kaip tada?

- Tada ji tegul miršta, - tyliai atsakiau aš.

Jis linktelėjo. Aš atsistojau, susukau numerį, išsikviečiau Devį Sevirną ir daviau jam nurodymus. Po to paskambinau Čarliui Korbinetui ir informavau. Jis greitai susivokė ir paprašė paskambinti už penkių minučių. Kai vėl paskambinau, jis pareiškė:

- Perlenkei lazdą, Taigeri.

- Dar ne.

- Visi dabar prieš tave. Cholas Rendolfas nori su tavimi pasikalbėti.

- Puiku.

- Šiaip ar taip, jie tave suseks. Albertas Ketleris pareiškė, kad Rondina įtartina, nes buvo dingusi jam iš akių kažkiek laiko.

- Bjauru.

- Kai kas dar blogiau.

- Taip?

- Ketleris dar neįsitikino, bet jam pasirodė, kad dar kažkas šlaistėsi netoli jos namų. Jis negalėjo pasitraukti ir patikrinti, bet Ketleris - vyrukas neaklas ir gerai žino, kas yra kas.

Jis pranešė, kad Rondina grįžo namo, bet telefono niekas nekėlė, matyt, ji vėl kažkur išėjo. Galbūt per kitą išėjimą, kurio jis nestebėjo.

- Ačiū, pulkininke.

Aš padėjau ragelį. Galbūt dar viena klaida. Saugumo tarnyba pasiuntė žmogų ją sekti, kad rastų mano pėdsakus. Ne du, o vieną. Tik vieną. Jis turės labai pasistengti, kad pasisektų. Ak, velnias, Rondina spąstuose, ir jeigu ji išėjo per pagrindines duris, kurias jie stebėjo, tai...

- Voli...

- Ne, - pavargęs pasakė jis, - dabar...ne...

- Jie laiko Martelą Centrinėje ligoninėje. Ji ruošėsi su juo susitikti. Ne paslaptis, kad jo kambarys saugomas, tau nebus sunku tai patikrinti. Pasidairyk atidžiai, ar nėra jos...

- Ne.

- Pasakyk, kad iš karto skambintų čionai... Ir dėl Dievo meilės, pabūk su ja. Nenuleisk nuo jos akių. Jei reikės - palik saugoti policijai. Aš būsiu čia ir lauksiu tavo skambučio.

- Ne, - pakartojo jis, bet pradėjo rengtis. Stovėdamas prie durų, jis piktai pasižiūrėjo į mane ir išpoškino:

- Velniai tave griebtų!!!

Voliui išėjus, aš išsikviečiau Niujorko kontrolinį centrą. Po penkių minučių ragelį pakėlė Verdžilas Adamsas, pasakė kodą ir atsakymą į slaptažodį ir išklausęs mano ataskaitą prabilo:

- Vyriausioji kariuomenės vadovybė, kažką suuodusi, vėl išsikvietė Martiną Greidį. Meksikoje susipynė Los Andželo grupės ir Spado Chelo, filmavusio politinį dokumentinį filmą, keliai. Jis, puikiai mokėdamas kalbą, su padirbtais dokumentais visur kaišiojo nosį kaip elektrikas. Prasmuko ir į slaptus pastatus, kuriuose, manoma, fotografavo. Tai paaiškėjo po susišaudymo, kai vienam agentui, matyt, pavyko jį sužeisti. Po to jis staiga dingo.

- Kas įvyko vėliau?

- Mūsų operatorius nugirdo keistą jo pokalbį. Skambino iš Brodvėjaus, iš vienos Tomilisono dangoraižio kontoros.

- Tema?

- Kalbėjosi ne angliškai, jam pavyko įsidėmėti tik kelis angliškus žodžius: "skubiai", "Martelas" ir "nužudyti".

- Kaip jie sužinojo, kad tai Spadas?

- Jis paliko pėdsaką - sulaužytą žiedą. Oneksas įtrūko, ir Spadas davė žiedą pataisyti. Juvelyras norėjo jam įtikti ir atidėjęs kitus užsakymus ėmėsi darbo. Jis nuvalė žiedą ir viduje rado graviūrą - "Spadui nuo Anos".

Vienas mūsų vaikinas, užėjęs pas juvelyrą, pakvaišo iš džiaugsmo. Mes apsupome visą rajoną, jei kartais jis kada nors bandytų atsiimti žiedą.

- Ačiū. Patikrinsiu Tomilisono dangoraižį.

- Gali būti, kad nieko nerasi. Ten daugybė tarptautinių pokalbių telefonų. Martinas Greidis mano, kad tai svarbu, nes tą dieną, kai skambino, čia buvo audra, trumpai sakant, į gatvę nebuvo įmanoma iškišti nosies. Jis, be abejo, pagal instrukciją turėjo skambinti iš kitos vietos, bet nepanoro, ir pažeidęs įsakymą paskambino iš pastato.

- Įprasta "klaidų komedija", dėl kurios jūs laimėjote mačą, - atsakiau aš. Jis knirktelėjo ir padėjo ragelį.

Aš atsisėdau į krėslą, užsikėliau kojas ant palangės ir tylėdamas žvelgiau į naktį už lango. Po to užmerkiau akis ir užsnūdau ta pačia poza.

Lyg iš toli išgirdau telefono skambutį ir lėtai atmerkiau vokus. Saulės spinduliai, plieskiantys per langą, sekundei mane beveik apakino, ir aš pasižiūrėjau į laikrodį. Buvo po šešių.

Pakėlęs ragelį išgirdau Volio balsą:

- Taigeri?

- Taip.

- Padai svyla.

- Tu vienas?

- Skambinu iš ligoninės telefono-automato.

- Kur Rondina?

- Ją gano keli vyrukai. Ji persirengė sesele ir praėjo pro policininką į Gabino Martelo kambarį stumdama staliuką ant ratukų. Viskas būtų baigęsi gerai, bet persirengiančią seselių kabinete ją sučiupo dvi tikros seselės.

- Kuo ją kaltina?

- Kažkas Martelui atsiuntė nuostabią pintinę gėlių. Jis dažnai gauna gėlių, ir niekas tuo nesistebi, bet vienas sargybinis buvo pernelyg smalsus. Atrodo, jau matęs panašių dalykų. Gėlių žemėje rado cianido balionėlį, kurio užtektų pripildyti kambarį ir nužudyti miegantį Martelą. Apsupę visą kvartalą, nesugavo pasiuntinio, atnešusio pintinę, bet rado Rondiną. Ją atpažino aukšto policininkas ir trys ligoniai.

- Ji šneka?

- Kaip papūga, bet jai nepasisekė. Jie tikrina visus ir viską. Būk atsargus, gerai?

Nieko jam neatsakęs tyliai padėjau ragelį ant svirtelės ir nuėjau pasižiūrėti į aušrą virš stogų.

Dabar jie mane suseks. Rondina taps "persona non grata", ją išsiųs į Angliją, toli nuo manęs, jei tik dar kuo nors neapkaltins. Bet ji susitiko su Gabinu.

Palikęs savo lagaminą nusileidau žemyn ir pėsčias nužingsniavau iki Čarlio Korbineto būsto.

Kai jis atidarė duris, iš akių supratau, kad viską žino.

- Užeik, Taigeri, kaip tik laukiu tavęs.

Įėjęs uždariau duris.

- Čarli, pasakyk Rendolfui, kad aš kalbėsiuos su juo, jei jis įvykdys vieną sąlygą.

- Jis nesutiks su jokia sąlyga.

- Tada tegul eina po velnių!

Čarlis gūžtelėjo pečiais ir nuėjo į kambarį.

- Bet aš pasakysiu jam tavo sąlygą.

- Tegul atiduoda Rondiną. Ji čia niekuo dėta.

- Galbūt, bet agentai ją sugavo ir privers atsakyti į visus klausimus. Tu turi tai žinoti.

- Kvailystės.

- Aš pažįstu Rondiną.

- Gerai, pulkininke, pasikalbėsime su juo kitaip.

- Tik ne telefonu. Jis nori matyti tave akis į akį.

- Gerai. Ketvirtą prie namų mūsų trijų - manęs, tavęs ir Rendolfo - lauks mašina. Kur važiuosim ir ką veiksim - mano reikalas.

Jis šyptelėjo ir pritariančiai pamerkė.

- Rendolfas... pasiims dar kai ką.

- Man nusispjauti, tepasiima nors visą armiją.

- Grįžta seni geri laikai, Taigeri?

- Žinoma, velniai griebtų.

- Ketvirtą mes būsime pasiruošę.

Jis pravėrė duris ir pamatęs mano žvilgsnį sustojo. Ant sienos kabojo senų laikų suvenyrai, praeities aidas: automatai, peiliai, kastetai - viskas, ką naudojome, kol pasaulis pamažu ėmė eiti iš proto. Kolekcijoje buvo ir jo asmeninių ginklų. Buvo ir mano. Daugelis ginklų savininkų puvo Europos žemėje, išliko tik saujelė.

Pasiruošimas ilgai netruko. Martinas Greidis turi fondų, įrenginių ir pažinčių, kad gautų ir tai, kas neįmanoma.

Mašina buvo su slopintuvu, jei kartais jie turėtų elektroninį pelengatorių, siunčiantį signalus kitai mašinai.

Dvi mašinos stovėjo paruoštos tam, kad sustabdytų eismą, jei paprasčiausiai vysis automobiliu.

Aš niūriai šyptelėjau iš šių pasiruošimų. Matyt, buvau labai reikalingas Martinui Greidžiui, jei nenorėjo manęs prarasti gatvės susišaudyme, bent jau dabar.

Be to, turėjau beveik visą dieną darbui.

Tomilisono dangoraižis buvo vienas iš daugelio senų, panašių vienas į kitą pastatų Keturiasdešimtosios gatvės rajone, kuriame įsikūrę teatrai. Vestibiulis kaip ir kitų namų: prie įėjimo - liftininkas, ant sienos - aukštų sąrašas, eilė telefonų-automatų ir trys liftai. Šalia vieno mindžikavo pavargęs šešiasdešimties metų žmogus sudėvėta uniforma, ir iš įeinančių bei išeinančių klientų neatrodė, kad čia vyksta pelningas biznis.

Apsidairęs nuėjau į kabinetą, paėmiau Manheteno telefonų knygą ir ėmiau peržiūrinėti kontorų numerius. Tai truko valandą, nes manęs visą laiką prašinėjo knygos, ir liftininkas jau ėmė skersakiuoti į mano pusę, bet baigęs turėjau tris kontoras, kurių numerių knygoje nebuvo, o aukštų sąraše kabėjo iškabos. Tai buvo draudžiama, bet kažkas nesilaikė taisyklių.

Pro žmones prasibroviau pas liftininką, rankoje laikydamas išlankstytą dvidešimtpenkinę. Pamačius žalią banknoto spalvą ir vertę, atsargi išraiška greitai pasikeitė į draugišką šypseną, ir jis fokusininko judesiu ištraukė jį man iš rankų.

- Čia per daug už tai, ką norite sužinoti, misteri, bet mokate jūs.

Leidau jam žvilgtelėti į nusirašytų kontorų pavadinimus - "Prado Produktion", "F.D. Beseris" ir "Fountaind Neilor orders".

Liftininkas linktelėjo, skubiai apsidairė ir pareiškė:

- Tikriausiai jūs iš policijos.
- Sakykime, šio to ieškau.
- Ką, kvepia skandalu?
- Ne, jei aš įsikišiu.
- "Beseris" - bukmekeris. Tai žino visi.
- Kodėl nėra telefono? Kaip jis dirba?
- Juokaujate? Viršuje jis turi tuziną...

- Bet telefonų knygoje nėra nė vieno.

Mintyse "F.D.Beserį" išbraukiau iš sąrašo.

- Na, o kiti du?

Jis nutaisė susimąsčiusį veidą, po to grįžo ir nuspaudė mygtuką. Vienas liftas, traškėdamas ir trinksėdamas, pakilo į viršų, o liftininkas tyliai pasakė:

- Nieko apie juos nežinau. Matau, kaip ateina ir išeina žmonės. "Fountaind" gauna ir išsiunčia daug korespondencijos, manau, jie laikosi įstatymų. Maža firma, besistengianti prasimušti, tik tiek. Smulkus biznis.

- Jie taip pat neturi telefono?

- Jis jiems nereikalingas. Jiems reikia tik žmogaus, tampančio maišus su vokais.

- Liko "Prado Produktion".

- Aš pasuoju, misteri. Apie šią kompaniją nežinau nieko.

- Kompaniją?

- Žinoma. Jų apie tuziną, kiekvieną savaitę atsiranda naujų. Kartais būna ir lėlyčių, tada koridoriaus budintįjį siunčia alaus. Kelis kartus mačiau nešant dėžutes su juostomis ir manau, nors nesu įsitikinęs, kad jie ten gamina pikantiškas nuotraukas, - liftininkas nusižvengė ir pridūrė: - Ten pabuvojo netgi damų ir kai kas iš aukštuomenės.

- Nuostabu.

- Kartais būna ir taip, - gūžtelėjo jis pečiais.

- Ar dabar kontora dirba?

- Ne, šiandien nedirba nė viena iš tų trijų. Šiandien dar nė vieno iš ten nemačiau, o jei iki šiol nepasirodė, tai jau neateis.

Aš jam pamerkiau.

- Norėčiau ten pasivaikštinėti.

- Tai kainuos penkiasdešimt dolerių, - atsakė jis.

Gavęs sumą, kurios reikalavo, jis nuėjo į savo kambarėlį ir grįžo su raktais.

- Šie tiks, jei kontoros nepasikeitė spynų. Bet įsidėmėkite: aš jūsų niekada nemačiau ir daugiau nematysiu.

- Tu taip pat įsidėmėk, - atsakiau aš.

- Žinoma, jei tai kainuoja penkiasdešimt dolerių, - jis parodė į liftą. - Juo ir pakilsite.

Mano penkiasdešimt dolerių mane apvylė. Raktai tiko, bet duryse buvo daugiau spynų. Jos buvo standartinės, ir man prireikė tik kelių minučių (turėdavau nutraukti darbą, išgirdęs pravažiuojantį liftą arba besiveriančias duris). Ernio visrakčiai buvo nepamainomi.

Pradėjau nuo "Prado Produktion". Įėjęs uždariau duris. Viduje buvo maža žiūrovų salė su kėdėmis ir kvepėjo chemikalais. Iš karto supratau, kodėl. Čia vyko pornografinių filmų ant 16-os milimetrų juostelės gamyba; prie sienos stovėjo didelis uždengtas indas, atsiduodantis acetonu. Kratos atvejui. Jai prasidėjus, buvo galima į jį sumesti visas juostas ir jas sunaikinti, nespėjus įeiti policijai.

Jie nepaliko jokio kabliuko. Nė gabalėlio popieriaus ar juostos atraižos ant grindų. Vienoje lentynoje gulėjo naujų juostų dėžutės, sandėlyje kabėjo moteriški ir vyriški drabužiai, perukai ir įvairūs aktorių niekučiai.

Patikrinęs kambarius išėjau už durų, jas uždariau ir koridoriumi nuėjau iki durų su stikline lentele, ant kurios auksinėmis raidėmis buvo užrašyta "Fountaind Neilor orders".

Šioms durims prireikė trisdešimties minučių, nes koridoriuje sustiprėjo judėjimas, bet galų gale spyna spragtelėjo, ir aš įėjau į vidų.

Čia tikrai dirbo popierinį darbą, liftininkas nemelavo.

Du stalai buvo apversti įvairaus formato laiškais su ryškiais pašto ženklais. Pagal pašto antspaudus dauguma vokų buvo iš pietų, Artimųjų Rytų, iš šachtininkų rajonų ir labai nedaug iš didžiųjų miestų.

Sistemą supratau nesunkiai. Pačiuose nykiausiuose žurnaluose ir miesteliuose reklamavo pigius chemikalus namų ūkiui arba moteriškus bikini bei įvairius madingus moteriškus baltinius, kojines. Šias prekes urmu pirkdavo didžiausioje universalinėje parduotuvėje, parduodavo su antkainiu ir, atrodo, neblogai uždirbdavo.

Ant stalo gulėjo knyga, visas tomas, su nuolatinių pirkėjų dydžiais bei adresais, ir kita knyga su ypatingais pirkėjų užsakymais. Peržiūrėjau viską, kas ten buvo, bet nieko neradau.

Penkios minutės po keturių sėdau į Niujorko kontrolinio centro paruoštą mašiną, perkirtau Džordžo Vašingtono Bridžą ir

beveik šalia Parasaidž Parkvel radau namą, jame gavau raštelį su adresu būsto, kur viskas jau buvo paruošta. Pastatęs mašiną įsitikinau, kad įėjimo niekas neseka, ir ėmiau laukti svečių.

Kai išgirdau privažiuojančios mašinos garsą, buvo beveik sutemę. Vienų durų spynoje trekštelėjo raktas. Kambaryje buvo du įėjimai.

Pasigirdo keletas balsų. Vienas - Čarlio Korbineto, antras - Cholo Rendolfo, kažką nurodinėjančio apie susitikimo organizavimą; kitų nepažinojau.

Kai jie susėdo už stalo, aš paspaudžiau priešais mane stovinčio garsiakalbio mygtuką, ir į mikrofoną neskubėdamas pasakiau:

- Meskit ginklus prie sienos, vaikinai.

Čarlis nusikvatojo, bet pistoletai triukšmingai nukrito ant grindų. Šviesa tebedegė.

- Dar vieną. Greičiau, greičiau.

Tyli diskusija, ir dar vienas metalo gabalas dusliai dunkstelėjo į grindis, ir šviesa kambaryje užgeso.

Aš atidariau judančią plokštę sienoje ir sėdėjau, žvelgdamas į juos per metalinius pinučius, kurie mus skyrė. Jie atsisuko į mano pusę ir įsistebeilijo, lyg pirmą kartą mane matytų.

- Cholai, po jo stalu metalinis detektorius, - pasakė Čarlis.

Rendolfas nesiteikė Čarliui atsakyti. Jo akys įsisiurbė į mane, ir jis kimiai pratarė:

- Po velnių, Menai, šito tai jau per daug! Tu ir taip peržengei visas ribas.

- Ne visas, drauguži. Dabar pasikalbėkime.

- Žinai, kuo esi kaltinamas?

- Man tai nerūpi.

- Kad ir kaip ten būtų - nusikaltimų pakanka. Kišimasis į...

- Jūs neprivertėte Martelo kalbėti, ar ne?

Rendolfas susižvalgė su dviem kitais. Jų nebuvau matęs, bet atrodo, jie buvo mūsų žmonės. Abiem virš trisdešimties, aštrūs smingantys žvilgsniai, ypatingos, išskiriančios iš kitų, elgesio manieros.

- Tu pristatysi savo draugus?

Rendolfui nespėjus išsižioti, Čarlis atsakė:

- Kol kas gali juos vadinti Smitu ir Džonsu. Jie iš Vašingtono.

Tas, kurį pavadino Smitu, pasakė:

- Nieko nereikia jam aiškinti.

Pulkininko žodžiai nuskambėjo kaip komanda:

- Nereikia vedžioti jo už nosies. Jis viskam pasiruošęs.

Rendolfas drybsojo kėdėje.

- Mes turime tavo sužadėtinę, Menai. Ji taip pat persistengė.

- Pasistenkite ją išlaikyti, - pasakiau aš, - kai...

- Ne, Menai, mes nesiderėsime, - atsakė jis pasipūtęs. - Kad ir kaip ten būtų, mes su tavimi susidorosime.

- Net Martelo istorija jūsų nesustabdys?

- Kokia tai istorija, Menai? - labai tyliai paklausė Džonsas.

- Reikia priversti jį kalbėti.

- Tikrai?

Jo informacija privertė mane apsipilti šaltu prakaitu. Pasakyta buvo pernelyg paprastai.

Jis suprato, kad pataikė, ir pridūrė:

- O jeigu mes žinome tai, ką žino Martelas, ir norime, kad jis kol kas patylėtų?

- Kvailystės.

Jis mostelėjo riešu.

- Tada aš jums štai ką pasakysiu. Po kelių dienų mes žadame Gabiną paleisti.

Aš įsistebeilijau į jį.

- Po dviejų pasikėsinimų į jo gyvybę?

- O kodėl gi ne? Jei jis laisvas, vadinasi, viską pasakė.

- Jūs dar nieko nežinote apie Beltovo projektą, arba OONA-5, - pasakiau aš.

- Kodėl jūs taip galvojate? Aš maniau, kad iš patirties žinote, kaip gerai informuota mūsų organizacija. Tarp jų vyriausybinių darbuotojų dirba mūsų žmonės, kaip ir jų vyrukai pas mus.

- Jūs jį pasmerkiate mirti, vyručiai?

- Mes galvojame kitaip.

- O jūs mokate ir galvoti? - nusišypsojau atsakydamas. - Ko iš manęs norite?

Rendolfas palinko į priekį, jo burna taip išsišiepė, kad matėsi dantenos.

- Keturi lavonai, o įtariamasis - tu.

- Tu žinai aplinkybes. Pulkininkas tau jas išaiškino.

- Menai, reikalas tas, kad tu įsipainiojai į neofašistų pogrindį ir kišiesi ten, kur tau nereikia. Tu turi informacijos, kurios neturime mes.

Aš linktelėjau ir toliau šypsojausi.

- Dar kartą man primink, kokia informuota jūsų organizacija.

- Tu tuo įsitikinsi, kai tavo sužadėtinė atsidurs teisme.

Aš taip pat moku žaisti nutylėjimų žaidimą, todėl paklausiau:

- Jums reikalingas Spadas Chelas, taip?

Jie vėl tylėdami susižvalgė. Tik Čarlis Korbinetas vos pastebimai teigiamai linktelėjo.

- Ką tu apie jį žinai, Menai? - paklausė Korbinetas.

- Jis mūsų šalyje.

- Mes žinome. Su juo - vaikinai. Žudikai. Norime rasti jų pogrindį ir visus suimti.

- Ir jūs manote, kad aš kažką žinau, kas padės jums jį rasti. Pasinaudodami mano protu, jūs norite tai išspręsti.

Rendolfas ir kiti nutylėjo.

- Jei būtų laiko, aš jums leisčiau. Nors man ir brangiai kainavo, nesvyruočiau. Su savo priemonėmis ir žmonių kiekiu gal ką nors ir rastumėte, bet dabar, kaip jau sakiau, nėra laiko.

Rendolfo lūpose pagaliau pasirodė pašaipa.

- Užtat tu, vaikine, dabar turi daug laiko. Galbūt dešimtį metų arba daugiau. Sėdėk sau už grotų ir galvok.

Žinojau, kad jis mane sugavo, bet nenorėjau taip paprastai pasiduoti. Bandžiau sugalvoti tinkamą šiam atvejui atsakymą. Apžiūrinėjau vieną po kito, žinodamas, kad tęsiu pavojingą žaidimą. Viskas, ką žinojau, - vienintelis pavadinimas, kurį Verdžilas Adamsas paminėjo man pirmą dieną, ir jį pasakiau.

- Jei paleisite Rondiną, galbūt aš būsiu geras berniukas ir įmesiu jums į graibštelį Beltovo projektą.

Nesitikėjau tokio puikaus poveikio - mano žodžiai sukėlė siaubą. Rendolfo veidas akimirką atrodė kaip tragiška kaukė. Nesitikėjau ir anų dviejų reakcijos, kurių akys kaip dagiai iš karto įsmigo į mano veidą. Tik pulkininko veide liko įprastinė atlaidi išraiška, nors akyse atsispindėjo siaubas ir pritarimas kartu.

Gal šį kartą žengei per toli, užsižaidei, Taigeri, o mūsų darbe tai pats blogiausias dalykas. Teks iškabinti užvirtą košę. Jie reagavo taip, lyg pamatę bombą prie savo kojų.

Bet kas pradėta - nesustabdysi, reikėjo žaisti toliau.

- Jūs dar šį vakarą paleisite Rondiną ir paliksite ją ramybėje, girdite? Po to galbūt susitiksime ir dar pasikalbėsime.

Aš nuspaudžiau mygtuką. Siena užsidarė. Pasiklausęs, kaip jie renka ginklus, išėjau per atsarginį išėjimą, perėjau alėja ligi savo mašinos ir ramiai įkišau raktą į degimo spyną.

Dar penkiolika minučių jie iš ten neišeis. Slapta durų spyna tiek laiko neatsidarys ir neverta žaloti pečius, stengiantis išlaužti duris.

VIII

Vis smarkiau lijo. Lietaus čiurkšlės vis krito ir krito ant miesto. Pro šalį slinko nesibaigianti taksi virtinė, taškanti purslus. Pėstieji, stengdamiesi apsaugoti drabužius nuo lietaus, spaudėsi arčiau sienų arba prie įėjimų į rūsius, blaškydamiesi į kairę ir į dešinę. Palikęs mašiną garaže, kuriame ji bus prižiūrėta, nuėjau į Volio Gibonso butą.

Jis norėjo užtrenkti duris prieš pat mano nosį, bet aš jį nustūmiau ir užtrenkiau jas koja.

- Taigeri...

- Aš viską žinau, drauguži. Duodu žodį, kad pasiimsiu daiktus ir greitai dingsiu. Tik noriu sužinoti, kur Rondina.

- Saugumo tarnyba ją saugo Karbojaus dangoraižyje. Jei ten pasirodysi, ir tave suims. Tavęs mieste ieško kiekvienas policininkas. O aš, drauguži, nenoriu jokių papildomų policijos kaltinimų, taigi eik iš čia, mano geras, bet pernelyg smalsus drauge.

- Gerai, gerai. Nusiramink. Ar Devis Svirinas parašė straipsnį?

- Žinoma, ir turėjo daug nemalonumų, kad nuslėpė informacijos šaltinį. Jam pasisekė, tik šiek tiek išsigando. O aš geriau draugausiu su kino žvaigždėmis, kurios nors kartais lieka gyvos.

- Užsičiaupk, - atsakiau aš. - Ar kalbėjotės apie muitininkų apžiūrą?

- Pasakė, kad pasižiūrės ir praneš rezultatus. Jiems nepatiko, kad kažkas kišasi į jų reikalus.

- Na, be reikalo. Jie neturi kitos išeities.

Iš lagamino išsiėmiau apsiaustą ir kelias pistoleto apkabas, kurias įsidėjau į kišenę.

- Lagaminą paliksiu.

- Kaip nori, - gūžtelėjo pečiais Volis.

Apačioje paskambinau į Niujorko kontrolinį centrą ir paklausiau Adamso apie Beltovo projektą. Jis apie tai nežinojo nieko konkretaus, tik tiek, kad tai susiję su Londonu ir yra ypač svarbu.

Karbojaus dangoraižyje atsidūriau anksčiau už Rendolfą ir jo draugus. Pakeliui jie kažkur paliko Čarlį. Kai Rondina po kelių minučių išėjo, mano taksistas, jau gavęs pakankamą sumą, uždegė savo lempelę ir privažiavo prie pat jos. Be pinigų, jis gavo instrukciją, tad pamojo jai, ir aš greitai įsitempiau ją į mašiną.

Jei vokiečiai jau sekė Rondiną, dabar ji turėjo savo šešėlį. Jie suprato, su kuo teks lenktyniauti. Rondina buvo svarbi taip pat, kaip ir aš. Mane jie pametė, ir jiems liko tik šis šansas.

Atrodė, kad viskas įvyko per vieną sekundę. Taksi, staigiai pasukęs, prapuolė tirštoje gatvėje. Kitas taksi, matyt, ruošėsi padaryti tą patį, nes įstrižai kirtęs gatvę, bandė užlįsti mums už nugaros. Man užteko pamatyti stambų šeriais apaugusį vairuotoją ir nuožmaus veido įtūžusį keleivį užpakalinėje sėdynėje, kad suvokčiau, kas mus seka.

Kitoje gatvės pusėje stovėjęs "sedanas" pastebėjo mūsų žaidimą ir šoko mums iš paskos, stengdamasis nepaleisti iš akių abiejų, bet pusę kvartalo atsiliko. Vėliau atsiliko taksi, o "sedanas", nekreipdamas dėmesio į raudonas šviesas ir policininkus, persekiojo toliau.

Iš pradžių galvojau, kad tai atsitiktinumas, bet po to gatvės šviesos apšvietė mašinoje pulkininko Korbineto veidą, kuris purtydamas galvą kažką kalbėjo.

Staiga, suspiegęs stabdžiais, "sedanas" sustojo, ir iš jo iššoko du vyrai, mostaguodami rankomis ir šaukdami kaip išprotėję.

Įdėjęs pistoletą atgal į dėklą, kartu su Rondina griuvau ant sėdynės. Vairuotojas, kuriam kulka nunešė kepurę, sėdėjo kaip statula, nenuimdamas kojos nuo akceleratoriaus, ir, matyt, šlapias nuo prakaito. Jis vis dar svarstė, ar mano žurnalisto kortelė buvo tikra, ir negalėjo ištarti nė žodžio.

- Kodėl viskas taip garsiai? - sunkiai išspaudė Rondina.

- Prie tavęs prikibo dar vienas seklys, širdele. Pirmojo būtų visai užtekę.

Taip, velniai griebtų, ji šaltakraujė. Tebeturėjo visus angliškus įpročius, ir pačioje pavojingiausioje situacijoje atrodė rami, sukaustyta angliško manieringumo.

Ji šyptelėjo ir paplekšnojo mano ranką.

- Palyginus su tuo, kas atsitiko tau, - tai vieni juokai.

- Iš kur tu žinai?

- Jie man papasakojo.

- Tikrai?

- Žinojau, kad mane seka, bet aš per daug bijojau dėl tavęs, kad tebesibaiminčiau dėl savęs.

Aš linktelėjau ir pirštais paliečiau jos kaklą.

- Kas atsitiko, kai susitikai su Martelu?

- Jis... jis ėmė drebėti. Labai pasikeitė. Jis griebė fotografiją, ėmė ją bučiuoti ir paslėpė po pagalve. Pasakiau, kad Eva saugi, ir jis, atrodo, patikėjo, bet po to vėl išsigando. Jis nori ją pamatyti ir pasikalbėti.

- Ten yra telefonas?

- Taip, vienas aparatas jo kambaryje.

- Gal pabandykime? Kaip nuvažiuoti ten, kur tu palikai Evą?

Ji greitai paaiškino. Pažįstant rajoną, nebuvo sunku ten patekti.

Už "sužalojimą" daviau taksistui dešimtį dolerių, paėmiau Rondiną už rankos, ir mes išlipome prie Gibonso namo.

Pamatęs Rondiną Volis persimainė, o kai iš paskos įėjau aš, jo veidas išbalo kaip siena. To jam buvo per daug ir jis to neslėpė.

- Taigeri, imk ir pribaik mane.

- Tu juk dirbai reporteriu. Nejaugi dar moki stebėtis?

- Ne, bet mėgstu gyventi gerai. O su tavimi tai neįmanoma. Bijau atidaręs duris gauti kulką į pilvą. Ir gausiu, kaip Dievą myliu. Ko šį kartą?

- Tegul Rondina lieka čia.

- Na jau ne.

- Voli, ji laimikis, brangusis, suprask!

Jis griuvo į krėslą ir pasižiūrėjo į mane viena akimi. Kita buvo užmerkta.

- Tikrai?

- Tikrai.

- O tu?

- Aš pats savimi pasirūpinsiu.

- O kas pasirūpins manimi?

- Tau visada padės Martinas Greidis ir jo ryšiai.

- Bet tik ne tada, kai aš būsiu lavonas.

Jis nuleido rankas ir sugniaužė kumščius.

- Tebūnie. Bet paskutinį kartą ir tik iki ryto, po to ieškokite sau kito lavono.

- Dėkui, Voli.

Bet jis nebuvo toks jau nelaimingas, koks stengėsi atrodyti. Pagaliau jis turėjo ką veikti, o Rondina visuomet buvo ir liks moterimi. Kol Volis skambino į nuomos agentūrą ir iškvietė mašiną prie įėjimo, aš jam papasakojau apie kėslus nužudyti Martelą. Tai, ką ruošėsi padaryti Saugumo tarnyba, buvo ir kvaila, ir nusikalstama.

- Manai, kad jį paleis?

- Gali būti. Žinoma, įslaptins jį, kaip sugebės, bet vargu ar pavyks. Žudikai visada rizikuoja, jiems nesvarbu, kas pastos kelią.

- Su juo galėtų būti mūsų žmonės.

- Kas girdėti apie Dalasą?

Jis minutę pagalvojo ir papurtė galvą.

- Ką tu turi galvoje?

- Jei Martelą nori likviduoti, gal man pavyks prastumti pas jį Evą Berg, kol jis saugomas.

Pagaliau agentūros vairuotojas atvažiavo. Jis buvo uniformuotas, ant nugaros auksinėmis raidėmis išsiuvinėtu firmos pavadinimu. Aš pasirašiau dokumentus ir daviau vaikinui penkis dolerius, kad jis mane pamirštų.

Visą kelią iki Konektikuto parko aš iš lėto mąsčiau apie šiandienines scenas, stengdamasis susieti visus galus. Vienas siūlas taip ir liko nutrūkęs, ir mane apėmė nuojauta, kad artėja nelaimė.

Taigi rytas išaušo su mintimis apie vestuves, o baigėsi lavonu. Visa tai nepatiko man ir anksčiau, o dabar...

Klementas Fletčeris - ties šiuo vardu mintys klupo - Klementas Fletčeris, viskas prasidėjo nuo šio žmogaus, vieno iš mirusiųjų.

Rondina man pateikė gana išsamias instrukcijas ir greitai aš atsidūriau priešais didelius metalinius vartus su varteliais. Šalia augo du išsikerojęs platanai, pro kurių šakas matėsi šviesa name. Sustabdęs mašiną pasikėliau apykaklę nuo lietaus ir iššokau lauk.

Paskambinau prie durų, bet niekas neatidarė. Tada aš tyliai pašaukiau:

- Eva, atidaryk, čia Taigeris.

Skambtelėjo grandinėlė, ir durys prasivėrė. Pamačiusi mane, Eva atkabino grandinėlę ir plačiai atidarė duris.

- Užeik, mielasis, malonu tave matyti.

Uždaręs duris patikrinau spyną ir nusipurčiau apsiaustą.

- Kas čia buvo?

- Tik tie, kurie įjungė šviesą ir telefoną. Įeik, mielasis. Ten šilčiau, tu apdžiūsi.

Padavęs jai apsiaustą, nuėjau tiesiai prie baro ir įsipyliau išgerti. Palaukusi, kol aš baigsiu taurę, ji lėtai paklausė:

- Kas girdėti apie Gabiną?

- Jis dar ligoninėje. Bet jį ruošiasi paleisti į laisvę.

Eva paniuro.

- Bet...

- Jam negalima išeiti į gatvę. Aš žadu jam paskambinti ir noriu, kad tu pati pasakytum, jog esi saugioje vietoje ir kad jis dar pabūtų saugomas, kol pasikalbės su mūsų žmonėmis.

- Gal man nueiti pas jį?

- Jie iš karto tave suims, ar tu nori tupėti kartu su juo? Jei tave suims, jis tylės kaip žuvis. Ne, meilute, mes padarysime tai iš čia. Nuvažiuosime į miestą ir rasime telefoną-automatą. Pasakysi, kad tu saugi ir kad jis sėdėtų saugomas. Stenkis kalbėti trumpai - jie suseks, iš kur skambini, bet nespės užkirsti visų kelių. Dėl šito aš nelabai jaudinuosi...

- Bet jeigu... man neleis su juo pasikalbėti?

- Pasisakysi, kas esi. Iš karto sujungs.

- Jei tu nori...

- Apsivilk paltą.

Mes nusikapstėme į miestą. Aš sužinojau telefoną, daviau jai saujelę smulkių ir įstūmiau į telefono būdelę. Kol ji skambino, stovėjau praėjime tarp būdelių ir sienos, stebėdamas kelią. Per stiklines duris mačiau, kaip ji nusivylė, bejėgiškai išskleidė rankas kažko reikalaudama ir sumišusi pakabino ragelį.

Išėjusi Eva kandžiojo lūpas iš apmaudo.

- Atsiliepė sargybinis. Pasakė, kad Gabinas miega ir negalima jo žadinti, ir paprašė paskambinti vėliau.

- Jie nori laimėti laiko ir susekti, iš kur skambinai. Tai velnias!

- Gal vėliau bus galima...

- Ne, jie sukels ant kojų visą policiją ir visur išnaršys.

Mes nuėjome prie mašinos.

- Rytą paskambinsime iš kitur. Sukinėsimės netoliese, ir galbūt jie leis tau pasikalbėti. Jie turės tai padaryti!

- Bet jis saugus?

- Dabar taip.

Mes įėjome į namą, ir ji iš karto įjungė dujas, kad sušiltume ir išdžiūtume.

Nuo manęs tekėjo upeliai vandens. Nusivilkęs marškinius pakabinau juos virš viryklės, kelnes numečiau ant kėdės atlošo. Dieve, koks malonumas: lauke lyja, o čia šilta, jauku. Atrodo, lyg sėdėtum vienintelėje pasaulyje vietelėje, kur neužlyja ir nepučia vėjas.

Eva šypsodamasi žiūrėjo, kaip aš nusirenginėju.

- Man irgi galima?

Linktelėjau neatsisukdamas, šildydamasis prie ugnies rankas. Ji išnyko iš kambario. Grįžo su akinančiai baltu, ilgu, lengvu peniuaru ir gulbių pūkais apvedžiotais bateliais be užkulnių.

Medžiaga persišvietė, ir matiniai jos krūtų bei klubų apvalumai dar labiau jaudino. Eva palinko prie manęs, matyt, mėgaudamasi mano palankiu žvilgsniu, slystančiu jos kūnu ir sustojusiu ties peniuaro įsigaubimu, skiriančiu jos kojas.

Ji paklausė:

- Pažįsti šį rūbą?

- Rondinos?

- Taip... Tikiuosi, aš tokia pat graži kaip ir ji?

- Taip.

Aš nemelavau, o ne!

Jos grožis buvo visai kitoks, šiek tiek primityvus, bet kiekviename judesyje, kiekviename kūno išlinkime jautėsi neregima ugnis, pasiruošusi išsiveržti į paviršių. Mačiau, kaip virpa jos šnervės, stengiantis sulaikyti jausmų protrūkį.

Jos neįprasti apatiniai rūbai po peniuaru traukė dėmesį. Liemenėlė buvo maža, bet pasiūta taip, kad tarp krūtų matėsi gilus griovelis, švelnus ir kažkoks jaudinančiai nekaltas. Tas rožinis griovelis mane nepaprastai jaudino.

Aš stengiausi nežiūrėti ir netgi nusisukau, bet akies kraštelių vis tiek mačiau, kaip Eva susirietė į kamuoliuką ant kušetės ir nutilo.

Jos gąsdinančios, nepasotintos lūpos man nusišypsojo ir skruostai paraudo. Ji praskleidė peniuarą, ir jis lyg balti sparnai apsupo jos rausvą kūną. Jis degė, troško, reikalavo.

- Pasėdėsi su manimi?

- O ar leisi, mieloji? Mano darbas tave saugoti.

- Prašau, - jos akių kampučiai skleidė vos pastebimus spindulius.

- Tu Martelo.

- Ne, aš niekada nejaučiau ypatingų jausmų jam. Sakiau, kad buvome draugai.

- Ir viskas?

Ji pasižiūrėjo žemyn, į savo kojas, skendinčias minkštame audinyje.

- Mano tėvas žuvo prie Stalingrado. Man atrodė, kad Gabinas... į jį panašus.

- Suprantu, tai sunku paaiškinti, - pasakiau aš.

Ji dėkingai linktelėjo.

- Taip. Aš žinojau, kad jis įsimylėjęs. Turiu jam paaiškinti. Jis trokšta manęs, kol... bet kai pritaps čia, visa tai praeis.

Aš paėmiau savo taurę, baigiau gerti, padėjau ant grindų ir atsisėdau šalia jos ant kušetės.

Ji pasislinko tylėdama, nenuleisdama nuo manęs paslaptingų akių.

Už lango staugė, raudojo ir griaudėjo liūtis. Po to kažkas blykstelėjo, pasigirdo stiprus traškesys, ir mūsų veidus užliejo

akinanti šviesa. Išsigandusi ji sušuko, prigludo prie manęs ir įsikniaubė galva į mano petį.

- Na na, juk tai griaustinis, - pamažu apkabinau Evą, stengdamasis pirštu pakelti jos smakrą. Ji buvo tarsi maža mergaitė, užsimerkianti kiekvieną kartą trenkus griaustiniui. Ji pamažu artėjo, kol atsidūrė mano glėbyje, šilta, drebanti, bet dėl to ne mažiau geidžiama.

Viskas, kas mus skyrė, išnyko, mes karštligiškai ieškojome vienas kito lūpų ir pagaliau jos susitiko, drėgnos iš geismo.

Ji paėmė mano rankas ir priglaudė jas prie savo kūno, prie jo kvepiančios šilumos. Savo pirštais jaučiau jos šilkinę odą, vėsius ir švelnius linkius, visą ją...

Ir tada mes savo kambaryje sukėlėme tokį griaustinį, kad dundesys iš lauko negalėjo užgožti entuziastingų Evos šūksnių, mano aistringo šnabždesio ir tylių dejonių, kurios kartais ištrūkdavo iš mūsų lūpų.

Tai truko ilgai, labai ilgai, kol mes atšokome vienas nuo kito, stengdamiesi nuraminti beprotiškai plakančias širdis. Pasaulis su savo garsais vėl sugrįžo į realybę.

Lauke pasigirdo traškesys, du žybsniai apšvietė kambarį, ir sutemo. Evos akys pabalo iš siaubo, ir ji suriko.

Apglėbiau ją ir stipriai priglaudęs prie savęs paglosčiau.

- Tyliau, mieloji. Atrodo, kad tai ne griaustinis. Patikrinsiu.

Ji buvo išsigandusi.

- Tai būtina?

- O jei gaisras, mažyte? Nuotykių mums nereikia.

Aš užsitempiau drabužius, užsimečiau lietpaltį ir atidariau duris. Apibėgęs aplink namą, prie užpakalinio prieangio pastebėjau didžiulę krūvą drožlių. Jos jau degė.

Nuo mirties mane išgelbėjo tik mano profesionali reakcija. Serija kliudė sieną virš mano galvos. Kritau ant žemės, nuriedėjau į namo pusę, tikėdamasis, kad norėdamas šauti žudikas turės pereiti į kitą vietą, ir laukiau kito šūvio.

Pastebėjęs vyruką anksčiau, negu jis mane, šokau prie jo. Jo automatas nuskriejo į tamsą. Jis vos nepradėjo rėkti, bet kai atplėšiau jį nuo žemės ir permečiau per nugarą, riksmas užstrigo jo gerklėje.

Reikėjo agentą prakalbinti, nesvarbu, kokiu būdu. Aš patiesiau jį į žolę ir šyptelėjau, pamatęs jo akyse siaubą.

Pakėliau jį ir pastačiau taip, kad panorėjęs galėčiau sulaužyti jo stuburą. Tuo momentu nušvito žaibas, ir akinančioje šviesoje pamačiau antrą žmogų, stovintį už trisdešimties pėdų su virve rankoje. Jis metė virvę ir griebėsi pistoleto.

Šį tipą buvau matęs anksčiau, to automobilio, kuris mus sekė, užpakalinėje sėdynėje.

Pasiduodamas instinktui, visu svoriu griuvau ant pirmojo, prispausdamas jį savo kūnu. Jo stuburas lūžo, pasigirdo laukinis staugimas. Išgirdau šūvį ir po savimi pajutau suglebusį kūną. Persivertęs ant šono, laukiau, kol žaibas apšvies šovusįjį.

Tačiau, likimo ironija, žaibo nebuvo. Aš atsistojau, įtemptai stebeilydamasis į tamsą, stengdamasis prie jos priprasti, ir staiga išgirdau nuvažiuojančios mašinos garsą. Vytis buvo kvaila - jis kur kas pranašesnis. Reikėjo iš čia nešdintis.

Greitai iškračiau mirusiojo kišenes, radau šiek tiek pinigų, cigarečių ir kažkokį nedidelį ryšulėlį, panašų į nemažą žiebtuvėlį. Nusilaužęs nagą, atidariau dangtelį ir tyliai švilptelėjau. Prietemoje perskaičiau, kad savininkas - muitininkas Haris Vikmanas. Čia buvo ir jo numeris bei šifras.

Dabar tai tikrai įkliuvau! Nužudyti policininką - menki juokai.

Mečiau žiebtuvėlį ir įėjęs į namą kritau į kėdę. Buvo du variantai. Jei antrasis žmogus taip pat muitininkas ir susišaudyme atsitiktinai nudėjo saviškį - baisu. Bet jei jie iš skirtingų grupių ir vaikinas su automatu - vokiečių atstovas, mano galva išvengė kilpos.

Eva tebegulėjo ant kušetės.

- Taigeri... Kas ten?

- Nieko.

- Girdėjau triukšmą.

- Negalvok apie tai. Greitai renkis. Turime bėgti.

Ji nesipriešino. Viską suprato iš mano tono.

Tada susukau Volio Gibonso numerį. Po antro signalo jis pakėlė ragelį.

- Turi svečių? - paklausiau aš.

- Ne, jau išėjo.

- Kas atsitiko?

- Na ir įvėlei tu mane į istoriją!

- Greičiau, kas atsitiko?

- Čia buvo du muitininkai. Jie norėjo sužinoti apie tipą iš "Meitlando".

- Tu juos pažįsti?

- Taip, teko su jais susitikti. Jie apieškojo Rondiną ir jos portfelyje rado kažkokio namo Konektikuto parke telefono ir elektros sąskaitas.

- Na, na, o toliau?

- Nieko, klausinėjo, bet neišsidavė.

- Rondina su tavimi?

- Taip, jie įsakė mums būti čia. Žadėjo pagausinti kompaniją.

- Pasimatysime rytą.

- Nesusitiksim, nes tu neišgyvensi iki ryto!

- Pažiūrėsime.

Priėjo su lagaminėliu Eva, bet liepiau palikti jį čia.

Važiavome tolyn nuo namo. Žibintai nedegė, mus supo visiška tamsa. Eva sėdėjo tylėdama, po to klausiamai pažvelgė į mane.

- Jie susekė mus, vaikuti, per Volį. Suprato, kad jis žino, kur aš, ir dabar jis stebimas. Matė mane išeinant ir pasekė.

- Nejaugi tu negalėjai pastebėti "uodegos"?

- Per tokią audrą - ne. Jis galėjo važiuoti iš paskos, išsijungęs žibintus, bet aš padariau klaidą, kad taip ilgai laukiau nieko nedarydamas. Muitininkas, pamatęs mane, pagalvojo, kad aš jį pastebėjau ir todėl išėjau. Jis pabandė šauti, nepataikė, ir tamsoje gavo kulką nuo kito vaikino.

- Kas dabar bus?

- Jie mus seka. Aš, tu ir Martelas negalime palikti pėdsakų. Paslėpsiu tave saugioje vietelėje, mažyle.

- Bet Gabinas... Jie juk gali jį nužudyti? - spyrėsi Eva.

- Gali neabejoti.

- Taigeri, mano mielas tigre, neleisk jiems to padaryti, prašau tavęs, mielasis!

- Padarysiu, ką galėsiu. Jį saugo sargyba.

- To užtenka?

- Ne. Jį greitai paleis ir sunaikins. Jie negalėjo ilgiau laikyti.

Eva palietė mano rankas savo pirštais, aštrūs nagai dreskė odą.

- Tu ką nors darysi?

- Stengsiuosi.

Priekyje matėsi, kad audra slenka kažkur į šoną. Pro suplėšytus besigrūdančių debesų kraštus pasirodė pirmi aušros atšvaitai. Jie sušvelnino vaizdą.

- Žiūrėk, audra baigiasi!

- Amen, - atsakė ji. - Prasidės švelnus lietus...

- Tikiuosi, kad taip ir bus.

Švito diena. Mes sustojome užkąsti mažoje užkandinėje su telefonu ant sienos. Kai pavalgėme, aš pasakiau:

- Pabandysime vėl paskambinti į ligoninę.

Per telefoninį traškesį išgirdau grubų vyrišką balsą, klausiantį Evos vardo. Pagaliau sujungė su Martelu. Kaip buvau instruktavęs, Eva greitai pasakė, kad ji gyva ir saugi. Jis plepėjo kaip išprotėjęs. Ji pastebėjo mano judesį ir vidury jo sakinio pakabino ragelį, pažadėjusi paskambinti dar.

- Ką jis pasakė?

- Jis buvo sužavėtas. Net anglų kalbą užmiršo.

- Būna.

- Jis manęs bijo, padarys viską, ko aš prašiau.

- Važiuokime iš čia.

Keliu pro mus praūžė policijos mašina. Šiurpiai kaukė sirena.

- Jie neleidžia laiko veltui.

- Tai mane gąsdina.

Įsikūrėme garaže, kurį Martino Greidžio pinigai iš pradžių buvo pavertę viešnamiu, o vėliau - vienintele Niujorke vieta, kurioje galėdavau ramiai pamiegoti dvi valandas per parą.

Kol Eva tyrinėjo patalpas, aš paskambinau į Niujorko kontrolinį centrą ir vietoje Adamso radau Andersoną, kuris įsakė skubiai susisiekti su Erniu Bentliu. Jis turėjo Spado Chelo telefotografiją

iš Europos. Reikėjo į ją pažvelgti. Apie Beltovo projektą nieko naujo, išskyrus tai, kad mums darosi vis karščiau.

Antra senatorių komisija kaitino Martiną Greidį ant lėtos ugnies. Mano nuotrauka su išvaizdos aprašymu išsiuntinėta po visą šalį.

- Nuostabu. Kokios naujienos?

- Atrodo, kad Martelą vėl bandė nužudyti.

- Atrodo?!

- Greidis pasiuntė grupę stebėti ligoninės. Vienas agentas, tikrindamas laiškus, rado įtartiną voką. Martelas gauna šūsnį korespondencijos. Agentas lengvai galėjo pražiūrėti voką, bet laiku prisiminė Kilmo Rosnerio triuką, kuriuo jis bandė sunaikinti liudininką Madride. Užnuodytas popierius, ir kai atplėši voką, įsidreski pirštą aštriu kraštu... Jis davė voką Erniui.

- Aš patikrinsiu.

- Tikrink, tai svarbu. Jei jie ir šį kartą nepataikė, ims skubėti. Jų neaplenksi ir nesustabdysi.

Eva pamatė mano veidą.

- Blogi reikalai?

- Manau, kad jį vėl bandė sunaikinti.

Ji nustojo kvėpavusi, lyg kažkas būtų sugniaužęs gerklę.

- Jam negalima ten būti!!!

- Apie pasikėsinimą niekas nežino, išskyrus mus, todėl sargyba kol kas nebus sustiprinta.

- Prašau, pabandykite išvesti Martelą iš ten!

- Vienintelis būdas - pagrobimas.

- Na, tai padaryk gi tai!

- Būtų lengviau, jei tau pavyktų įkalbėti jį bendradarbiauti su mumis.

- Jis manęs paklausys.

Mes vėl paskambinome Martelui, ir Eva, trumpai šnektelėjusi, sugrįžo iš būdelės. Jos akys švietė.

- Jis padarys viską!

- Kalbės su mūsų žmonėmis?

Ji energingai linktelėjo.

- Bet tik tada, kai aš būsiu šalia. Jis pasakė, kad laikydamas mano ranką, kalbės su bet kuo. Nori, kad būčiau su juo.

- Gerai, gali įsijungti į žaidimą. Tavo pasirodymas!

Paaiškinęs spynos įrengimą ir dėl visa ko išjungęs telefoną, palikau ją garaže. Apie kitą slaptą spyną ir apie tai, kad panorėjusi negalės iš čia išeiti, ji nežinojo. Aš nenorėjau rizikuoti. Pamatęs jos švytinčias akis po pokalbio su Martelu, aš supratau, kad jos jausmai daug stipresni, negu ji sako, arba ji pati to nesupranta.

Aš paliečiau lūpomis jos skruostą, pamerkiau ir uždariau duris.

Ernio laboratorijoje iš jo susirūpinusio veido ir paraudusių akių supratau, kad jis nemiegojo visą naktį.

- Mano žmona mano, kad aš paprastas inžinierius, ir tiek, o man kartais norisi staugti, juk tie velniai mane aplenkia!

Poliruotu stalo paviršiumi jis pirštu pastūmė man fotografiją.

- Tai Spadas. Rasta vokiečių žvalgybos rūsiuose. Padidinta ir retušuota. Pridėk dvidešimtį metų ir įsivaizduok, koks jis dabar. Nuotraukos dvi. Viena mažiau retušuota, kita daugiau. Rinkis.

- Jau išsirinkau.

Aš paėmiau labiau retušuotą nuotrauką, kurioje smakras atrodė stambesnis. Šį veidą buvau matęs du kartus. Pirmą kartą - taksi užpakalinėje sėdynėje, antrą - žolėje prie namo. Ten, sode, jo rankose nenustygo revolveris...

- Kas tame voke?

- Užnuodytas. Pagal Mongo formulę. Jo eksperimentai beveik nežinomi. Nuodai suveikia per 30 sekundžių. Dabar supranti, kokie tavo priešai!

- Aš pasiimsiu pistoletą.

- Tu visada taip darai, tai pernelyg paprasta.

Ernis išsiėmė dar tris mažas nuotraukas.

- Žinai jo istoriją?

Aš linktelėjau.

- Spadas vykdo tik pačias atsakingiausias užduotis, jis atiduos galus vaikydamasis sėkmę, bet įvykdys savo užduotį. Tuo jūs panašūs kaip broliai. Žvalgyboje jam leista beveik viskas.

- Tikrinai OONA-5?

- Žinoma. Jei suseksime jų ryšius, rasime ir agentūrą. Visi agentai - aukščiausiosios kvalifikacijos ir tvirtai įleidę šaknis Valstijose. Juos nelengva aptikti.

- Martelas žino visas agentūros paslaptis.

- Klysti, - atsakė Ernis, - ten niekada niekam nepasakoma viskas. Viskas įslaptinta. Jis žino ne daugiau už savo eilinį agentą. Agentai veikia mažomis nepriklausomomis grupėmis, tiesiogiai valdomomis Centro. Velniai griebtų, ir kam aš kartoju tai, ką tu ir taip žinai?

- Martelas gali žinoti projektus, bet ne visas jų dalis. Jei turėtume tokią informaciją, užbaigtume bet kokią operaciją anksčiau, negu jie ją pradėtų. Apskritai, jis turi apie ką pasikalbėti su Martinu Greidžiu.

- Galiu padėti atrišti jam liežuvį.

- Aš ne sadistas, kruvinos smulkmenos manęs nedomina.

- Viskas daug paprasčiau.

Ernis delnu prisidengė pavargusias akis.

- Ko nors reikia?

- Ne.

- Turi mano plunksnakotį su rezervuaru?

Aš paplekšnojau per kišenę.

- Nesiskiriu.

- Atsargiai su dangteliu. Jei atsisuks, išlėksi į orą.

Mano pirštai automatiškai palietė dangtelį. Įsitikinęs, kad jis užsuktas, atsisėdau į krėslą ir ištiesiau kojas. Po to paskambinau Voliui Gibonsui.

- Ar draugai iš muitinės jau buvo?

- Taip, drauguži, ir ne tik jie, mano šefai iš leidyklos su savo advokatais taip pat. Labai domėjosi mano veikla ir ryšiais su tavimi.

- Kiek jų?

- Kaip tik kortų žaidimui. Vienas muitininkas atsivedė vaikiną iš Saugumo tarnybos - tau juk paskirtas namų areštas. Dar vienas mielas jų vaikinas sėdi apačioje, mašinoje.

- Albertas Ketleris?

- Jau atsibodo, visą laiką sukiojasi apie tavo merginą.

- Tegul. Kol jie ten, neateis kiti...

- Apskritai aš jau nenoriu dalyvauti. Tie muitininkai...

- Jie ką nors rado "Meitlande"?

- Nieko. Todėl ir pasiuto, jie nemėgsta bereikalingo triukšmo.

- Laikas pasiimti iš ligoninės Martelą. Iki, Erni! - tardamas šiuos žodžius, padėjau ragelį.

Su Čarliu Korbinetu susitikau mažame restoranėlyje. Įsitikinęs, kad nesu sekamas, jis atsisėdo prie mano stalelio.

Nežiūrėdamas į jį pasakiau:

- Ačiū už pagalbą. Kas sėdėjo taksi?

- Tu laimės kūdikis, Taigeri!

- Turiu juo būti, dirbdamas tokį darbą. Taksi vogtas?

- Sužinojome tai prieš dvi valandas iki susitikimo. Jie norėjo tave blokuoti ir atimti Rondiną. Tu pasirodei puikiai.

Aš išsiėmiau fotografiją.

- Vaikinas iš taksi. Nuotrauka iš nacistų archyvų, dvidešimties metų senumo. Tai Spadas Chelas.

Atsilošęs kėdėje jis ilgai į mane žiūrėjo, o po to pasakė:

- Labai gerai. Rendolfas ir Saugumo tarnyba jo ieško jau daug metų. Kas rado nuotrauką?

- Maža paslaptis. Sekite Spadą. Jis mieste, ir jis nužudė tą muitininką, dėl kurio kaltina mane.

- Jis ne muitininkas.

- Ką?!

- Kūnas neatpažintas.

Man į galvą šovė mintis, nuo kurios krūtinėje pajutau tuštumą.

- Atsiųskite man to vaikino nuotrauką į Stentono barą Brodvėjuje, gerai? Vėliau, jei prireiks, nusikabink nuo sienos savo automatą, man bus reikalinga tvirta ranka.

- Nori patarimo, nors tu jau didelis berniukas?

- Klausau.

- Mesk Martiną Greidį. Turi moterį, nesi vienišas, tu pasikeitei, berniuk-tigre.

- Darbą reikia pabaigti.

- Tegul dirba kiti, tie, kurie moka neapkęsti kaip tu, bet neturi moters.

- Kiti ateis, bet manęs iš sąrašo vis tiek neišbrauks. Ir neleis gyventi ramiai. Pas jus pereiti negaliu - visi žino mano padėtį. Žinau daugybę vardų, adresų, kur visa tai dėsiu?

- Juk tu ruošeisi išeiti?

- Mes visa tai nuspręsime su Rondina. Ji myli mane tokį, koks esu. Aš kareivis, toks ir mirsiu.

- Man gaila tavęs, berneli.

- Paprastai aš pats savęs gailiu. Žinai, tu nesi geras patarėjas.

- Žinau, bet vis dėlto pagalvok. Tu atlikai savo darbą, mums labai padėjai... Bet Rondina...

Pliaukštelėjęs sau per kišenes, išsiėmiau pakelį kramtomos gumos, mečiau ant stalo ir, kai jis nukrito ryškiu paveikslėliu žemyn, pasakiau:

- Raitas.

- Kaip nori, berneli!

IX

Martelo tylėjimas įvarė mus į kampą. Šalies saugumui iškilo grėsmė.

Bet aš ištraukiau Martiną Greidį ir visą mūsų organizaciją iš šios aklavietės. Aš padariau tai, kas neįmanoma: niekieno nepadedamas pagrobiau Gabiną iš ligoninės.

Prie vieno iš aštuonių ligoninės įėjimų atėjau su sutuoktinių porele (žmona ruošėsi gimdyti ir skausmingai raukėsi, kažką aiškindama vyrui), įėjau į vestibiulį, atsisėdau į krėslą ir apsimečiau vienu iš laimingų tėvų, laukiančių naujienų.

Nutaisęs susirūpinusį ir pasimetusį veidą priėjau prie nusikamavusios budinčiosios ir paklausiau, kur galėčiau nusiplauti rankas. Ši nužvelgė mane abejingai užjaučiančiu žvilgsniu ir linktelėjo galva į vyrų tualeto pusę.

Turėjau dešimtį minučių palaukti, kol į tualetą įėjo gydytojas. Jis buvo apsivilkęs baltu chalatu, iš viršutinės kišenės kyšojo stetoskopas. Per minutę užkimšau jam burną nosine, nuvilkau chalatą ir įstūmiau į vieną kabiną.

Apsirengęs chalatą, nesislėpdamas nužingsniavau per aukštą, išsiblaškiusiu veidu burbėdamas kažką sau po nosimi ir vartydamas lapus, kuriuos eidamas išsitraukiau iš kišenės.

Priėjęs posūkį, pastebėjau policininką ir, apsimetęs labai skubančiu, žengiau prie jo. Viena ranka atitraukiau jį nuo durų, kita, pilna receptų ir blankų, pamosavau jam po nosimi.

- Kuo skundžiasi ligonis... e-e?

- Bet, daktare! - atsikvošėjo policininkas.

- Žinojau, kad išsigąsite manęs. Vaikystėje jus gąsdino daktaru?

Aš pamerkiau Martelui, kuris pažino mane iš pirmo žvilgsnio ir tiesiog suakmenėjo stovėdamas vidury kambario. Jo veide atsispindėjo sumišimas ir siaubas. Policininkas ėjo man iš paskos, bet tuo momentu Martelas atsipeikėjo, ir mes abu be žodžių supratome savo užduotis. Aš pasilenkiau ir, kai jis pakišo policininkui kojį, užgriuvau šį ir užlaužiau rankas už nugaros.

Nespėjęs nė spygtelėti, surištas ir užkimšta burna policininkas gulėjo lovoje ant nugaros vos mirksėdamas.

Martelui mečiau jo uniformą.

- Renkitės.

Mums išsmukus iš pastato, užpakalyje girdėjosi skambučių trelės, sirenos ir kiti niekai, tinkantys sceniniams efektams.

- Dabar, Martelai, neturime kitos išeities, turime lįsti po žeme.

- Atleiskite, kaip suprasti?

- Tiesiogiai. Mūsų metro traukinys - pats ilgiausias pasaulyje. Galima ant sėdynės pasitiesti laikraštį ir išsimiegoti. Artimiausias penkias valandas jis - mūsų namai!

- Kodėl?.. Bet Eva...

- Ji saugioje vietoje... Jūs taip pasiilgote jos, Martelai, o jeigu ji jūsų - ne? Jeigu jūs...

Rinkau žodžius, kad vargšelio nusivylimas nebūtų mirtinas. Anksčiau ar vėliau jis supras, kad meilužio padėtis - ne jam.

- Supraskite mane teisingai, - pradėjo Martelas. - Neįvertinau tik vieno - jaunystė baigiasi, praeina. Moterys nedarė man įtakos, buvo antroje vietoje. Pirmoje - valdžios svaigulys, mano idealai ir valdžia, kitų valdymas. Ir staiga tos moters akys lyg du žiburėliai sušildė sielą. Pradėjau suprasti, kad pasaulyje mes su Eva turime būti kartu...

Aš jam neprieštaravau. Kas man, kad jis numirs nuo širdies smūgio vėliau.

Pasitiesę laikraščius, įsitaisėme ant metro suolų. Mūsų nervams reikėjo pailsėti.

Į slėptuvę ėjome tiesiai, bet aš visą laiką kažką jaučiau. Nežinau, iš kur ėmėsi šis jausmas, bet jis atsirado ir po truputį smaigstė

mano smilkinius kaip adata. Staiga aš sustojau ir vos nesurikau iš siaubo ir džiaugsmo. Sprendimas šovė į galvą staiga, ir toks paprastas!

- Klausykite, Martelai, toliau jūs eisite vienas. Turiu čia kai ką padaryti.

Išsiėmiau iš kišenės nuotrauką ir jam parodžiau.

- Pažįstate?

- Spadas... - jis nurijo seiles ir vėl įsistebeilijo į nuotrauką. - Spadas...

- Jis čia, kad jus nužudytų, Martelai.

- Bet jis juk turi užduotį, jis - Beltovo projekto vadovas.

- Ką? Ką jūs žinote apie projektą?!

- Tai ypač slapta užduotis ilgam įkišti mūsų agentus į jūsų valstybinį aparatą, gamybą, prekybą. Veikė didelė specialistų grupė. Bet svarbiausia ne tai. Buvo dar kažkas, susijęs su stambiomis diversijomis valstijose, bet kas? Tai darė kitas skyrius.

Bet aš jau skubėjau prie telefono būdelės. "Štai kas, - karštligiškai galvojau aš. - Štai kas!"

Įėjęs į būdelę, susukau Čarlio Korbineto numerį.

- Pulkininke, skubiai praneškite Rendolfui kelis žodžius. Aš radau Beltovo projektą.

- O jis suras tave ir pakars! Sveikas, vaikine! Kur Martelas?

- O ką, tai Rendolfui taip pat rūpi?

- Jis tave užmuš!

- Dievuliau, tegu, man nusispjaut. Užteks juokauti, tegul skubiau sukviečia visus. Tai valstybinis reikalas.

- Ką gi, sukviesime.

- Būsiu pas jį po penkiolikos minučių.

Pro šalį važiavo budintysis, ir Martelas per sekundę įšoko pas mane į būdelę. Aš nutaisiau jauno idioto išraišką, o Martelas ėmė man kažką aiškinti, bakJTOdamas ranka į Brodvėjaus pusę.

Skubiai sušnibždėjęs jam adresą, slaptažodį ir atsakymą, pasistengiau išsikapstyti iš to rajono. Policininkai turėjo mano fotografiją, todėl man buvo labai sunku.

Posėdis pas Rendolfą buvo trumpas. Didieji šulai žiūrėjo į mane kaip į marsietį, bet žinantys šiek tiek daugiau - laukė su baime.

Rendolfas buvo piktas kaip velnias ir nemanė, kad reiktų tai slėpti, jis visada mūsų nekentė, nes buvome aukščiausios kvalifikacijos specialistai. Mums sekėsi, ir mes turėjome pinigų, daug pinigų, galėjome pirkti net žmones. Be to, jis pažinojo mano Rondiną.

- Reikalas tas, kad Beltovo projektas - tai kelių vidutinio dydžio atominių sprogimų Niujorke, Atlantoje ir Filadelfijoje projektas.

- Ką?

- "Meitlandas", kuriame, beje, dirbo ir jūsų žmonės, atplukdė kelis rotacinius presus, o viduje - atominiai reaktoriai.

- Ką?!

- Esu visiškai atsakingas už savo žodžius, galite patikrinti. Pasakysiu dar kai ką. Žinau, kur yra centras, siuntęs visas šifruotes, kur yra visų agentų sąrašas ir kur...

- Velnias! - suriko Rendolfas. Visi krūptelėjo ir įsistebeilijo į jį. - Velnias, - pakartojo jis, - gudrus, gudrus velnias!

- Kur tai yra? - ramiai nutraukė jį Smitas, tas pats vaikinas iš Vašingtono.

- Paimkite būrį ir patikrinkite Tomilisono dangoraižį. Ten yra kontora, siuntinėjanti įvairias prekes moterims, "Fountaind Neilor orders", - tai ir yra centras.

Mes privažiavome dangoraižį, ir senukas liftininkas, mus pamatęs, pažaliavo iš baimės. Aš priėjau prie jo ir pakišau po nosimi Spado nuotrauką.

- Pažįstamas paukštelis?

- O kaipgi, dažniau už kitus čia sukiojasi. Beje, šiandien jų kontorą užgulė lankytojai...

Turėjome įrodyti, kad esame ne iš kelmo spirti. Kai mes su Rendolfu įšokome per išlaužtas duris, iš šiukšlių dėžės kilo dūmai, o ant žemės ruseno krūva apdegusių lapų. Rendolfas griebė juos nuogomis rankomis ir ėmė gesinti liepsną kartodamas:

- Nieko, ne bėda, tik kamputis sudegė, tai smulkmena, tai...

Aš greitai ištempiau į kambario vidurį mažą, nuo siaubingo skausmo susisukusią figūrėlę, ir atverčiau ant nugaros. Vyrukui dukart peršautas pilvas, jis merdėjo.

Supratau, kad jis ir yra Fountaindas, ir įrėmęs pistoletą į jo pilvą kimiai surikau:

- Na, vyruti, stok!!!

Jo akyse, jau aptrauktose mirties rūko, kažkas sujudėjo. Jis iš lėto atgijo.

- Spadas, - pasilenkiau aš prie jo, - Spadas. Tu vis tiek už penkių minučių mirsi, tu pralaimėjai, Fountaindai. Visi arba beveik visi tavo agentai - štai jie! Bet man reikia Spado... Ir jeigu tu nepasakysi, kur jis, tavo pilve atsiras dar viena skylė. Vis tiek tu nudvėsi, bet dar kartą tau labai labai suskaudės!

- Spadas... - jo galva mostelėjo kažkur į viršų, ir ant lūpų pasirodė putos. Fountaindas mirė.

Atsistojęs sutikau Rendolfo žvilgsnį. Jis visas drebėjo iš pykčio.

- Viskas, Taigeri. Presai paimti. Juose tikrai buvo įkišta pora žaisliukų, galinčių pakelti į orą kelis kvartalus. Tu protingas vaikinas, Taigeri, todėl dovanoju tau dešimt minučių. Po to policija tavęs vėl ieškos po visą miestą.

- Su tokiais žmonėmis, kaip taviškiai, Rendolfai, aš turiu dar dvidešimt minučių įsibėgėjimui, - atsakiau aš ir išėjau iš kambario.

X

Dabar - į slėptuvę. Žinojau, kad mane gali išgelbėti tik greitis ir įžūlumas. Aš demonstratyviai įsėdau į taksi. Užsimaukšlinau ant akių skrybėlę ir pasakęs vairuotojui adresą atsilošiau.

Staiga prisiminiau Martelą ir jo žodžius "moterys nebuvo man svarbios". Ir man - kol kas. Bet kaip Rondina į mane žiūrėjo... Aišku, ji nenorės laimės su žmogumi, kurio galvą kiekvieną minutę gali suvarpyti bet kuris nepažįstamasis.

Ką man dabar daryti? Kitos moterys, kurias turėjau... ir aš jas prisiminiau - proporcingos, akys lyg persikai, jauni balsai ir drovumas, kuris taip uždega kraują...

Mano Rondina, ta, pirmoji... ir mano Edita, ir dar viena, kurios baltas peniuaras plaikstėsi ant klubų jai sėdant ar stojantis, lyg spindinti arka, kuri...

Ir staiga mane išpylė šaltas prakaitas. Aš viską supratau. Viską iki galo, ir turbūt pirmą kartą gyvenime man pasidarė baisu. Aš pats pasiunčiau juos mirti: Voliui daviau slėptuvės adresą, o Rondina žino įėjimą ir slaptažodį!!!

Aš nėjau į slėptuvę, nes žinojau: jei įeisiu iš karto paskambinęs, mane pasitiks Spado automatas. Jis čia ir laukia manęs.

Eidamas aplink pastatą, aš apmąsčiau planą. Antros durys išlėkė nuo mano svorio, ir aš triukšmingai įvirtau. Žmogus, net nespėjęs į mane atsisukti, gavo visą mano pistoleto apkabą ir krito kaip pakirstas.

Aš atsisukau. Martelas ir Rondina gulėjo ant grindų surišti. Martelas, pasenęs dešimčia metų ir visiškai moraliai sugniuždytas, žvelgė kažkur į šoną. Aš sutikau Rondinos žvilgsnį ir pamačiau jame siaubą, ir dar nesupratęs priežasties pasijutau kaip nukratytas elektros srovės, dešinė ranka nusviro lyg botagas.

Tarpduryje stovėjo Eva, laikydama rankoje pistoletą, ir juokėsi.

- Mano tigras sugrįžo?

Priėjusi prie Spado, ji pastukseno į lavoną maža, zomšiniais mokasinais apauta kojyte.

- Spadas užsižiopsojo. Pirmą kartą gyvenime. Gaila.

- Aš taip pat užsižiopsojau.

- O, tu - visai kas kita. Man taip pat tavęs labai trūks. Iš pradžių, - ji mostelėjo galva į Martelo pusę, jos akys blizgėjo. - Šis žmogus manė, kad aš laukiu jo, norėdama pagimdyti jam vaikų, tokių pat išsigimėlių kaip ir jis pats. Tačiau mano užduotis kita. Mane čia atsiuntė mūsiškiai.

- Tavo partneriai, Eva, lavonai. Mes nušovėme Fountaindą ir pagal prekybines knygas mūsų vyrukai atskleis visą agentūrą, juk jis buvo labai pareigingas ir tvarkingas žmogus.

- O tu tokiu tapti nespėsi. Bet prieš mirdamas kai ką pasirašysi, arba aš nušausiu tavo merginą!

- Kas tai?

- Tai pareiškimas į laikraščius. Jame bus rašoma, kad Martelas neieškojo čia prieglobsčio, o jį pagrobė jūsų žvalgyba. Mes

sukelsime didelį tarptautinį skandalą, ir visi sužinos, kad žymus amerikiečių žvalgas bendradarbiavo su vokiečiais.

- Bet aš ne žvalgas.

- Tai ką tada tu prarandi?

- Garbę.

- Ir savo merginą. Žiūrėk, jos mirtis nebus lengva ir greita. Aš žinau, ko reikia, kad ji šiek tiek painkštų, raitydamasi prie mano kojų...

- Mielasis... - Rondinos akys žiūrėjo į mane. - Aš nieko nebijau. Geriau aš mirsiu, nepasirašyk to popieriaus.

Taip galėjo pasakyti tik karalienė. Jos tonas, jos išdidus galvos kryptelėjimas įsiutino Evą, ir ji sudavė atsakomąjį smūgį.

- Mano tigre, - staiga sušnibždėjo ji. Jos akys akimirkai pasidarė tokios, kaip per mūsų pirmą aušrą, - man labai trūks tavo rankų ir stiprių pirštų...

- Nutilk! - pasigirdo Rondinos balsas, kuriame suskambo skausmas ir kančia.

Eva nusijuokė. Ji įskaudino Rondiną, bet netgi po to joje liko kažkokia valdinga jėga, verčianti mane geisti jos kūno.

Ji atsisuko į Rondiną ir kimiai pasakė:

- Tu niekada nelaimėsi!

- Jūs norėjote pasakyti, kad mes niekada nepralaimėsime?

Evos rankoje nenustygo pistoletas. Reikėjo baigti žaidimą.

- Aš pasirašysiu.

Ir pasirašiau, bet prieš tai persiritau prie šildymo vamzdžio ir prisisegiau prie jo antrankiais, kuriuos per visą kambarį man numetė Eva, atstačiusi vamzdį. Ji nesiartino, komanduodama iš tarpdurio. Po to ji atnešė kažkokį daiktą.

- Tai jums staigmena, brangieji mano. Mažas daikčiukas, kuris sukels daug triukšmo. Rėkti neverta, sienos nepraleidžia garso. O aš patikrinsiu visus įėjimus ir išėjimus, kad neapsijuokčiau kaip mano kolega!

Staiga ji pastebėjo mano rankose Ernio plunksnakotį.

- Reikėtų apsikeisti suvenyrais - atrodo, šitaip baigiasi oficialioji priėmimų dalis, - iš užpakalinės džinsų kišenės ji išsitraukė peilį ir nusipjovė baltą garbaną. - Imk.

- O tau, Eva, štai, - ir ištiesiau jai plunksnakotį, nuėmęs dangtelį.

Ji išėjo ir durys užsitrenkė.

- Dabar gyviau.

- Bet, Taigeri...

- Paskui, mažyte!

Aš ėmiau traukti ranką iš antrankių. Kiekvienas judesys kėlė skausmą ir atrodė paskutinis. Pagaliau aš pašokau ant kojų ir vienu trūktelėjimu pakėliau Martelą. Atrišti Rondiną nebuvo laiko. Nutraukiau virves nuo Martelo kojų.

- Greičiau.

Griebiau Rondiną į glėbį, ir mes iššokome iš slėptuvės: už mūsų pasigirdo sprogimas.

- Viskas. Žaidimas baigtas, - pasakiau aš, žvelgdamas Rondinai į veidą. Jį dengė dulkės ir ašaros. - Bet šis žaidimas ne paskutinis.

Ji atsisuko.

- Bet tu pasirašei popierių!!!

- Na ir kas, jis nesulauks ryto.

- O mes?

- Pažvelk, mažyte.

Tiesiai priešais mus kilo saulė, ir jos raudonų spindulių atšvaitai krito mums po kojomis.

Eva aušros nesulaukė.

Paskutinis Ernio išradimas labai garsiai tarė savo paskutinį žodį.

TURINYS

Ginklų diena 5

Kruvinoji aušra 119

DETEKTYVO MEISTRAI

Mikis Spileinas
GINKLŲ DIENA
Romanai

Redaktorius G.Aleksonis
Viršelio dailininkas A.Šimakauskas

Formatas 84*108 1/32. Popierius ofsetinis. Garnitūra 10 p.
SL Nr. 929. Ofsetinė spauda 7 sąl. sp. l.
Užsakymo Nr. 270. Kaina sutartinė
"Eridanas", 3009 Kaunas, Partizanų g. 4. Tel. 73-39-67
Spausdino UAB Adomo Jakšto spaustuvė, Girelės g. 22, 4230 Kaišiadorys

Specialusis agentas Taigeris Menas
su ypatinga misija atvykęs į JTO,
netikėtai susitinka vokiečių šnipę
Rondiną Lund.
Karo metais juos siejo meilė,
kol Rondina "padovanojo" Taigeriui
dvi kulkas į krūtinę.
Dabartinė Rondina Lund –
ne mažiau patraukli
ir pavojinga...